

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · sisè període · sèrie P · número 123

Ple del Parlament

Sessió 60, segona reunió, dimecres 27 de setembre de 2023

Presidència de la M. H. Sra. Anna Erra i Solà

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Debat sobre l'orientació política general del Govern (continuació)

255-00011/13

3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 60.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Bon dia, diputats i diputades. Es reprèn la sessió.

Debat sobre l'orientació política general del Govern (continuació)

255-00011/13

I a continuació procedirem a les intervencions de representants dels grups parlamentaris per un temps màxim de trenta minuts cadascun.

En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Salvador Illa i Roca.

Salvador Illa i Roca

Molt honorable presidenta del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, conselleres i consellers, diputats i diputades, molt bon dia. Quines creuen vostès que són les possibilitats d'un país que compta amb el superordinador MareNostrum 5, el més potent del nostre país i entre els més avançats d'Europa i del món, el Barcelona Supercomputing Center, Centre Nacional de Supercomputació? Quin creuen vostès que és el futur d'un país on la companyia Messer ha inaugurat aquest 21 de setembre una nova planta de fraccionament d'aire a Vila-seca, amb una inversió de 60 milions d'euros per donar servei al polígon petroquímic del Camp de Tarragona?

Un país on la companyia Ideaded installa a Viladecans la sala blanca de xips més gran del sud d'Europa, amb una inversió de 12 milions d'euros i la contractació de més de cent professionals d'alta qualificació? Un país on no fa encara un any, el novembre del 2022, es va anunciar que Cisco ubicaria a Barcelona el seu primer centre de disseny de xips de la Unió Europea?

Quin pronòstic farien vostès del futur d'un país que compta amb la capital mundial de l'edició en llengua castellana, la segona llengua materna del món per nombre de parlants, i amb una potent indústria editorial en llengua catalana? Què en dirien d'un país amb una empresa com l'editorial Vicens Vives, que ha rebut el premi BELMA –Best European Learning Material Awards– pel millor material digital educatiu europeu? D'un país amb una indústria farmacèutica que ha dissenyat i fabricat una vacuna contra la covid, aprovada aquest passat 30 de maig per l'Agència Europea del Medicament? D'un país que compta amb una de les quatre empreses més importants en fabricació de plasma i que compta amb gairebé la meitat de les plantes de fabricació industrial farmacèutica de tot Espanya?

Quins límits creuen vostès que s'ha de posar un país que ha acollit en hotels 2,6 milions de turistes aquest darrer mes d'agost, el màxim de la sèrie històrica? Quin exemple, sobretot en contraposició al que està passant a Grècia, creuen vostès que dona un país que acorda i pacta amb representants dels treballadors i dels empresaris una reforma laboral que, tot millorant les condicions dels treballadors, situa l'atur a Catalunya al 8,4 per cent, la taxa més baixa en quinze anys? Què en pensarien vostès d'un país amb un teixit associatiu o tercer sector amb més de tres mil entitats i més de cent mil treballadors?

Quin missatge creuen que envia un país pioner en la pràctica del futbol femení i que compta amb vint-i-quatre medallistes als darrers jocs olímpics de Tòquio 2020? O un país on la cineasta Carla Simón és Premi Nacional de Cinematografia 2023 de

l'Acadèmia del Cine; la científica Pura Muñoz Cánoves, que ha exercit bona part de la seva carrera a Catalunya, és Premi Nacional Santiago Ramón i Cajal de Biologia el 2022, i l'economista Mónica Martínez és Premi Nacional de Recerca per a Joves Clara Campoamor aquest 2023 a l'àrea de Drets i Ciències Econòmiques i Socials?

Catalunya, els catalans i les catalanes, aquest país, un país amb voluntat de ser i de conviure, ho té tot per excel·lir, per anar endavant, per fer les coses ben fetes. Disposem d'una ciutadania que planta les seves arrels en la cultura del treball i de l'esforç amb voluntat d'acollir i integrar, que reivindica la seva forma de ser, però amb mentalitat oberta.

Disposem d'unes empreses i uns empresaris que generen prosperitat i malden per competir amb les darreres tecnologies; d'un teixit associatiu, cultural i esportiu de primer nivell; d'una espiritualitat profunda, d'arrels cristianes, oberta i integradora; d'un entroncament amb els valors europeus, amb una vocació fortament europea. Un país amb confiança en si mateix; no amb arrogància –no som millors que ningú–, però sí amb confiança en nosaltres, en les nostres possibilitats, en els nostres valors, en la nostra manera de fer les coses. Catalunya, el país, la seva gent, no falla.

Compte: i tot això, en un moment especial, molt especial, de canvi històric. I no perquè ho digui jo. El 25 de febrer de l'any passat, Pedro Sánchez parlava en una compareixença, després d'una reunió extraordinària del Consell Europeu, de *cambios estructurales y transformaciones sistémicas*. Olaf Scholz, canceller d'Alemanya, el 27 de febrer d'aquest any passat, també, 2022, davant del Bundestag per cinc vegades va parlar de *Zeitenwende* –punt d'inflexió. Emmanuel Macron, en el seu discurs de reelecció com a president de la República Francesa, el 25 d'abril de l'any passat parlava de *tournant historique*. I Ursula von der Leyen, presidenta de la Comissió Europea, al seu darrer discurs sobre l'estat de la Unió Europea, aquest passat 13 de setembre, parlava de *call of history*.

Transformaciones sistémicas, punt d'inflexió, canvi de rasant, crida de la història..., que es poden caracteritzar, a criteri meu, en quatre eixos de canvi. Un primer eix geopolític: Occident, Estats Units, versus Orient, la Xina; democràcia versus autocràcia, dues maneres molt diferents d'organitzar la convivència.

Un segon eix de reforma del capitalisme, aquest sistema de generació de prosperitat que el 2008 va certificar el fracàs en la seva fórmula concreta de capitalisme financer neoliberal instaurat als anys vuitanta que ha generat desigualtats i que el món acadèmic dona per derogat, obrint-se pas una nova formulació, un nou contracte social.

Un tercer eix, el canvi climàtic; la necessitat d'abordar el canvi climàtic, que posa a prova els límits del nostre planeta i que exigeix compromisos multilaterals entre tots els que habitem aquest planeta.

I un quart eix de canvi tecnològic, la intel·ligència artificial. Canvi tecnològic, segons diuen els acadèmics, de proporcions similars o amb efectes similars als que va tenir la Revolució Industrial al segle XVIII. En veiem conseqüències amb la vaga d'escriptors i autors que ha acabat aquests dies a Estats Units, temorosos de les conseqüències de l'aplicació de la intel·ligència artificial al seu ofici. Un canvi tecnològic que cal regular i que generarà perdedors i guanyadors, i que, a criteri nostre, ha de tenir beneficis compartits.

Catalunya, el país, la seva gent, no falla, tampoc en moments de *cambios sistémicos*, *Zeitenwende*, *tournant historique* o *call of history*. I no falla Catalunya perquè els catalans tenim clar on som i on anem.

On som? Doncs, amb la nostra pròpia identitat, la nostra voluntat de ser i de conviure, els catalans formem part d'Espanya, d'aquesta Espanya plural i diversa, l'Espanya real, que les darreres dècades, integrant-se a Europa, ha emprès un camí de reformes.

Som a Europa, una Europa dels vint-i-set, un espai públic compartit de 450 milions de ciutadans que generem prosperitat. Ho fem en règims de llibertat i en un

estat del benestar. Hem superat la covid junts, estem fent front a les conseqüències d'una guerra junts, i abordem un horitzó d'ampliació i també de reforma de la nostra governança amb un horitzó federal i formant part d'una aliança per protegir la nostra seguretat, que és l'aliança dels països de l'OTAN.

I tenim clar on anem i què volem: volem seguir formant part d'aquesta Espanya, d'aquesta Europa i d'aquesta aliança que ens protegeix.

I, respecte a aquests quatre eixos de canvi que dibuixen el nostre context, estem, com els europeus, com els espanyols, com la resta de països, per afirmar la nostra democràcia, per profunditzar en la nostra democràcia; estem per reformar un capitalisme i reduir desigualtats; volem respectar el nostre planeta, i, per tant, també estem oberts a adaptar la nostra forma de viure i de generar prosperitat respectant el planeta, i estem, naturalment, a favor del progrés tecnològic, això sí, regulat pels nostres representants, i no dictat per algunes empreses, i assegurant, per tant, que genera prosperitat per a tothom.

Catalunya, el país, la seva gent, no falla. Falla el Govern, falla el seu Govern, senyor Aragonès. I jo l'hi dic amb tot el respecte, amb tota la cortesia i amb tota l'educació de què soc capaç, però espero que ho entengui, l'hi he de dir: no falla Catalunya, falla el seu Govern. Aquest és el seu tercer debat d'orientació de política general, el primer amb un govern monocolor d'Esquerra Republicana, i això no acaba d'anar: no hi ha ni una orientació clara ni una execució d'una mínima obra de govern ni un aire d'illusió, d'alegria, d'empenta, d'estar a la feina.

Presidir la Generalitat, governar Catalunya, no pot ser una rutina –no pot ser una rutina–; és una cosa que ha d'apassionar, que ha de generar una mica d'energia, una mica de sentit positiu, d'aire. Tot és reactiu, un arrossegat els peus, un anar d'esma... Jo ara podria fer un catàleg, que seria llarg, de les coses que no acaben d'anar, de la camisa de força que el seu Govern desplega sobre tantes i tantes parts de la societat catalana i que impedeix la seva expansió, el seu creixement i el seu desenvolupament: des dels bombers voluntaris i les agrupacions de defensa forestal a les energies renovables, passant per les infraestructures, l'habitatge, la sanitat o l'educació. No ho faré, no té sentit recrear-se en l'evidència.

Vull, en canvi, perquè crec que és més profitós, exposar les línies mestres, els eixos del que crec que li convé a Catalunya i que penso, segons la meua manera de veure-ho, que entronca i expressa aquesta voluntat de ser i de convida de Catalunya.

En primer lloc, més autoexigència. Veig molta contundència, a vegades fins i tot amenaçadora, exigint. Exigim a tothom: als ajuntaments per la sequera, als empresaris per no sé què, als col·lectius ciutadans per no sé què més, al Govern d'Espanya, per descomptat, eh?: «Facin això, facin allò, facin allò altre...» Exigir, exigir i exigir, i molt poca autoexigència. Tot és culpa dels altres –tot és culpa dels altres. Com aquell estudiant que no ha estudiat, que suspèn perquè no estudia, però la culpa és del professor, «que em té mania», o «que he perdut els apunts» o «que no sé què m'ha passat amb els llibres de text» o «que no em puc concentrar».

Escolti'm, la manca d'autoexigència ens fa perdre autoritat política i moral. No donem massa bona imatge quan exigim als altres que segueixin un rumb que tres anys després, senyor Aragonès, el seu Govern encara no ha trobat.

Més autoexigència i més respecte. Més respecte al reconeixement, en primer lloc, dels altres. Conversar respectant; discrepar respectant; dissentir respectant; contrastar respectant; discutir, fins i tot, respectant. Respectant i respectant-nos.

Respecte també a les altres administracions. Vivim en un context que anirà a més, des del meu punt de vista, de governs multinivell. Per tant, respecte i lleialtat a les altres administracions. Això és essencial: respecte i lleialtat a les altres administracions; és un requisit indispensable per engegar i generar dinàmiques imprescindibles de col·laboració.

I respecte, sobretot, al llenguatge. El llenguatge és molt important, molt més del que ens pensem. Què es diu i com es diu i l'actitud amb què es diu és rellevant. I no

ho dic referint-me a vostè, senyor president, a qui li reconec correcció en el tracte i en el capteniment.

Més autoexigència, més respecte i més pluralitat. La pluralitat ens enforteix. Constatar la pluralitat del país és necessari. I no només això, no només constatar-la: exhibir-la, mostrar-la i no amagar-la. Jo diria que tenim sort de ser un país plural. Plural territorialment, des de les Terres de l'Ebre a l'Empordà, al Pirineu, a la Costa Daurada, a la plana de Vic. Plural sectorialment, amb empresaris industrials, amb un sector de comerç important, amb un sector de serveis, turisme, en l'àmbit de la cultura, l'esport o el tercer sector. Plural culturalment, amb gent de procedències molt diferents, totes les procedències nobles i interessants, formant part d'una Catalunya que s'enriqueix quan integra i suma. I plural també políticament, amb maneres de pensar diferents, amb projectes diferents que, contrastats en el debat públic, els ciutadans escullen i seleccionen d'acord amb les seves preferències i el seu criteri, com es fa en una democràcia.

I compte amb oblidar el caràcter plural de Catalunya. És l'arrel dels nostres mals recents, haver oblidat el caràcter plural de Catalunya. I compte amb parlar en nom de Catalunya. Ni tan sols els que hem guanyat les darreres tres eleccions –totes les que s'han celebrat a Catalunya des del 2021– podem parlar en nom de Catalunya; ni tan sols els que hem guanyat totes les eleccions des del 2021 podem parlar en nom de Catalunya.

Més autoexigència, més respecte, més pluralitat i enfortir les institucions –enfortir les institucions. No hi ha democràcia sense institucions. Dic més: no hi ha política sense institucions. Cal preservar-les. Cal tenir-ne cura. Parlo de les institucions d'autogovern, en primer lloc: aquest Parlament, el Govern, la presidència de la Generalitat. Parlo de les institucions de l'àmbit municipal: els ajuntaments, les diputacions, els consells comarcals. Per cert, no es pot governar Catalunya sense comptar amb els seus ajuntaments; no es pot, no es pot, no es pot. S'ha de governar Catalunya comptant amb els seus ajuntaments. I li reconec el gest de rebre els alcaldes de les capitals de província. No es pot quedar en una recepció, això. Espero que es derivi en una agenda de govern compartit. Cadascú des de les seves competències. Li reconec el gest. Espero que no es quedi en això, en un gest.

També les institucions de cooperació publicoprivada. Perquè les institucions, les d'autogovern, les municipals, les de cooperació publicoprivada, són de tots i de totes i estan per sobre de tots i de totes. Perquè les institucions, les d'autogovern, les municipals, les de l'àmbit publicoprivat, les hem de servir, no hem de servir-nos-en. I perquè les institucions, totes, tenen una litúrgia, una manera de fer les coses, una norma, una guia, una forma. I és molt important que tots els ciutadans de Catalunya, tots, tots els ciutadans de Catalunya, vinguin d'on vinguin i pensin com pensin, s'hi sentin representats, a les seves institucions. Aquesta és la prova del nou que les institucions fan la seva feina: que tots i totes els ciutadans de Catalunya s'hi sentin representats.

Més autoexigència, més respecte, més pluralitat, enfortir les institucions i unir. Unir. Unir en lloc de dividir. Ajuntar en lloc de separar. Aplegar en lloc de disgregar. Unir amb acords, amb pactes, amb diàleg.

Més autoexigència –una Catalunya més autoexigent–, una Catalunya amb més respecte –que es respecti més–, una Catalunya que es reconegui plural, una Catalunya que enforteixi les seves institucions i una Catalunya que treballi per unir. Això és el que ens convé a Catalunya.

He dit abans que Catalunya, el país, la seva gent, no falla, que falla el Govern. I falla per moltes raons, però n'hi ha una de bàsica, una de fonamental: vostè ho vol fer tot sol. Va sol, tot sol. Té debilitat parlamentària, però vostè va sol. Té un projecte polític, en fi, de suport minvant. Ho dic amb tot el respecte, però vostè va sol. Ni amb els altres grups parlamentaris vol establir-hi aliances estables, ni amb els ajun-

taments ni amb ningú. Tot sol. I..., «entrin a fer companyia quan toquem la campaneta»; no, això no va així –això no va així.

Ni la força política del seu Govern ni la seva capacitat parlamentària ni la capacitat política del seu Govern ni la complexitat i dificultat del moment són per anar sols pel món. Catalunya necessita acords, pactes, consensos, unir-nos en allò fonamental.

En primer lloc, en l'àmbit educatiu. Crec que puc parlar des de... –vostès la deuen reconèixer o no, jo ho dic amb tota modèstia–, parlo des de l'autoritat que m'atorga el fet que el meu grup parlamentari no ha reprovat cap conseller d'Educació ni ha secundat cap vaga..., les ha respectat totes, però no ha secundat cap vaga del sector educatiu. Reconec el tarannà de la nova consellera. Ara bé, tres anys després, això no millora –això no millora–, i hi dediquem més recursos que mai. I vostè ahir anuncia un xec, amplia un xec als 800.000 escolars de primària i de secundària. No seria millor que ho enraonéssim abans, això? No seria millor que destinéssim aquests recursos a proveir de més personal, de més mitjans, l'escola inclusiva? Vol anar tot sol, vostè.

Acord en l'àmbit sanitari: no veig cap mala paraula, però tampoc cap bona acció. Vaig a Borredà i em parlen de que fa tres anys tenien un metge cada dia i ara el tenen cinc hores el divendres, i a l'agost, una infermera, perquè el metge fa vacances, me-rescudes, eh? Vaig a Portbou i em diuen que doblen la població a l'estiu i no tenen metge. Hi ha un problema important, aquí. (*Veus de fons.*) No, no... Sí, sí, és així. No em digui que no, senyor conseller, és així. Vagi-hi vostè, comprovi-ho vostè mateix. I podria seguir amb la llista –i podria seguir amb la llista.

Vam arribar a un acord en matèria de salut mental. Vam donar-hi..., crec que va ser un acord bonic, gairebé unànime, en aquest Parlament de Catalunya, però no s'han posat més professionals en salut mental, no es convoquen els partits a la taula nacional, la salut mental infantojuvenil va de mal en pitjor i la nova llei de drogues i dependències porta parada des del 2019.

Acords en connectivitat i infraestructures, a començar per l'aeroport Josep Tarradellas Barcelona - el Prat. Reconec també el tarannà de la consellera Capella. Movem alguna pilota. Movem alguna pilota, fem avançar alguna cosa, prenguem alguna decisió d'aquestes rellevants per al país. El país necessita actualitzar les seves infraestructures.

Acords en finançament, en els recursos. Vostè ahir va parlar-ne molt, de finançament. No en parlava, els darrers anys. Vostè té responsabilitats en l'àmbit d'economia des de fa set anys –des de fa set anys. Si estem tan malament, la pregunta òbvia és: què ha fet vostè? (*Aplaudiments.*) No van ni voler asseure'ns a la taula. No vau ni voler asseure'ns a la taula, a les taules d'acord, de negociació i de contrast. Mai. Res. I ara, de cop, una voracitat amb deute històric i amb dèficits que tornem a... Escolti'm, jo demano rigor i números clars. I ofereixo col·laboració –i ofereixo col·laboració. Però..., rigor i números clars. Sembla..., aquelles dietes que et passes dos setmanes sense menjar i llavors et falten restaurants. (*Rialles i aplaudiments.*) No.

I millora en l'Administració –millora en l'Administració. És una barrera infranquejable per a ciutadans i per a empreses. Terminis massa llargs que generen inseguretats i desconeixement i que provoquen que molta gent, en fi, doncs, s'espavili, per dir-ho d'una forma eufemística. Millora de l'Administració. En un món en què ens organitzem les vacances amb el telèfon mòbil, en què gestionem les finances personals amb el telèfon mòbil, l'Administració pública de Catalunya ha de fer un esforç de millora.

Jo m'ofereixo per acordar aquests temes: la sanitat, l'educació, les infraestructures i la connectivitat, els recursos, el finançament i la millora de l'Administració. M'ofereixo per acordar tots aquests temes. Crec que són temes de país que només podrem resoldre si els acordem; amb el seu Govern, però també amb totes les formacions polítiques d'aquest Parlament que s'hi vulguin sumar. I caldrà que tots cedim perquè hi guanyem tots, sobretot perquè hi guanyi Catalunya.

Catalunya, el país, la seva gent, no falla; falla el seu Govern. Segur que nosaltres, jo mateix, com a cap de l'oposició, hem comès..., he comès errors. No sé... I miri que hi he pensat, preparant-me aquest debat i aquests darrers mesos, molt, en aquella frase que en Ramon Espadaler em va donar a conèixer del meu admirat Cinto Codina: «Una bona oposició ajuda a fer un bon govern.» I jo pensava: «No ho podem fer massa bé, Ramon, perquè el Govern no acaba d'anar.» (*Rialles i alguns aplaudiments.*) Però m'he plantejat també si amb prou contundència hi dibuixem l'alternativa que hem de dibuixar, tot i que hem fet noranta-tres acords, noranta-tres propostes.

Ara, penso sincerament..., sincerament penso que ningú que es miri amb un mínim d'objectivitat la realitat pot dir que nosaltres hem entrebancat, pot dir que el meu grup ha fet la guitza o ha destorbat. Hem deixat que vostè agafi la pilota al mig del camp i tot sol vagi a porteria. Vostè ha volgut anar tot sol. Ha dit «no» a la CUP, ha dit «no» a Junts. Ha volgut anar tot sol. Ha agafat la pilota al mig del camp i ha anat de dret a porteria, sense porter..., i la fotem al pal. (*Rialles.*) No ens pot dir que haguem fet faltes, que l'haguem agafat per la camiseta i que l'haguem entrebancat. No ho hem fet. Es pot discutir si hem sigut prou contundents en generar una alternativa, es pot discutir si hem fet una bona oposició ajudant a fer..., però no es pot discutir, em sembla, que haguem entrebancat el país.

Vam començar –no només nosaltres, però també nosaltres– arribant a un acord per renovar càrrecs institucionals, a començar pels de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Per cert, no tenim encara contracte programa. Vull ser clar: això és una línia vermella pel meu grup. La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals necessita un contracte programa, un horitzó, de recursos i d'estabilitat, perquè puguem ser exigents des del Parlament perquè faci les feines de servei públic que ha de fer.

Vam seguir per l'ús de les llengües oficials a l'ensenyament obligatori, un acord molt treballat. Crec que el temps ha deixat clar que els efectes, almenys des del meu punt de vista, d'aquest acord són positius per a Catalunya.

Després d'un inici, diguem-ne, poc afortunat, hem estès la mà i la seguim estenent amb la sequera. No el fem responsable a vostè de que no plogui. Volem ajudar a que les coses... Volem ajudar; ara, sí que..., que es facin les coses adequades per protegir-nos d'episodis d'aquest tipus.

O el pressupost de 2023. Un pressupost, un bon acord després d'una negociació, ho reconec, dura i complicada. Per cert, sobre el pressupost, tres coses molt ràpides. Catalunya necessita executar el pressupost que va aprovar aquest Parlament el 2023. I jo crec que per fer-ho necessitem més ritme –més ritme. Tinc aquí el balanç que hem fet nosaltres. El contrastarem amb el Govern. Escoltin, vostès tenen més informació, només faltaria, però..., més ritme.

Dos. Ens preocupen algunes dades d'execució pressupostària, consellera. Algun col·lega seu del Govern va pel món dient que ell ha superat els números i que «què passa?» Doncs sí que passa –sí que passa. Compte: el pressupost és una llei que aprova el Parlament i que marca uns topalls de despesa. Compte amb això, eh? Tindrà el nostre suport per quadrar-lo, i, si s'ha de quadrar algú, per quadrar-lo. I si s'hi han de posar més recursos, es ve aquí. I no dic més, de moment.

I tercer. Catalunya necessita un pressupost el 2024, i és obligació del Govern presentar-lo i buscar suports. I aquí estem, com sempre hem estat. I, en fi, nosaltres, per tant, seguirem amb aquesta actitud constructiva de generar una alternativa, però amb mà estesa –però amb mà estesa.

Volia fer tres comentaris, ja per anar acabant, tres comentaris finals.

Primer comentari –molt sincer–: Catalunya s'equivoca quan la rauxa s'imposa al seny i tirem pel dret. Ja hem vist què passa quan tirem pel dret. Hem vist què passa. Cal respectar la voluntat dels catalans quan enraonen: enraonen en una democràcia votant. Crec que és molt clar, el missatge que han enviat al darrer cicle electoral els catalans: compte amb tirar pel dret, compte. Que tothom té dret a defensar el seu

projecte polític, només faltaria, però compte amb tirar pel dret, no ens va bé. Generositat, tota; ingenuïtat, no. Avançar amb coherència pel camí del diàleg, pel camí de la convivència, pel camí de respectar-nos tots –tots–, reconeixent la Catalunya plural, sense cap mena de dubte –sense cap mena de dubte. Tirar pel dret, no.

Dos. La situació política –el segon comentari– nosaltres la veiem com una oportunitat –com una oportunitat. La situació política que estem vivint ara no és, com alguns plantegen, una maledicció; és una oportunitat per a Espanya, per a Catalunya, per descomptat, amb transcendència europea –amb transcendència europea, el que passi aquí, no? I, per tant, també ho dic de la millor manera que ho sé dir: en definitiva, no és moment de fer carreres, a veure qui arriba abans i a veure qui té més protagonisme i a veure qui surt a la foto més bé. És moment –nosaltres almenys ho farem així– de pensar primer en el país; en la convivència i en el país. Poques fotos; poques, les justes. I pensar en el resultat final.

I tercer comentari, que he insinuat abans, però que en voldria deixar constància davant de la cambra. A mi em preocupen les urgències que puguin tenir alguns, les presses. Vostè ahir va donar per fet que... Va dir que la legislatura –això és obvi– acaba el febrer del 25, va donar per fet que hi arribaria. Bé, a mi no em preocupa tant si hi arriba o no, el que em preocupa és: arribar-hi per fer què? O sigui, si governem... Escolti'm, jo hi estaré d'acord o no, però, per fer què? Això ja ho veurem, què passa, però em preocupen les urgències i les presses. Dit molt a la catalana, no tirem la casa per la finestra, que potser venen nous inquilins, llavors, i algun moble hem de deixar. No tirem la casa per la finestra. Ni tirar pel dret –pensar primer en el país– ni tirar la casa per la finestra.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

A continuació, i per respondre al grup parlamentari, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta del Parlament. Conselleres i consellers, senyores i senyors diputats... Senyor Illa, molt bon dia. Vostè ha començat la seva intervenció posant en relleu molts dels actius que té aquest país. I ho celebro –i ho celebro–, perquè, en primer lloc, significa un canvi de discurs respecte a la decadència en la que s'havia instal·lat Catalunya en els deu darrers anys, que és el que vostè ens havia estat explicant fins ara.

I, certament, Catalunya té uns actius extraordinaris en l'àmbit de la recerca; per cert, amb finançament important del Govern de Catalunya, que seguirem proveint. Té actius importants en l'àmbit de noves indústries, que s'estan desenvolupant; n'ha mencionat un cas, Ideated. Ahir hi havia el conseller d'Empresa i Treball a la inauguració de la planta no només per una qüestió de representació institucional, com correspon, sinó perquè el Govern, a través d'Avançsa, ha estat accionista d'aquesta empresa per contribuir al seu desenvolupament.

I podria seguir amb molts dels altres actius de país, aquest país nostre que ha hagut de construir-se històricament un estat del benestar moltes vegades perquè a qui li corresponia construir-lo no l'havia impulsat. I estic parlant de moltes dècades enrere, fins i tot m'hauria de remuntar un segle enrere. És un país que s'ha basat en la col·laboració també amb iniciatives des de l'àmbit social, des de l'àmbit municipal, amb les institucions d'autogovern de Catalunya. Aquest país..., si el país va bé, és perquè les institucions acompanyen.

Jo he percebut unes quantes contradiccions en el seu discurs: «El país va bé, però el Govern és un desastre.» Si això fos així, el país no aniria bé. I, per tant, crec que és bo que es reconegui la contribució del Govern de Catalunya en tots aquests àmbits. Entre d'altres coses, perquè en alguns –poquets– també hi ha contribuït el Govern de l'Estat espanyol, quan hem fet, doncs, ajudes conjuntes en alguns d'aquests

àmbits. Ni que fos per això, per una pròpia visió de partit, vostè ho hauria de reconèixer.

És cert, Catalunya té un gran potencial, però també hem de reconèixer les limitacions que tenim. I les limitacions s'han de reconèixer no per conformar-nos-hi, no per dir: «Miri, això és així», no per abaixar els braços i anar amb resignació, sinó per superar-les –les limitacions. I aquest país té un potencial extraordinari que podria aprofitar molt més, si tenim tots aquests actius en l'àmbit industrial o en l'àmbit tecnològic, en l'àmbit de recerca científica.

I ha mencionat molts noms, per cert, formats en universitats catalanes, participant en grups de recerca que tenen el suport de finançament basal, com no pot ser d'altra manera, de la Generalitat de Catalunya. O la força dels ajuntaments d'aquest país, de la iniciativa pública i també del tercer sector en àmbits de suport a les polítiques socials, a les polítiques de salut, a una societat més inclusiva.

Si tenim tot aquest potencial sent, actualment, vistos i pensats per l'Estat com una autonomia..., tot el que podríem ser i tot el potencial que podríem desenvolupar si fóssim molt més –que és el que jo defenso–, si fóssim un estat independent, si poguéssim aprofitar tot el potencial dels impostos que els treballadors, que les empreses d'aquest país, que les famílies, com a consumidors que som, paguem cada any. I per això és important que el debat sobre el finançament també miri cap al dèficit fiscal que patim i que han reconegut tots els governs, tots els consellers d'Economia –tots els consellers d'Economia–, independentment de la seva filiació.

Per tant, tenim un país que funciona, sí. Pot funcionar millor, evidentment. Pot funcionar millor si el Govern té més eines, evidentment. I per això volem un país sense límits. És a dir, quins límits pot tenir? Doncs miri, els límits en aquests moments que té tot aquest potencial són l'Estat espanyol. Aquests són els límits que té el nostre país en aquest moment en tants àmbits. (*Aplaudiments.*) Perquè no podem disposar dels nostres recursos, perquè no podem defensar els nostres interessos a nivell global directament i perquè, en molts d'aquests debats globals que vostè ha situat i que ahir també en feia menció jo en el meu discurs, l'Estat espanyol se'ns hi posa com a intermediari, quan no com a opositor –quan no com a opositor.

La Catalunya que defenso, oberta al món, és una Catalunya que ha de poder parlar de tu a tu. I el Govern espanyol ens ha de deixar de veure –perquè potser ens conceben així– com un enemic de l'Estat en aspectes com l'àmbit de recerca científica, impeding l'acció de la Generalitat en aquest àmbit a nivell internacional; en àmbits com la cooperació, per exemple; en l'àmbit de l'execució penal, que és competència de la Generalitat. I veiem com el Govern de l'Estat, constantment, impedeix l'acció internacional de la Generalitat en aquest àmbit. Per tant, avui aquest Estat és un límit per a Catalunya davant d'aquest potencial. Es preguntava: «Quins són els límits?» Aquest Estat. Per això els volem superar. Per això els reconeixem, però no per conformar-nos-hi, sinó per superar-los.

Ha dit que no faria un llistat d'allò que no funciona. Jo crec que en bona part és perquè, si anéssim al rigor i a les dades, veuria que tot funciona força millor. Encara ha de funcionar molt millor. I, jo, ahir... Si repassa la meua intervenció, veurà que explicava el que havíem fet, les aportacions positives i el que quedava per fer i el que calia millorar. Som exigents amb els altres perquè primer som autoexigents amb nosaltres. I, per tant, crec que també, quan es diu que «això no va»..., una mica de rigor, i posem-hi dades. Dades no se'n hi posaran, n'estic convençut –dades no se'n hi posaran–, perquè avui és evident que hi ha en l'àmbit de seguretat més efectius del Cos de Mossos d'Esquadra que en tota la història, i que és clau, per exemple, per ajudar els ajuntaments que tenen també competències en matèria de seguretat a treballar plegats. I ho estem fent.

Aquest no és un govern que dona l'esquena als ajuntaments, perquè, si no, seria impossible que, entre altres coses, en l'àmbit de seguretat, com estem fent amb ajuntaments de qualsevol color polític, articuléssim, doncs, el que són polítiques de se-

guretat conjunta, fins i tot en comissaries conjuntes, que ja n'hem obert a Manresa, que obrirem a Barcelona, a Tarragona, etcètera.

Si anéssim a les dades, veuríem que tenim més sanitaris que mai. I després li faré una referència a l'àmbit de la sanitat, perquè crec que és molt important, també, per algunes de les dades que vostè ha dit o algunes de les crítiques que ha fet.

Si anéssim a les dades, veuríem que, per exemple, en matèria de renovables, on havíem anat molt malament, doncs, hem passat de 9 megawatts autoritzats a 1.500. Ara, sí, fent-ho d'una manera diferent. Perquè això, de la mateixa manera que vostè ha fet referència a que el capitalisme desregulat no té futur, i que, per tant, s'ha d'embridar i hi ha d'haver intervenció pública, el desplegament d'energies renovables no es pot fer a la improvisada; no es pot fer deixant via lliure, per exemple, perquè una empresa privada faci una línia d'alta tensió amb l'oposició (*aplaudiments*) de tot el territori, avalat per l'Estat, descarregant en la Generalitat l'impacte ambiental. Nosaltres defensarem el territori en aquest àmbit, com ens pertoca fer. I, a més, perquè ens avalen els criteris tècnics que apliquem, com no pot ser d'una altra manera.

I, evidentment, el desplegament de renovables no s'ha de fer deixant que la iniciativa privada reconfiguri no només el nostre paisatge, sinó que decideixi el model energètic..., sinó que s'ha de decidir amb acord, amb participació de la ciutadania i dels municipis del país. I la ciutadania i els municipis del país són plurals, i sempre he reconegut aquesta pluralitat. Ahir, si no vaig dir vint vegades que és la Catalunya més diversa i plural, la que tenim, la Catalunya dels 8 milions, que hi estem a punt d'arribar, no ho vaig dir mai.

Per tant, dades. Avui estem batent rècords d'exportacions, i això és gràcies també a la promoció en l'àmbit industrial i d'exportacions que porta a terme el Govern. I hem introduït aspectes que per mi són claus, que potser no ha tingut temps de mencionar en la seva intervenció però que són fonamentals. I crec que és el que li correspon també fer a un govern, que és situar molts debats que havien format part de la perifèria, debats que s'havien considerat... –com ho diré?–, com allò reservat a les minories, allò reservat a sectors..., sectorials, com a debats centrals de país. I per això impulsem polítiques feministes, per això treballem per posar la inclusió al centre, per això defensem una Catalunya sencera, que vol dir de tothom, de tots els ciutadans i ciutadanes.

Per tant, crec que no cal confondre la manca de rumb, que no hi és, amb la discrepància amb el rumb, que és legítima. Vostè és el cap de l'oposició, jo soc el cap del Govern; és lògic que hi hagi discrepància de rumb. Podem arribar a acords –després m'hi referiré–, però no digui que hi ha manca de rumb. El nostre rumb és clar: volem que Catalunya esdevingui un estat independent, però no per un caprici, sinó per poder tenir totes les eines per superar aquestes limitacions (*aplaudiments*), per no posar límits a tot el potencial que té Catalunya, que abans vostè hi feia referència.

Després, crec que en una contradicció, al meu parer, deia que alhora era un govern que estàvem sols, però ha fet un llistat de tots els acords que hem fet. Ha estat en aquesta legislatura en què hem arribat a un acord per a la renovació de les institucions estatutàries del nostre país, des del Consell de Garanties fins al Síndic de Greuges, passant per la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals –que després també hi faré una referència, especialment al contracte programa.

Hem arribat a acords amb tot aquest Parlament. En molts d'ells el seu grup hi ha participat: per a la renovació de les institucions estatutàries, per al pacte nacional per a la indústria. Estem treballant conjuntament en el pacte nacional per la llengua, impulsant el pacte nacional de salut. Vam arribar a acords en l'àmbit de salut mental; per cert, que hem reforçat amb els referents de benestar emocional –gairebé quatre-cents– en els centres d'atenció primària del nostre país. Suposo que això també l'hi han d'haver comentat, quan fa referència a quan li posen sobre la taula algunes possibles mancances de personal, que, com a tot Europa i també a l'Estat, tenim en l'àmbit sanitari i en àmbits especialitzats. I per això cal reforçar estructuralment la

salut. Com l'hem reforçat amb els centres de salut mental infantil i juvenil i els centres de salut mental i addiccions.

Hem arribat a acords de pressupostos, a dos acords de pressupostos. En uns, els darrers, hi va participar el seu grup; en d'altres, no. Són uns bons acords.

I tots aquests acords els hem fet amb un govern que ha estat en minoria des de l'inici de legislatura, i en el darrer any, doncs, amb una minoria –no em fa res reconèixer-ho, tot i que no és desitjada– més accentuada. Hem arribat a acords en l'àmbit de la sequera. Uns acords que contenen, per cert, moltes de les inversions que ja estaven previstes en l'àmbit de pressupostos, uns acords que estem complint i uns acords que agraeixo a tots els grups parlamentaris. I trobarem al llarg d'aquest debat que es dirà: «Aquest és un govern que té el suport permanent de trenta-tres diputats, però alhora és un govern que és capaç de fer acords.» I crec que això és el que ens fa forts i és el que recull, també, la pluralitat d'aquest Parlament.

En l'àmbit del finançament..., jo no frivolitzaria amb el finançament. Jo no hi frivolitzaria gens, perquè el finançament i la manca de recursos que té el nostre país són una de les limitacions clares d'aquest potencial. I tenim molt clar que el futur de Catalunya no es discutirà, com de fet no s'ha discutit mai, tot i que després hi han hagut els procediments que ho han embolcallat. Però mai s'ha discutit el finançament de Catalunya, quan ha fet salts endavant, multilateralment.

Formalment hi ha hagut un consell de política fiscal i financera, però la realitat –i aquest és el gran drama d'Espanya– és que Catalunya avança quan els partits que representen la ciutadania de Catalunya i que actuen sobiranament al Congrés dels Diputats condicionen el govern de torn. Imagini's quina autonomia més feble. Imagini's quina autonomia més feble, la que per avançar en el finançament... Fa trenta anys, per avançar en l'IRPF, es va necessitar que Felipe González tingués el suport de Jordi Pujol. I va ser llavors, quan es va poder fer; els tretze anys abans no es va poder fer. Vam tenir la LOAPA, va haver-hi moltes actuacions. Com després van haver-hi acords, quan també Jordi Pujol, el president del moment, va donar suport a José María Aznar. I van haver-hi avenços perquè els necessitaven. I com va ser el 2004. I el 2009 el model de finançament va ser negociat bilateralment, i després, evidentment, es va compartir amb la resta de territoris de l'Estat.

Des de l'Estat espanyol, aquesta Espanya federal que vostè defensa –i ho fa genuïnament i legítimament, no tinc res a dir sobre el seu posicionament–..., però, des de l'Estat espanyol, quina proposta hi ha hagut per a Catalunya? Ells sí que han anat a la reactiva, permanentment. A la reactiva quan hi ha hagut possibilitats d'acord i a la reactiva quan l'acord ha estat negat per l'Estat. I imposant la repressió, que també s'ha de resoldre –que també s'ha de resoldre–, i tothom ho sap, que és imprescindible que es resolgui, si volem avançar com a país.

En l'àmbit de finançament el que hem fet és utilitzar la nostra força perquè el Govern de l'Estat no s'endugués tot el marge de dèficit cap a ells, com ha intentat fer durant tot aquest temps i com vol fer de cara al 2024, en què, per cert, imposa el dèficit zero a la Generalitat i ells es queden el marge d'un tres per cent de dèficit. Tot per a l'Administració general de l'Estat. I això són limitacions.

I els ajuntaments, que no podran utilitzar el romanent... Nosaltres estem al costat dels ajuntaments, i volem col·laborar-hi i volem posar-hi recursos, evidentment que n'hi volem posar. (*Aplaudiments.*) I tothom..., crec que tothom que m'ha tractat sap que les reunions que he tingut l'oportunitat de fer amb els alcaldes de les quatre demarcacions, i totes les que vindran, no són un mer gest. En les properes setmanes tindrem la comissió bilateral amb l'Ajuntament de Barcelona, i al llarg d'aquesta legislatura hem fet totes les comissions bilaterals que tenim amb grans ciutats del país. I continuarem treballant conjuntament, invertint conjuntament. Independentment del color polític de l'alcalde o de l'alcalde que hi hagi davant, perquè el que ens importen són els ciutadans de cadascun d'aquests territoris. Per tant, jo, amb el finançament, no hi frivolitzaria.

Però és imprescindible que, si volem donar resposta a les demandes d'aquest Parlament, les que hi hauran en aquest debat de política general en l'àmbit sectorial demanant que es reforci l'àmbit de salut... L'àmbit de salut s'ha de reforçar. Vam tenir uns fons extraordinaris covid que no s'han consolidat, i és imprescindible fer-ho, perquè si tu tens consolidats uns ingressos pots incrementar el pressupost de salut, pots oferir un millor horitzó als professionals. I això és així. No ho pots fer, no el pots garantir, no pots arrelar els professionals al territori, si no tens el finançament adequat. I aleshores has d'anar fent pedaços, anar tirant, com s'ha fet al llarg de tots aquests anys, i no és la millor manera de funcionar. El finançament de la salut és imprescindible per acabar amb aquest decalatge que hi ha en aquests moments, en què les despeses creixen perquè la població envelleix. I volem que envelleixi dignament, i això comporta no només més despesa en salut, sinó també més despesa en l'àmbit de serveis socials per atendre la gent gran com pertoca.

Les alcaldesses i alcaldes de Catalunya el que més em demanen són residències de gent gran, públiques, centres de dia de gent gran, i una llei de dependència ben finançada. Totes aquestes voluntats, que compartim, és imprescindible que tinguin recursos per portar-les a terme. Els recursos, els ingressos de la Generalitat, no són només un element que serveix per al debat polític; són fonamentals per articular un estat del benestar fort. Per tant, jo no frivolitzaria amb el que hem fet amb el finançament en aquests darrers anys, perquè, si no ho haguéssim fet, avui estaríem francament molt pitjor.

En l'àmbit de la millora de l'Administració, crec que és imprescindible que la Generalitat pugui actuar en àmbits on ara no pot actuar. Per exemple, l'LRSAL és un dels límits dels nostres ajuntaments, i –ho diu tothom– s'ha de reformar. Part de la normativa bàsica, on no podem actuar, també és una limitació. En aquests moments, l'Estat espanyol, amb aquella visió que vostè deia, tenint en compte el context europeu, té la presidència de torn de la Unió Europea. Hi ha una part de les normatives que comporten aquesta dinàmica carregosa, aquesta càrrega burocràtica, que en part són de desenvolupament de normativa europea. Aquí s'hi podria incidir.

Com es pot incidir també en l'àmbit de recursos en el contracte programa de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Treballarem pel contracte programa, però hem d'assegurar els recursos. No firmarem un contracte programa que no puguem assegurar, perquè seria una irresponsabilitat per part nostra. I per assegurar recursos, per a això, ahir, les darreres setmanes, els darrers mesos i tota la meua vida política he estat clamant contra el dèficit fiscal d'aquest país (*aplaudiments*), per tenir els recursos, entre d'altres, per a la salut, per als serveis socials, per a l'àmbit educatiu i també per a institucions fonamentals, com la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

En l'àmbit de finançament de la sanitat, es van retirar els recursos covid quan encara la pandèmia no havia desaparegut i quan un dels efectes de la pandèmia era un augment de les llistes d'espera, perquè els sanitaris es concentraven en fer front a l'emergència, com havia de ser. I s'han retirat els recursos extraordinaris, que van arribar a ser de 3.000 milions per a Catalunya. Què havíem de fer, nosaltres? Què hagués fet, vostè? Hagués acomiadat els sanitaris incorporats? Hagués decidit que amb menys recursos, menys professionals? Jo sé el que vaig fer, que és mantenir els sanitaris incorporats i mantenir el reforç en l'àmbit de la salut (*aplaudiments*) per molt que això ens generi tensions pressupostàries. La salut ha d'estar per davant. I, alhora, reclamar que aquest reforç extraordinari s'ha de consolidar. És absolutament imprescindible. Però és que no només a Catalunya, sinó també en molts altres territoris que no disposen de la capacitat de gestionar tots els tributs; en molts altres territoris també, evidentment, doncs, això els hi aniria bé.

En definitiva, jo crec que el que cal és ambició de país. I Catalunya és un país que no és perfecte, no ho és; no som un país ni una societat millor o pitjor, en termes generals, que les societats del nostre entorn; no som una nació millor que les al-

tres que ens rodegen. Tenim actius molt positius que hem construït al llarg del temps, que són sòlids; hem pres decisions que ens han permès arribar fins aquí i ser forts en molts àmbits. Però les persones, com a persones, la societat, des del punt de vista ètic, des del punt de vista de valors, no són millors que uns altres, però el que volem és tenir les mateixes eines.

Precisament perquè posem la màxima ambició per al país ho volem tot per a aquest país. Volem tenir totes les responsabilitats en aquest país. I per tenir tota la responsabilitat la ciutadania de Catalunya ha de decidir. I vostè em diu: «Bé, és que hi ha hagut un cicle electoral amb uns determinats resultats...» I suposo que implícitament està dient: «Per tant, ja no cal que votem sobre quin ha de ser el futur polític del país.» Era un argument que no feien servir quan el cicle electoral era un altre, eh? I és un argument que, en aquest Parlament, amb un cinquanta-dos per cent de diputats provinents de candidatures independentistes, doncs, sembla que no importa.

Jo crec que, al final, el millor és confiar en la ciutadania d'aquest país, confiar en aquest país extraordinari que tenim i fer que la ciutadania decideixi. Jo hi posaré la màxima ambició. Vull el millor per a aquest país. I el millor per a aquest país passa per davant de tot: passa per davant dels interessos personals, els interessos legítims que tothom pugui tenir; passa per davant dels interessos de partit, els que puguin haver-hi en aquesta cambra o els que puguin haver-hi en altres cambres; passa per davant de qualsevol altra consideració que no sigui el benestar dels ciutadans de Catalunya.

Per exigir el màxim a les institucions de Catalunya, les institucions de Catalunya han de tenir totes les eines. I això és el que proposem, i volem que ho decidim entre tots. I per això he proposat un acord que ha de permetre que sigui la ciutadania la que decideixi quin és el projecte que tira endavant, quin és l'horitzó de país que tira endavant. I ho deixem en mans de la ciutadania, que és madura. Jo acceptaré el resultat. El que no sé és si vostè també estaria disposat a córrer aquest risc.

Moltes gràcies. Molt bon dia.

La presidenta

A continuació, i per a la rèplica, té la paraula el senyor Salvador Illa Roca, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Moltes gràcies, senyor president, senyor Aragonès, per la seva resposta, la seva intervenció. L'eix del meu discurs el mantinc: Catalunya no falla. Ni el país ni la seva gent, ni en moments tan complicats, tan difícils com els tenim, Catalunya no falla.

I Catalunya ha de donar el màxim de si mateixa, ha d'excel·lir, i ho té tot per excel·lir, no ens hem de posar límits. I la meua reflexió és que, efectivament, els últims anys Catalunya, per mor de les seves institucions, i molt en particular del Govern de la Generalitat, no té aquest impuls, no té la força, no se li donen les condicions perquè pugui excel·lir. El país no falla. I jo no tinc cap inconvenient en reconèixer les contribucions concretes que faci el Govern en algunes coses, no m'ha sabut mai greu. Voldria haver de fer un debat només d'èxits del seu Govern, miri què li dic, però no el puc fer –no el puc fer.

Perquè, miri, Catalunya ha tingut presidents més o menys nacionalistes, i tots han tingut les seves exigències externes: cap al Govern d'Espanya, cap a... Tots les han tingut, eh?, però tots han tingut un full de ruta, tots tenien un projecte identificable per a Catalunya. Jo em sé de memòria les seves reivindicacions, els seus problemes i les seves excuses a Madrid; el que no aconsegueixo veure és un full de ruta per a Catalunya. Crec que els ciutadans no identifiquen prioritats del seu Govern: si és l'educació, doncs, anem per educació; si és la sanitat, doncs, anem... No, crec que no. Veig un discurs –ho dic amb tot el respecte– de perdigonada.

I és un moment difícil i hem d'enfocar. I veig que va sol –i veig que va sol. I té tot el dret d'anar sol, però compte amb això –compte amb això–, perquè és que no és que vostè hagi iniciat el trajecte d'aquesta legislatura tot sol, és que el va començar acompanyat, amb la CUP i amb Junts, amb un pacte d'investidura després de tres debats d'investidura, i ha anat perdent acompanyants. És diferent escollir anar sol –un ha de mesurar què pot fer i què no pot fer– que que et deixin a mig camí; no uns, uns quants. I nosaltres hem estès la mà. I vostè deu comprendre que hem de ser exigents amb que els acords que hem subscrit amb vostès es compleixin. I molt raonables en entendre si hi ha hagut circumstàncies diferents, si ha passat... –molt raonables. Però, en fi, hem de veure, el que vam acordar, com ha anat.

I quan han anat bé els pactes jo no me'ls apropio. Escolti'm, lo de la llei d'ús de les llengües oficials..., ha anat bé. Perfecte. Lo de les institucions no és cosa..., cosa dels socialistes no ho és, però hi hem sigut. Si volem que vagi bé... O sigui, crec que el que no es pot..., es pot criticar, i hem comès errors, però no es pot dir que hem fet la guitza –no es pot dir que hem fet la guitza. No sé què haguessin fet d'altres en aquestes circumstàncies, eh? No ho sé, què haguessin fet. (*Aplaudiments.*) Nosaltres hem estès la mà.

Ara, jo avui hagués pogut retreure o hagués pogut mencionar... Escolti'm, em va estranyar que ahir... Diu: «No em pot dir lo que no ha anat bé.» Miri, li puc donar..., li puc fer el *top 3* –el *top 3*–, tres dades i tres fets, i l'hi dic amb tot el respecte. Energies renovables. Vostè diu: «Els dos últims anys...» Sí, però és que vostè porta governant més de dos anys, i estem en un quinze per cent del mix renovable, i Espanya en un quaranta-tres per cent, i això no ens dona autoritat. I jo dic i afirmo que Catalunya ho pot fer molt més bé. I no estic dient que això sigui barra lliure, però és que tampoc veig que sigui barra lliure a altres llocs on estan més avançats que nosaltres. (*Aplaudiments.*)

El nivell educatiu. Miri, la consellera Simó ens tindrà el seu costat, perquè aquest és el primer problema del país, i ella ho sap i vostè ho sap, però estem a la cua en comprensió lectora. I, escolti'm, nosaltres no hem governat els darrers anys. Potser també haguéssim pogut..., però no hem governat. Estem a la cua –a la cua. Jo no vull fer dramatismes amb això; vull que hi posem solució, i ajudo a que hi posem solució. I, home, si fem algunes coses... I reconec el tarannà, eh?... I, a més a més, fixi's que no li demano... No ho he fet, eh?, perquè vostè porta pocs mesos, i necessita temps. I ajuda; sola no ho farà, és impossible. Ni ho faríem nosaltres sols, no es pot. Requereix un pacte el més ampli possible. I vostè ens tindrà al seu costat. (*Aplaudiments.*)

La inversió estrangera. Oh i tant que ve gent a invertir aquí, i més que n'hauria de venir. Però jo no miro la que ve, miro on podríem ser, i veig que la Comunitat Valenciana –almenys fins ara, ara les coses allà ja van per un altre camí– ens ha passat al davant. (*Veus de fons.*) I tant que sí, i tant que sí. (*Alguns aplaudiments.*) Fets. Jo no recrimino re i no vull burxar, però si vostè em diu: «Escolti'm, el Govern...» Doncs miri, deixi'm-li recordar –no vull burxar– les oposicions. Home..., home, eh? Els bombers voluntaris i ADFs, conseller. Que sí, que sí que hi han més agents de Mossos, només faltaria. Hem arribat a un acord, un bon exemple de col·laboració. Sap que som molt crítics amb com vostè enfoca les coses, però bombers voluntaris i ADFs potser que ho resolguem, no? O és que ens podem permetre, diguem-ne, prescindir d'un col·lectiu de voluntaris que tenen unes reivindicacions...? Algunes seran correctes, algunes altres no, però home...

O, tercer, doncs a mi em va saber molt greu l'enfrontament amb alguns alcaldes pel tema de la sequera, i encara veig algunes actituds que no m'agraden –i ho dic amb totes les lletres–; de l'Agència Catalana de l'Aigua, que no m'agraden. Perquè un ajuntament de quatre-cents o cinc-cents habitants té els recursos que té i no se li pot donar l'esquena, quan no se'n surt. I no és per un ajuntament de quatre-cents habitants que tenim un problema d'abastament d'aigua. Home, no fotem.

Per tant, si ens hem de posar seriosos, ens hi posem, però estenent la mà i tenint una actitud de respecte.

El *top* tres, tres dades i tres fets. Però no li he parlat de la llei electoral, que jo no l'hi vaig demanar, la va oferir vostè. Som l'única comunitat autònoma que no la té. Ara no la farem. Ja ho sé, que no la farem; no podem, en aquest moment. Però això no és culpa del KGB, eh? És culpa del Parlament de Catalunya, que no tinguem llei electoral. (*Aplaudiments.*) És cosa nostra.

Em va saber greu ahir –i també en aquest assumpte vull estendre-li la mà– que d'una cosa que, almenys nosaltres, des de la nostra manera de veure les coses, li donem molta importància, i si no ho hem fet ja, li farem arribar propostes en aquest sentit... Vostè presideix l'Euroregió –vostè presideix l'Euroregió. Ahir va fer-hi referència trenta segons escassos. Va parlar d'un cos de funcionaris. És una eina molt important, l'Euroregió. Europa és el nostre marc. Vostè té un paper institucional molt important aquí, molt important. I a mi em va saber greu que ahir vostè... En fi, crec que això dona per a una compareixença parlamentària, perquè vostè vingui a explicar què vol fer amb l'Euroregió. Hem mirat documents del seu Govern en aquest aspecte. Hem trobat molt poc material, president. No ho sé; això és tenir ambició pel país? Jo crec que no. A més a més, vostè pot fer altres coses que hi estarem o no hi estarem d'acord, però vostè és president de l'Euroregió –és president de l'Euroregió–; no sé si dona només...

El finançament. Jo, diguem-ne, en aquest tema ajudaré a condició que hi hagi rigor i números clars. A mi, a vegades escoltant-lo..., no tant a vostè, perquè vostè en aquest tema..., primer, ho coneix, coneix els números, l'hi accepto, i, a més a més, es conté; però escoltant alguns a vegades penso: «Si això estigués resolt, ho trobarien a faltar», perquè és l'excusa per a tot. Però és que el món serà així. És que estem en un estat multinivell. És que els estats dins de la Unió Europea batallen per fons europeus i per major finançament. Les comunitats autònomes, on n'hi ha, que hi ha llocs on no n'hi ha, batallen per això. És un món..., hi ha una competència.

I aquí hem d'anar armats amb dues coses: amb arguments –per això la meva petició d'autoexigència– i, si és possible, amb consensos amplis. I nosaltres ajudarem en el que puguem a condició de que sigui..., de que això no sigui, diguem-ne, l'elixir de Fierabrás: tot és perquè no tenim diners. Tampoc en tenen els ajuntaments i s'espavilen. Eh que quan li venen a dir: «Escolti, jo no tinc finançament per posar una bomba per a un..., però vostè m'ha de complir això»? Home, no. Per tant, en aquest assumpte... Que és veritat, jo ho he posat com un dels acords a què hem d'arribar. És veritat que necessitem resoldre això. És veritat que ho necessitem, per nosaltres, i els valencians encara estan pitjor, però números clars i rigor, eh?

Hi ha una Catalunya plural i hi ha una Espanya plural. Aquests dies es manifesta d'una forma molt evident, la pluralitat d'Espanya, i els models i les visions d'Espanya. La meva formació política ho té clar, i està enquadra en un projecte d'Espanya que pot agradar, pot no agradar, alguns el poden subscriure, d'altres... Però nosaltres estem enquadrats aquí i tenim força política dins d'aquest espai polític. Que jo tampoc no tinc necessitat ni d'exhibir ni de mostrar; tinc necessitat de posar-ho al servei del país, tant d'Espanya com de Catalunya, i ho faig. A vegades, fent més que enraonant, i amb mecanismes de cortesia parlamentària, allà i aquí, on convé. I ho seguirem fent, perquè ens importa que les coses es resolguin. I col·laboració, tota, però exigent; una col·laboració exigent.

I sobre el reforç decebut, escolti'm, jo crec que va fer ben fet, vostè. Ara hem sabut... Va fer ben fet i li vam donar suport. Ara hem sabut reconèixer el finançament extraordinari que va haver-hi del Govern d'Espanya, i ho conec bé perquè hi era, en aquells moments jo formava part del Govern d'Espanya, però hem sabut..., o es fa un pacte de debò –de debò– o no ens en sortirem. Aquí ens té, per si ho vol fer.

Gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Molt honorable presidenta Erra, molt honorable president Aragonès, membres del Govern, diputats i diputades, presidenta Borràs, autoritats, molt bon dia a tothom. Aquest debat de política general és un bon reflex del moment actual. Em serveix per descriure en quin punt es troba la legislatura.

Agradi més o menys, aquest és el debat de política general que desperta menys interès dels últims anys, el menys transcendent en molt de temps. I algú pot dir que el motiu és que Madrid centra tota l'atenció política i mediàtica, però no és així, perquè, de fet, l'independentisme acapara totes les mirades. Estem al centre del tauler polític, però, en canvi, el debat més important de l'any al Parlament passarà, segurament, sense pena ni glòria.

I com s'entén? Sembla una paradoxa, però hi ha una raó de fons: tenim un país que no es rendeix, que persisteix; un país que penca, que disposa de grans actius i d'enormes potencialitats per garantir un futur de progrés i de benestar per als ciutadans.

Però hi ha una peça a l'engrenatge que no funciona, una fitxa que no juga la partida com li toca i que està en fora de joc permanent, i aquesta és la fitxa del Govern de Catalunya. El Govern està apagat i, en conseqüència, apaga el país. El Govern va oblidar que l'única manera d'apagar el conflicte polític entre Catalunya i l'Estat espanyol és afrontant-lo de cara, confrontar per solucionar.

Van dissenyar una estratègia de pagament i de desescalada, descartant la confrontació, renunciant a la unitat, renunciant a la unilateralitat, prioritzant un aparent diàleg entre governs a una negociació política amb tota la força que dona mantenir la posició i esperant que el pas del temps i el pas dels anys portessin una solució, acomodant-se a la submissió de la nova situació, conformant-se i optant per un perfil baix, fent perdre un temps valuós a tothom, i no estem per perdre el temps.

I, com a conseqüència d'aquesta actitud i d'aquesta estratègia, Catalunya té un govern adormit, que arrossega els peus, que actua d'inèrcia, sense projecte, sense idees i sense força. Un govern desaparegut, que no lidera, i que davant d'un problema sempre es posa de perfil, que en defuig les responsabilitats o les trasllada als altres. Un govern desconnectat de la societat i desconnectat de la realitat.

Un govern ha de ser el motor de la nació que representa, ha de marcar el rumb del país i ha de ser un referent per als seus ciutadans, però el Govern de Catalunya ha dimitit de ser la força tractora del país. És un govern dèbil que no compta amb la confiança del Parlament, un govern insolvent en la gestió del dia a dia i un govern que, davant de l'Estat espanyol, a cada bugada perd un llençol.

I, tanmateix, tenim país. Tenim un país imparabile. Per això tenim el deure de no ser còmplices del desànim, sinó que hem de contribuir a ser transmissors d'esperança. Aquesta era i és la legislatura del cinquanta-dos per cent independentista. Per primera vegada, els partits independentistes vam superar la barrera històrica del cinquanta per cent de vots i, per tant, teníem per davant una oportunitat històrica per avançar.

En el segon debat d'investidura, el seu, li vam dir que l'acord a què havíem arribat segurament no aixecava les expectatives que en ocasions altres acords havien aixecat, i que justament aquesta podria ser la seva virtuositat, que podíem anar de menys a més. Evidentment, això no ha passat; és una realitat als ulls de tothom. La majoria del cinquanta-dos per cent independentista no se sent representada pel seu Govern, no es reconeix i no s'identifica ni en els seus discursos ni en l'acció del seu Govern.

I com hem arribat fins aquí? Vostè, president, fa un any estava en una posició diferent; podia haver triat un camí, però en va triar un altre. Des de Junts vam intentar que l'últim debat de política general fos un punt d'inflexió. Vam dir que d'aquella manera no podíem seguir. Els acords de la seva investidura no s'estaven complint, i va quedar clar, després de demanar-ne garanties i terminis, que tampoc es complirien. Ni unitat estratègica de l'independentisme ni unitat d'acció a Madrid ni unitat sense vetos en la negociació amb l'Estat.

De fet, el nostre plantejament en el marc de l'últim debat de política general va acabar amb el cessament del vicepresident Puigneró, que va ser la gota que va fer vessar el got i va comportar la sortida de Junts del Govern. Va ser una decisió difícil, una decisió dolorosa per al nostre partit, però pitjor hauria estat no ser coherents amb la nostra raó de ser i deixar de mantenir la posició per la qual la ciutadania ens va fer confiança a les eleccions del 2021. I, des d'aleshores, la legislatura ha entrat en un punt mort.

Aquesta és la conseqüència del camí que vostè va triar fa un any. Entre complir els acords de la seva investidura o el teòric confort d'un govern en solitari, vostè va preferir la falsa comoditat d'un govern en solitari. Va prioritzar l'hegemonia del partit davant l'interès del país, i ja hem vist en l'últim any quins han estat els resultats del seu partit i per al país.

Sens dubte, la governabilitat ha anat a pitjor en tots els sentits. Era inevitable, amb un govern de trenta-tres diputats. No es pot fer avançar el país amb un govern dèbil que disposa d'una minoria absoluta de trenta-tres diputats dels 135 diputats que conformen el Parlament de Catalunya. I ja l'avisem que, si no fa res, d'aquí un any encara estarà pitjor, més aïllat, més dèbil i amb més agonia.

Vostè tenia una alternativa, podia haver escollit un camí diferent. Si hagués complert la seva paraula, ara mantindria el suport d'una majoria independentista, disposaria d'estabilitat parlamentària i d'un govern fort.

Però, per si no n'hi hagués prou, a més a més de dèbil, el seu Govern tampoc respecta les decisions del Parlament de Catalunya. El Govern ha perdut centenars de votacions al Parlament. És més, a les votacions que no perd, no les compleix..., en molts departaments del seu Govern. O com s'entén que a la proposta estrella de l'anterior debat de política general, l'acord de claredat, li hagi donat la viabilitat com a president, sabent que no hi ha una majoria parlamentària que li doni suport?

En tot cas, president, si té el sentit de responsabilitat que requereix la presidència de la Generalitat, sap que no pot governar en les condicions actuals. Així no es va enlloc. No transmet ambició nacional –l'única proposta que ha estat el fallit acord de claredat, i no ha reunit ni una sola vegada el conjunt de l'independentisme en tota la legislatura– ni transmet ambició per construir la Catalunya de les pròximes dècades, la Catalunya capdavantera, de progrés, de benestar, per a les futures generacions.

Com ha de ser el país en un estat independent? Com ha de ser la Catalunya del 2050? Quin és el seu plantejament? Quina feina està fent el seu Govern en aquest sentit? Ho desconexem completament. En serveis públics, en política industrial, en transició energètica, en gestió de l'aigua, en equilibri territorial, en seguretat, en transformació digital o respecte a la intel·ligència artificial. Ni visió de futur ni gestió del present, president.

Perquè aquest Govern constantment arracona projectes estratègics, deixa escapar oportunitats que generarien llocs de treball i dinamitzarien l'economia d'arreu del país. No sabem si ho fa per deixadesa, per incompetència o per voluntat pròpia. No sabem on són. Sempre és el «sí, però»... Els dies parells estan a favor dels grans projectes i els dies imparells s'hi manifesten en contra, ja siguin els jocs d'hivern del Pirineu o la Ryder Cup a la Costa Brava o el Hard Rock a la Costa Daurada. Són projectes esportius i empresarials que fomenten l'activitat econòmica, que contribueixen a ser un país atractiu i competitiu. Algú creu que la Costa Daurada sense

Port Aventura ara seria una destinació turística internacional de primer nivell i rebria 6 milions de visitants cada any?

El Govern no es pot posar de perfil amb el projecte de país. Vostès mai es mul·len. «No prenguem mal», deuen pensar. I passa tres quarts del mateix amb empreses catalanes establertes a Catalunya que viuen situacions convulses, com va passar fa un temps amb la planta de Nissan i ara passa en el cas de Celsa. Ens estem jugant el futur industrial de Catalunya. Falta un acord de país sobre el desenvolupament econòmic de Catalunya.

I, davant d'aquesta actitud acomplexada, els ciutadans han de saber que hi ha una alternativa, una manera de fer diferent, que és arremangar-se, anar de cara, resoldre els problemes, afrontar els reptes i saber aprofitar les oportunitats. És el que s'espera dels que tenen la responsabilitat de governar. I així ho entenem i així actuem des de Junts per Catalunya.

Tenim un país que penca, que sempre mira endavant, que no pregunta a la seva gent d'on ve, sinó cap on vol anar. L'esforç, la perseverança, l'emprenedoria i el patriotisme formen part de la nostra manera de ser i de fer. Aquesta és la força de Catalunya. I per això tenim un país que, malgrat tot, avança.

I, com ja he dit, tenim un govern apagat, perquè, a més a més de ser dèbil, també és insolvent en la gestió del dia a dia. I el cas més evident és la sequera. Davant d'una greu emergència del país, el Govern va defugir la responsabilitat: ni va liderar ni va prendre les decisions i les mesures necessàries ni va actuar amb consens. Junts per Catalunya vam fer la feina que no va fer el Govern amb una llei executiva aprovada aquí pel Parlament de Catalunya, amb una àmplia majoria –més de cent diputats–, que garantia inversions i recursos. I ara vetllarem pel seu compliment.

O per no recordar el fiasco de les oposicions. Quin fiasco... Demostrant incompetència, fent el ridícul i fent passar vergonya pel nostre autogovern.

O el rumb erroni i deficient en polítiques educatives durant aquest primer tram de legislatura. I n'estem pagant un preu elevat: Catalunya lidera l'abandonament escolar –un disset per cent– i està a la cua de la comprensió lectora d'Europa. No va ser fins al Ple monogràfic sol·licitat per Junts per Catalunya que va destituir el conseller González-Cambray.

Cal valentia davant dels reptes del sector educatiu. Sense anar més lluny, el Govern no pot amagar el cap sota l'ala, com fa ara, amb el debat sobre l'ús del mòbil a les escoles. La setmana passada la consellera Simó va dir: «A risc d'equivocar-me, crec que prohibir els mòbils no és la via.» I per no equivocar-se, com sempre, passa la pilota als centres. Ja n'hi ha prou de passar sempre la responsabilitat als docents i les docents de Catalunya.

I, més enllà de la nefasta gestió, tampoc podem oblidar l'ús electoralista que fan del Govern a través del conseller Campuzano, que va prometre residències a canvi de vots. Igual que amb la promesa d'un xec de cent euros per a material escolar just abans de començar les eleccions municipals. I ara, sant tornem-hi: la promesa d'un nou xec, la política del talonari. Al debat de l'any passat de política general eren cent euros per a tothom; després, al cap de mig any, els cent euros només van ser fins a primària, i enguany són setanta euros per a primària i per a ESO. Quan, en paral·lel, la mateixa directora general del Departament d'Educació reconeixia que no hi ha pressupost per a les polítiques d'inclusió, que, segons vam acordar al debat monogràfic sobre educació, eren cabdals i necessàries per afrontar els reptes del país. Menys propostes i més recursos i més fets. (*Alguns aplaudiments.*) És desgovern i desori pur i dur.

Capítol a banda mereix la gestió política –molt qüestionable– i del tracte del Govern amb els mitjans de comunicació. Aquesta és la manera republicana de governar la Generalitat de Catalunya? Des de Junts per Catalunya entenem que no. Hi ha una alternativa –hi ha una alternativa– a aquesta manera de governar el país. Hi ha

una alternativa a l'actual gestió del Govern d'Esquerra Republicana, que, per cert, compta amb la complicitat del PSC, perquè sense el PSC no hi hauria pressupostos.

Senyor Illa, vostè avui aquí acaba de fer un discurs que ara sembla que es vulgui desmarcar del Govern; però si és còmplice necessari de l'actual situació... Els pressupostos Aragonès-Illa no han funcionat. El país està pitjor ara que fa un any. (*Alguns aplaudiments.*) I en política no tot s'hi val, com els pactes que fan Esquerra Republicana i el PSC a les diputacions, o com van fer el PSC i els comuns amb el PP a l'Ajuntament de Barcelona.

Junts per Catalunya hem actuat i actuarem amb responsabilitat i de forma propositiva. Des de Junts per Catalunya continuarem fent propostes en positiu, com les propostes de resolució que presentarem en aquest debat de política general i en iniciatives que tramitem durant aquest curs parlamentari.

A tall d'exemple, tenim un dèficit fiscal –com vostè mateix reconeixia, president– de 22.000 milions d'euros. Però el problema que no s'explica i que s'ha de resoldre és l'increment de l'endeutament de la Generalitat de Catalunya, amb gairebé 84.000 milions d'euros, onze mil euros *per capita*. És l'endeutament més elevat de tot l'Estat espanyol, amb els seus interessos pertinents, les despeses pertinents dels interessos, i amb tota la dependència econòmica del FLA, que representa el vuitanta-quatre per cent del deute de la Generalitat de Catalunya. Som els més endeutats, els que menys rebem i els que més paguem –els més endeutats, els que menys rebem i els que més paguem. (*Alguns aplaudiments.*)

En matèria de fiscalitat, s'ha d'ajustar la càrrega impositiva dels ciutadans. No és just que, mentre altres governs abaixen impostos, aquí cada cop collem més i més la gent amb una fiscalitat elevada. Cal deflactar l'IRPF, cal revisar l'impost de successions i cal una reflexió serena al voltant de l'impost de patrimoni. Mentre altres comunitats autònomes l'estan suprimint, a Catalunya recaptem gairebé la meitat de l'impost de patrimoni de tot l'Estat espanyol. Aquí anem pagant i allà van traient impostos.

Malgrat tenir bones dades en ocupació, gràcies a la feina que recull de molts governs, el problema actual és que hi ha una falta greu de personal qualificat. Ho diuen les dades de l'Idescat i les dades tant de les cambres de comerç com de les patronals. S'ha d'incrementar l'ocupabilitat de les persones que estan en una situació de desocupació amb polítiques actives. I, en aquest sentit, el SOC ha de respondre d'una millor manera a les demandes que li fan els ajuntaments i les empreses.

I, en paral·lel, s'ha d'avançar en el salari mínim interprofessional català, que és injust pel cost de la vida que hi ha a Catalunya.

Com també s'ha d'avançar en la simplificació administrativa. Ja els aviso que en aquest curs parlamentari Junts per Catalunya anirem a l'arrel d'aquest problema amb iniciatives per acabar amb aquesta xacra que és l'Administració, la burocràcia.

També s'ha de fer efectiu el traspàs de rodalies, que compartim. Són vergonyosos els serveis que ofereix el Govern de l'Estat espanyol. És una vergonya.

I, així mateix, en l'àmbit de la infància, s'ha d'impulsar urgentment una normativa sobre l'accés a continguts violents, sexuals, que es considerin inadequats i peril·losos per als infants.

O, en l'àmbit de la salut, s'ha de fer front a la recentralització constant de l'Estat espanyol i assegurar unes condicions de treball òptimes per als professionals sanitaris.

O, en matèria lingüística, cal garantir l'ús social del català en totes les fases de la vida, des de la primera fins a la darrera, com va deixar escrit Carme Junyent.

O, de la mateixa manera, cal ajudar el sector de l'oli, un producte que s'ha encarat un trenta-vuit per cent en l'últim any i que no ho ha reflectit directament als agricultors i als pagesos.

O com, per exemple, la sol·licitud de celebrar un ple monogràfic sobre energia que vam registrar la setmana passada des de Junts per Catalunya. Catalunya necessita dissenyar el futur energètic del país amb tota la sobirania.

O en immigració: tenim la taxa més alta de tota la península, un 16,2 per cent –fins i tot per damunt de Madrid, fins i tot per damunt de regions de França–, i no tenim competències ni recursos per gestionar-la des del Govern de la Generalitat de Catalunya. És una anomalia que cal corregir per tenir més capacitat decisòria en aquesta matèria.

Aquesta és l'actitud que trobaran en Junts per Catalunya. Davant d'aquest autèntic desgovern, treballarem de manera responsable i constructiva.

I Junts també tenim una actitud exigent i de fermesa davant l'Estat espanyol, com s'ha constatat durant les últimes setmanes, perquè quan es confon diàleg amb negociació el punt de partida ja és erroni. El diàleg sempre és la fase prèvia de la negociació. Quan es decideix anar a Madrid només amb el suport de trenta-tres diputats i no pas amb el cinquanta-dos per cent independentista, es perd força. Quan s'opta per seguir donant suport a un govern espanyol que incompleix sistemàticament allò que has acordat, es perd credibilitat. Ho hem vist en acords com el d'establir una quota del sis per cent del català a les plataformes digitals o amb la cogestió dels fons europeus Next Generation: res de res.

I, davant d'aquesta estratègia de fals diàleg i d'acords tancats en fals, hi ha una alternativa que està sent visible aquestes últimes setmanes, una alternativa que es basa en tres premisses bàsiques: primer, aguantar la posició per resoldre el conflicte polític, no es tracta de salvar investitures ni la governabilitat de l'Estat espanyol; segon, tenir clar que en els partits espanyols no s'hi pot confiar, que calen garanties, que calen garanties per al compliment dels acords, i tercer, prudència, humilitat, discreció, no parlar en nom de tercers i no negociar a través dels mitjans de comunicació. *(Alguns aplaudiments.)*

Aquesta és la línia que fa que s'entengui que el Govern espanyol sol·licités la incorporació del català com a llengua oficial de la Unió Europea. Abans-d'ahir ho va anunciar, en aquest sentit, abans d'iniciar la votació al Congrés dels Diputats. Mai s'havia arribat tan lluny en la defensa de la nostra llengua, i ara el Govern espanyol ha d'acabar la feina perquè aquesta fita històrica sigui una realitat al més aviat possible.

Acabo. President, Catalunya no mereix aquesta agonia. Catalunya mereix més, i ja és hora de fer autocrítica. Per patriotisme, vostè hauria de rectificar. Per partidisme, segurament no, o potser també, però no és cosa nostra. Vostè és president gràcies als vots de la majoria del cinquanta-dos per cent independentista. Deixi de mirar només els límits del seu partit o dels compromisos del seu partit a Madrid. Actui amb convicció, amb determinació; té el deure de fer-ho.

Perquè no sabem on és, president. El veiem desorientat. Fa un any, quan li demanàvem unitat, la seva resposta va ser el cessament del vicepresident i forçar la sortida de Junts. I ahir, al cap d'un any, clamava per la unitat independentista. Seria una llàstima que el president de Catalunya ara hagués canviat el seu discurs en funció de les circumstàncies i de l'aritmètica de Madrid, i no pas per la realitat que existeix a Catalunya. Perquè aquí no ha canviat res: el cinquanta-dos per cent hi és des de les eleccions del 14 de febrer del 2021, i també va ser-hi per fer possible la seva investidura.

En tot cas, benvingut, però passi de les paraules als fets. És l'últim tren, és l'última oportunitat. N'hi hem donat moltes, d'oportunitats. Davant d'un govern apagat, amb una enorme debilitat, amb una ineficient gestió i amb una manca de credibilitat per a la negociació amb l'Estat espanyol, només pot tenir sentit esgotar aquesta legislatura si hi ha un canvi de rumb. Doni un cop de timó o només li quedarà l'alternativa indefugible de convocar eleccions, president. Intenti que no sigui una legis-

latura del tot fallida. O rectificació o eleccions. No faci perdre més temps al conjunt del país i no faci perdre més temps al conjunt de la ciutadania.

Tanmateix, els ciutadans han de saber que hi ha una altra manera de governar el país: amb solvència per resoldre les necessitats de la gent, amb ambició i lideratge per afrontar els reptes de la nostra societat, amb mà estesa per aconseguir els màxims consensos de país, amb fermesa per negociar amb l'Estat espanyol i amb determinació per fer possible la independència de Catalunya. Estiguem a l'alçada per fer un país lliure i per fer un país millor.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i per respondre al grup parlamentari, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Conselleres, consellers, diputades i diputats... Diputat Batet, moltes gràcies per la seva intervenció. M'he estructurat la resposta al voltant de quatre àmbits, quatre idees que m'agradaria poder compartir amb vostès.

La primera és que crec que, més que mai, hem de tenir confiança en aquest país. I confiança en el país és en el país sencer, en tota la seva gent, en el setze per cent de població estrangera i en la resta; en tots els serveis públics i també en les iniciatives privades, i en totes les seves institucions, també.

Potser per a vostè aquest és el debat de política general de menys interès. Jo crec que les institucions i els que tenim una visió sobirana i els que creiem que les institucions sobiranes, que han de ser plenament sobiranes, són aquestes..., per nosaltres el que faci el Parlament de Catalunya sempre és el que té més interès –sempre. (*Aplaudiments.*) I les institucions, sigui el Parlament o sigui el Govern de Catalunya, per nosaltres són les més importants, sempre: quan les presidim i sobretot es nota que són les més importants quan no les presidim, també. (*Aplaudiments.*)

Vostè m'ha acusat de fer un discurs triomfalista en la meua intervenció d'ahir. En tot cas, permeti'm que..., jo també hi han coses que intento fer per avançat, perquè ja sabia que el discurs derrotista el faria vostè (*rialles*), sobre com està el país. I el país no està tan malament com vostè diu. El país té reptes, té dificultats. Evidentment que té dificultats, moltíssimes, i algunes creixents, que intentem donar-hi resposta. I quan no podem donar-hi resposta treballem per tenir les eines per donar-hi resposta.

Però vostè diu: «Catalunya avui està pitjor que fa un any.» Fa un any teníem una taxa d'atur que s'acostava al deu per cent; avui és del 8,4 per cent. Tenim 3.750.000 catalans afiliats a la seguretat social, desenes i desenes de milers de persones que des de l'any passat fins a aquest han tingut feina. Per a aquesta gent, està pitjor el país? Perquè al final el país són les persones. El país són les 25.000 famílies que aquest any gaudeixen de l'I2 gratuït. Després hi farà referència, quan parlem d'alternatives; crec que és important.

El país són les persones, i, en aquest cas, els infants, que tots tenen dret a una educació de qualitat, i molt especialment en els primers anys de vida, en els quals és fonamental poder-los donar tot el suport. I l'I2 és millorable, segurament, però el primer pas està fet, i el primer pas és imprescindible per fer el segon, el tercer i el quart.

Avui tenim més mossos d'esquadra que fa un any, més mestres que fa un any, més personal sanitari que fa un any. No pot dir que el país està pitjor. Pot dir que el país té molts reptes; evidentment, moltíssims. Els he reconegut i espero poder-los donar resposta. I en alguns treballarem per fer-ho, per acostar-nos-hi tot el possible, i en d'altres necessitem acompanyament i eines.

Per tant, jo no sé si per vostè és la de menys interès, la meua intervenció d'ahir, però crec que, quan parlem de la necessitat d'apostar, de continuar apostant per un

govern feminista, quan parlem de les renovables, quan parlem de les millores i els majors recursos que estem posant en tots els àmbits de la gestió de govern, crec que això sí que és d'interès de la ciutadania. Potser no és d'interès concret d'una determinada posició política; ho respecto, els interessos potser són uns altres. Però el nostre interès és aquest: la gent, el dia a dia. Una nació també es mesura per la qualitat de vida que és capaç de donar cada dia a tots els ciutadans del seu país. (*Aplaudiments.*) Per això confiem en la nació, perquè la nació és la gent –és la gent. Aquest és el patriotisme que jo defenso.

Per altra banda, vostè m'ha fet un llistat ben llarg d'àmbits en què, segons vostè, el Govern no funciona. De fet, crec que és normal que vostès tinguin diferències en molts d'aquests àmbits, i especialment en les mesures que s'han portat a terme en el darrer any, després que, en aquest mateix debat de política general, fa un any vostès proposessin una cosa insòlita en el parlamentarisme, com a mínim en la història del parlamentarisme occidental que jo conec, que és proposar una qüestió de confiança al Govern del qual formes part sense haver avisat abans el president. Però bé...

I, des de fa un any, és cert que aquest Govern compta només amb el suport permanent de trenta-tres diputats, però hem arribat a acords molt amplis en el Parlament, i també a alguns que els han inclòs a vostès, i ho celebro. I és lògic que vostè digui que, especialment en aquest darrer any, doncs, vostès hi tenen diferències. Perquè si bé és cert –i al final de la meva intervenció hi faré referència– que en l'horitzó de la independència del nostre país hi tenim coincidències, hi han àmbits –ideològics, en l'àmbit socioeconòmic..., fins i tot de com veiem, com configurem el país– en què hi ha diferències.

Ha fet referència a la política industrial. I ha fet referència a Celsa, de la qual aquest Govern hi està a sobre; en la qual aquest Govern, de fet, ha incrementat les mesures de suport financer que s'havien fet per part de governs anteriors, i de la qual el Govern està fent el seguiment.

Però anem a la política industrial. Vostès han governat, han presidit la Generalitat de Catalunya en trenta-quatre dels quaranta-tres anys des de l'aprovació de l'Estatut. El seu espai polític..., bé, és un espai polític que en els dies parells el reivindiquen i en el senars diuen que són una cosa nova. (*Aplaudiments.*) Ho dic per les cares d'alguns dels seus diputats. Però, bé, en tot cas, en trenta-quatre d'aquests quaranta-tres anys s'han fet moltes coses bones, però també hi han coses que no s'han fet bé. «La millor política industrial és la que no es fa» no és un emblema del meu Govern, era de governs passats, i així es va desindustrialitzar el país.

I, anant a més recentment, vostè ha mencionat la desindustrialització. Nissan es va tancar quan vostès presidien la Generalitat i portaven les polítiques d'Empresa i Treball. Nissan, la planta de Nissan, s'ha reindustrialitzat quan jo presideixo la Generalitat i el meu partit porta les polítiques d'Empresa i Treball. (*Aplaudiments.*) I ho hem fet amb una aposta pública, posant-hi recursos, posant-hi tots els instruments que tenim al servei de la reindustrialització del país.

Perquè aquest és el camí. Vostè diu: «El rumb, el rumb...» El que passa és que a vostès no els hi agrada, el rumb; perquè és un rumb progressista, republicà, fermament compromès amb la independència del país, i, per tant...

I en política industrial diu: «No hi ha full de ruta.» Hi ha un pacte nacional que vostès hi han tingut una participació activa, que van signar i que estem desplegant. Des d'inici de legislatura pràcticament hem multiplicat per tres els recursos destinats a la política industrial, i això ens permet fer front a la desindustrialització d'algunes empreses perquè tornin a ser empreses industrials –industrials–, perquè generen llocs de treball de qualitat. Vostè diu: «Hi ha una alternativa.» Sí, hi ha una alternativa a les polítiques d'industrialització d'aquest Govern, que és la desindustrialització i és el deixar fer, que el mercat governi, que vostès ens han proposat.

En àmbit d'aigua. La sequera que patim no és culpa ni d'aquest Govern ni dels anteriors, evidentment. I les sequeres que vindran..., no serà culpa del Govern, que

no plogui. I el que hem de fer és treballar perquè, atès que tindrem sequeres més intenses i amb més periodicitat a causa del canvi climàtic..., tenir totes les eines. Però també és cert que en sequera, quan s'estan fent les inversions, per exemple, per ampliar les dessaladores... Tan sols redactant els projectes –que no estaven redactats–, la millora de la xarxa, la reutilització d'aigua..., és en aquests darrers anys.

Des de la darrera sequera, vostès han tingut onze anys la direcció de l'Agència Catalana de l'Aigua, i el que hi ha hagut és una sequera d'inversions. Aquesta és l'alternativa. (*Aplaudiments.*) Aquesta és l'alternativa: una sequera d'inversions. I em dirà: «És que l'Agència Catalana de l'Aigua estava en una situació financerament molt complicada.» És cert, però es va recuperar i van estar uns quants anys que no van fer inversions. Això és la diferència. O sigui, crec que..., vostè ho diu: «Hi han coses del seu Govern que no m'agraden.» Ho entenc, perquè tenim visions diferents. Nosaltres creiem que cal més inversió pública.

I ha dit..., perquè al final *la cabra tira al monte* (*rialles*); ha dit: «L'endeutament de la Generalitat s'ha de vigilar.» Ja sabem què és, això: les polítiques que van aplicar i que van descapitalitzar els serveis públics del nostre país.

Però anem a alguns àmbits que vostè ha mencionat. Jo crec que hem de poder contrastar models, també, eh? En l'àmbit de llengua, de la llengua catalana. El Consorci per a Normalització Lingüística ha estat escanyat durant molt de temps, i ara hi hem posat més recursos. La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que vostè hi ha fet referència, els mitjans de comunicació: el model no pot ser escanyar financerament i retallar un trenta per cent del pressupost de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. No pot ser carregar-se el Club Super3 i que una generació d'infants d'aquest país hagin crescut sense referents audiovisuals en català. Aquest no pot ser el model. (*Aplaudiments.*) El model és el contrari, que és el que estem fent nosaltres –que és el que estem fent nosaltres–, posant recursos en l'àmbit de política lingüística, que és absolutament fonamental, sí. Vostès es presenten com una alternativa a tot això que estem fent.

En àmbit d'energia. En energia, durant tots els anys que vostès han tingut la responsabilitat, 9 megawatts autoritzats d'energies renovables. Des de que ho hem assumit nosaltres, 1.500. Ostres, és que és incomparable. Amb una diferència: els ex-consellers d'Esquerra Republicana no van a veure alcaldes del territori per posar una línia de molt alta tensió i d'una empresa privada. (*Aplaudiments.*) Aquesta és l'alternativa.

La sanitat té molts reptes, sí, però el pressupost de sanitat no va fer res més que baixar durant uns anys, i el que hem fet és per recuperar les retallades que hi va haver. Aleshores, les retallades eren en un context de crisi de les finances públiques a nivell europeu? Sí. Es van fer perquè es volia? Bé, quan s'abaixen impostos als més rics i es fan retallades alhora, home, potser una mica sí que es vol, però admeto que el gruix no. Però, aleshores, lliçons no, perquè tot el que estem fent en l'àmbit dels professionals –de la salut, de l'ensenyament i de tants àmbits– és revertir les retallades que en el seu moment es van fer. I aquesta és una diferència important –aquesta és una diferència important.

Ha mencionat les oposicions, una convocatòria que no va anar bé. Ho vam reconèixer i hi hem posat solució. Però al que hem posat solució és al trenta per cent d'interinatge que hi ha en el personal de la Generalitat. I això és responsabilitat de molts anys sense convocar places –de molts anys sense convocar places–, i nosaltres ho resolem.

Com en l'àmbit de la seguretat. Diu: «Quin horitzó té aquest país de seguretat?» Doncs que hi hagin efectius suficients, que hi hagi uns cossos de seguretat que s'assemblin al país, que hi hagi uns cossos de seguretat ben dotats amb recursos tècnics, operatius, en l'àmbit del ciberespai, en l'àmbit de les noves tecnologies, en l'àmbit del parc mòbil, en l'àmbit de les comissaries i en l'àmbit d'emergències. A part de

tots aquests recursos, també en l'àmbit dels parcs de bombers; sí, també, quan s'havien descapitalitzat durant molt de temps.

I el mateix va en l'àmbit de l'ensenyament. Els resultats que tenim en l'àmbit de comprensió lectora no són bons, és cert, i hi treballem activament per resoldre'ls. I ho vaig dir ahir, això no ho resoldrem d'un curs a l'altre, però alguna cosa hi tenen a veure anys i anys de retallades d'ensenyament, que ara hem revertit i que des de que vam assumir no ja jo la presidència, sinó les polítiques educatives d'aquest país, totes les passes han estat per recuperar aquelles retallades.

Per tant, crec que ens haurien de portar a tots... Com vostè mencionava, la prudència i la humilitat crec que les hauríem d'interioritzar. Jo no sé quin és el seu model de relació amb els mitjans de comunicació. El nostre és el del respecte als periodistes; a tots els periodistes –a tots–, també als productors de programes de la televisió pública d'aquest país per part de tots els nostres diputats i de tots els nostres conselleres i consellers. I crec que hem passat episodis en aquest Parlament que a tots ens han produït una sensació..., que no volem reproduir.

I fiscalitat. Per una banda, vostè m'ha defensat un model de fiscalitat més proper al Partit Popular, obviant que l'impost de patrimoni que es paga avui a Catalunya, l'impost de successions que es paga avui a Catalunya, l'impost de transmissions patrimonials que es paga avui a Catalunya..., tots els impostos que s'han creat a Catalunya en els darrers anys han estat aprovats també amb el seu vot. (*Aplaudiments.*) Obviant això. I, per tant, diuen: «S'ha de rebaixar.» Si avui rebaixem l'impost de patrimoni... Diu: «S'ha d'adaptar l'impost de patrimoni, cal rebaixar la càrrega de l'impost de patrimoni.» (*Veus de fons.*) Doncs el que passa és molt senzill: que hi ha un impost sobre les grans fortunes, i si nosaltres abaixem l'impost de patrimoni pagaran el mateix, però en comptes de recaptar la Generalitat recaptarà l'Estat i tindrem més dèficit fiscal. Passarà això. I és que..., vaja, és que és així.

I és evident que tenim un model diferent. Tenim un model diferent en aquest àmbit, és cert. Jo ahir vaig parlar de la Catalunya dels 8 milions i a mi avui m'ha semblat veure la Catalunya dels anys noranta; però, en tot cas, això són opinions. Per tant, tenim models diferents. I en l'àmbit socioeconòmic, és cert, i en molts àmbits ideològics. I tant de bo poguéssim reduir aquestes diferències. Per a això serveix el Parlament, per a això serveix el debat parlamentari, i per això estenc la mà perquè sigui així.

Però avui Catalunya afronta –i vostè ho ha dit, i en això coincideixo amb vostè– un moment històric; un moment històric en què hi ha l'oportunitat d'avançar cap a la resolució del conflicte polític amb l'Estat. I crec que això ens obliga a totes i a tots a posar per davant de qualsevol altra consideració el servei al país i que Catalunya ha de guanyar. Portem molts anys en què, malauradament –i no parlo dels darrers quatre, ens podem remuntar fins i tot a l'època de l'Estatut–, hem patit moltes derrotes, i aquest país ha de tenir victòries, i hi ha l'oportunitat de tenir-ne en clau de resolució del conflicte.

I aquí jo faig una valoració d'estat de situació a dia d'avui, i, sobretot, amb relació a fa un any, el que plantegem cadascú, com ens ho mirem, quines són també les oportunitats en què hi ha hagut un canvi a positiu. Coincidim en el què: defensem l'amnistia, el referèndum per decidir el futur del nostre país. Per tant, coincidim en el què, que crec que hi hem coincidit sempre. I això és molt important i probablement ho hauríem de posar més en valor per, evidentment, amb les diferències de gestió i ideològiques –per això l'independentisme és plural– que podem tenir en altres àmbits, aprofitar les oportunitats que tenim per avançar en el què.

Coincidim en el què, ja hi coincidiríem fa un any. Però jo crec que ara el que és rellevant és que també coincidim en el com. Hi ha una coincidència, cadascú amb el seu matís, cadascú amb el seu relat. És lògic; tothom ha de tenir la seva visió, cadascú amb la seva experiència i les motxilles que porta. Però coincidim en el com. I el com d'ara..., aprofitar l'escenari d'una negociació amb l'Estat.

Per tant, coincidim en el què i coincidim en el com. Podria mirar el passat, però és que no ho faré, perquè no faré res que erosioni la capacitat negociadora de Catalunya. I en la capacitat negociadora de Catalunya hi ha de ser tothom, tothom qui hi vulgui contribuir, tothom que hi tingui un paper a jugar.

Per tant, coincidim en el què, amnistia i autodeterminació; coincidim en el com. Estem explorant, doncs, aprofitar la palanca de força que tenen set més set diputats independentistes al Congrés dels Diputats per avançar en la resolució del conflicte: en el què i en el com.

Per tant, el qui no pot ser un problema –el qui no pot ser un problema–, perquè el qui és Catalunya. No soc jo, no és qualsevol altre dirigent, no és qualsevol altra persona; el qui és Catalunya. I, per tant, hauríem d'aprofitar aquesta oportunitat. I jo faré tot el que estigui a les meves mans per aprofitar aquesta oportunitat, perquè potser fa un any en el com no acabàvem d'estar-hi d'acord. Però ara és que en el com hi coincidim; cadascú amb el seu llenguatge i cadascú havent arribat de camins diferents, però hi coincidim. Aprofitem-ho, perquè Catalunya ho ha d'aprofitar. És absolutament imprescindible per fer la negociació amb tota la força, amb tota.

I hem tingut en els darrers anys uns instruments. El conflicte polític amb l'Estat espanyol no és un conflicte polític entre partits. No és un conflicte polític entre el PSOE i el PP amb Esquerra, Junts o la CUP, o posin-los els noms que vulguin, perquè no vull excloure ningú. No és un conflicte entre partits. És el conflicte entre un estat i una majoria de la societat catalana que vol autodeterminar-se, vol decidir el seu futur, i un estat que s'hi nega aplicant la repressió. Aquest és el conflicte polític. I, per tant, en la resolució hi ha de participar tothom.

I, per tant, el Govern hi ha de ser, i vol ser-hi molt acompanyat. I en aquesta nova fase crec que hem de poder dibuixar una nova etapa en què els qui coincideixin en el què i en el com amb el que defensa el Govern puguem compartir espai i banda a la taula de negociació. I crec que això és imprescindible fer-ho. Podríem mirar el passat, però és que..., deixem ja de mirar el passat pel que fa al conflicte polític. Després tenim diferències en altres àmbits, però és que... Ens podem recrear en les diferències del passat o podem centrar-nos en les oportunitats de present i de futur. I jo crec que hem de fer això, en relació amb el conflicte polític.

Tots els presidents de Catalunya, quan han anat a negociar amb l'Estat, han comptat amb el suport de l'espai polític al qual pertanyo. Sempre. El 2005, quan es va aprovar un estatut en aquest Parlament, una proposta d'Estatut, vam donar suport al president Maragall per anar a defensar la proposta d'Estatut. El 2012, quan es va aprovar el pacte fiscal, vam donar suport en aquest Parlament al president Mas per anar a defensar la proposta de pacte fiscal. I quan es va anar a defensar la transferència de la competència per convocar referèndums al Congrés dels Diputats vam donar suport als tres diputats que van anar-ho a defensar. Quan va haver-hi un escenari de conflicte i s'havien d'obrir vies per defensar Catalunya, vam donar suport també al president Puigdemont perquè ho fes. I quan fa quatre anys es va obrir l'oportunitat d'iniciar una mesa de negociació, qui va presidir, com no podia ser d'altra manera, la reunió de la mesa de negociació que es va fer a La Moncloa, independentment que estigués vinculada al pacte d'investidura que estigués vinculada, va ser el president de la Generalitat del moment, el president Torra, com corresponia.

Jo no demano això de vostès. Simplement el que dic és: aprofitem l'oportunitat. Per part meua no quedarà. No es tracta del qui. Si estem d'acord en el què i en el com, no ens encallem en el qui. No val la pena. Perquè el qui és Catalunya, i és l'oportunitat que té el nostre país de fer un salt endavant. (*Aplaudiments.*) Tenim una oportunitat històrica –històrica.

El camí que hem fet fins aquí no ha estat fàcil, i vostè ha recordat raons que expliquen..., i no les rebatré, perquè tota l'energia que destinaria a rebatre aquestes raons ens distrauria del gran repte que tenim davant. Tenim un repte davant, no al costat. I avui tenim aquesta oportunitat i l'hem d'aprofitar. Jo estic compromès a uti-

litzar-la, a aprofitar-la al màxim i a fer-ho com vaig dir ahir: amb ambició, amb unitat, amb generositat, replantejant els instruments que tenim.

Al final, les taules de negociació, els instruments de debat que tenim, són eines, però si coincidim en el què, si coincidim en el com, hem d'aprofitar l'oportunitat no per a un espai polític o per a un altre, perquè aquesta és una oportunitat per a Catalunya. I el meu deure com a president del país és posar tota la capacitat política i tot l'actiu polític de la meua presidència al servei d'aquest objectiu. És el que he fet des del primer dia, forçar l'Estat espanyol a una negociació. I ara tenim l'oportunitat de fer un pas més enllà.

Jo hi seré amb mà estesa, amb voluntat d'avançar conjuntament, mirant cap al futur. Perquè coincidim en l'objectiu i transitem pel mateix camí de la metodologia per fer-ho.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, per a la rèplica, té la paraula el senyor Albert Batet i Canadell, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Senyor president, em sembla que s'equivoca de cap de l'oposició. El cap de l'oposició és el senyor Illa, i el to que ha emprat amb mi no l'ha emprat pas amb el senyor Illa. Per tant, una mica de consideració, també, pel paper i el rol que ha fet cadascú en aquest sentit. (*Aplaudiments.*) Perquè..., sí que és cert, sí que és cert. (*Veus de fons.*) Deuen ser els pactes que estan fent a tot arreu: hi ha els de les diputacions, els ajuntaments, etcètera (*veus de fons*); deu ser..., l'acord dels pressupostos, etcètera. Ja entenc que això posi nerviosos alguns diputats d'Esquerra Republicana.

President, hi ha una cosa que, clar, és molt incoherent, del seu discurs. Diu: «Hem de mirar endavant, no hem de mirar enrere.» I, noi, en els trenta minuts que ha estat, ha anat amb el retrovisor tota l'estona, eh? (*Rialles.*) Tota l'estona amb el retrovisor, eh? Que si Convergència, que si el president Pujol, que si..., etcètera.

Escolti, nosaltres hem vingut a parlar del seu Govern i de la seva posició. I ja entenc que no li agradi. Ja entenc que el que li hem dit no pugui compartir-ho i que no li agradi, però el seu Govern està més dèbil ara que fa un any. I vostè va decidir agafar aquest camí. Hagués pogut decidir agafar-ne un altre de molt diferent. I avui arriba a aquest debat de política general i vostè no fa cap autocrítica, com si aquí no passés res. El rei va despullat i aquí no passa res. Home, doncs no. La responsabilitat nostra és evidenciar que hi han molts aspectes que el país ha de millorar.

Perquè nosaltres sí que confiem en el poble de Catalunya, confiem en el conjunt del país de Catalunya; en el que no confiem és en el seu Govern, perquè no compleix els acords, els acords pels quals vostè va ser investit president de la Generalitat de Catalunya. I aquí rau part del problema.

Sobre aspectes en què ha fet consideracions al respecte. Clar, diu: «No, és que hi han més docents que mai. Hi han més mossos que mai. Hi ha més de tot que mai.» Noi, i les coses no van. Perquè més docents més que mai, però fracàs escolar liderant a Europa i problemes de comprensió lectora. Més mossos d'esquadra que mai i problemes de seguretat creixent, com es veu a totes les juntes de seguretat local de molts ajuntaments, especialment aquest estiu, per no parlar de les últimes festes de la Mercè. Hi ha un problema de seguretat al país. I ja s'està veient que si hi han més docents que mai, hi ha més mossos que mai, més de tot que mai i no va bé, és que alguna cosa falla. I la vàlvula és del Govern i la gestió que fa el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Sobre renovables. En compartim la necessitat. I per això hem presentat la necessitat de fer un ple monogràfic d'avançar en l'àmbit de les renovables. Ho hem fet sempre amb una actitud propositiva i activa. Si ara el Govern de Catalunya –vostè– pot vindre a treure pit de les renovables és gràcies a un decret, el 16/2019, que va fer

el Govern Torra, en el qual es van posar les bases perquè a dia d'avui hi poguessin haver tots aquests increments en l'àmbit de les renovables.

Però això no és suficient. Perquè els 1.200 que han publicat –vostè en va dir 1.500, però se n'han publicat 1.200; suposo que els 300 deuen estar en tramitació– dels mil..., no s'arriba als reptes que hi ha per al 2030 i per al 2050. I el país ha de fer un avenç. I la cotilla de l'Estat espanyol i de la legislació espanyola..., és una cotilla perquè Catalunya pugui avançar clarament en aquests termes. No pot ser que els grans projectes eòlics i d'energies renovables del país siguin aprovats abans pel BOE que pel DOGC. I aquí hi ha una feina a fer de l'actual Govern de la Generalitat de Catalunya també.

Sobre la sequera. Vostè que ha criticat la gestió... Escolti'm, si es poden dur a terme inversions com les que va aprovar aquest Parlament amb el concert de tot-hom, cosa que no va propiciar el Govern de la Generalitat de Catalunya, és perquè a l'ACA hi va haver una bona gestió. Hi havia 500 milions d'euros de romanent de tresoreria i per això vam poder planificar aquestes inversions i el Parlament les va poder aprovar. Siguem justos, president, perquè no li va, no li escau això de fer d'oposició de l'oposició. Hem vingut amb un to propositiu i amb aquests termes. I ens refermem: la vàlvula feble és el Govern; la vàlvula feble és el Govern de la ciutadania.

I vostè feia un record de totes les iniciatives que s'han fet a aquest país. És que, clar, és que ha tocat justament el moll de l'os de la qüestió. Parlava de l'Estatut d'autonomia i del pacte fiscal i de la petició de referèndum i d'etcètera. Però sap quina és la diferència d'aquelles propostes amb, per exemple, la seva proposta d'acord de claredat? Que el president de la Generalitat de Catalunya, ja sigui el president Maragall, ja sigui el president Montilla, ja sigui el president Mas, ja sigui el president Puigdemont o ja sigui el president que sigui..., la Generalitat venia aquí, ho portaven a votació i era aprovat per una majoria parlamentària. (*Aplaudiments.*) La diferència és que vostè no té la valentia de portar el seu acord de claredat, aquí al Parlament de Catalunya, a explicar-lo. Com no té la valentia d'explicar el seu acord sobre la modificació del Codi penal. Perquè va sortir a la Galeria Gòtica del Palau de la Generalitat, li vam demanar que vingués aquí a explicar-lo al Parlament de Catalunya, i encara és hora que doni explicacions (*aplaudiments*) sobre els acords a què arriba vostè, que afecten una gran majoria dels catalans i de les catalanes. Aquesta és la diferència, la legitimitat que atorga la majoria parlamentària. I amb trenta-tres no es va enlloc.

I ja l'hi repeteixo –i ja l'hi repeteixo–, i crec que els retrets que ha fet no pertoen. Junts per Catalunya ens hem receptat tres aspectes que els hi torno a repetir. Aguantar la posició; no anem a salvar ni la governabilitat ni una legislatura de l'Estat espanyol. Segon, no fiar-nos, perquè ja veiem què els hi han fet a vostès, que pactaven: «No, ara amb els pressupostos el dèficit *catalán*. Ara el no-sé-què. Ara...» I després no compleixen. Per tant, volem garanties per avançar. I, tercer, prudència, humilitat, no parlar per tercers i no parlar d'una forma pública d'unes negociacions. D'això se'n diu responsabilitat política. Això és el que esperem del president de la Generalitat de Catalunya.

I, escolti'm, benvinguts. Vostès han estat quatre anys dialogant. Benvinguts a la negociació. (*Aplaudiments.*) Benvinguts a l'amnistia i a l'autodeterminació. Perquè vostès durant quatre anys han tingut tretze diputats decisius, i s'ha fet més en quatre setmanes que en quatre anys. (*Aplaudiments.*) I aquesta és la realitat de la posició i la seva manca de credibilitat i de feblesa.

I acabo. Amb un aspecte que espero que s'hagi errat i, en tot cas, no vull posar-ho..., vull posar-ho de manifest. Diu que des de l'Estatut hem patit moltes derrotes; que des de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, a Catalunya hem patit moltes derrotes. Doncs miri, el meu partit polític, la meva formació política i estic convençut que una gran majoria de catalans i catalanes saben que l'U d'Octubre va ser una

victòria. (*Aplaudiments.*) Va ser una victòria de Catalunya. Va ser una victòria de drets i de llibertats. No va ser cap derrota.

I com vam fer aquella victòria? I com la vam fer? La vam fer conjuntament –la vam fer conjuntament–; la van fer el concert dels partits polítics, del Govern de la Generalitat de Catalunya, de la societat civil. Amb un director general de Comunicació que insulta una presidenta d'una entitat no s'arriba a concerts ni a consensos. (*Alguns aplaudiments.*) Cal una actitud d'humilitat, de voluntat d'acord, de valentia per assumir els reptes.

I quan hem tingut aquesta actitud de sumar i d'entendre que junts som més forts, hem guanyat. L'U d'Octubre no va ser una derrota. Per Junts per Catalunya i estic convençut que per a la majoria de país, l'U d'Octubre és una victòria –és una victòria– que recordem, que ens dona força i que ens dona la força per afrontar un compromís històric que ara poden assolir si hi ha realment voluntat o no a l'altra banda de la bancada.

Moltes gràcies a tots i a totes.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao. (*Pausa. Remor de veus.*) Diputats...

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gracias, señora presidenta. *President*, usted ayer apelaba a esa Cataluña de los 8 millones de catalanes, planteaba un horizonte y los retos que por delante decía que tenía nuestra región. Incluso llegaba a referirse a nuestra querida Cataluña como aquella que quería construir y hacer realidad en el mejor lugar para vivir.

Pues bien, lamento decirle que hace no muchos años, Cataluña, nuestra tierra, antes de que ustedes destrozaran su prosperidad, era vista en todo el mundo con admiración: un lugar que visitar, en el que vivir, en el que quedarse a construir un proyecto de vida; un lugar acogedor y tranquilo. Cataluña –y particularmente Barcelona– era un referente para el resto de nuestra nación: una región próspera, segura y libre, señor Aragonès, conocida por su calidad de vida y admirada por su patrimonio cultural, y un lugar en el que los catalanes disfrutaban de un gran desarrollo económico, gracias a su potente industria, al gran desarrollo económico, gracias a un magnífico e ingente trabajo de pequeños y medianas empresarios, a la potencia de nuestro turismo y a la importancia portuaria. Era uno de los mejores lugares para vivir.

En Cataluña se creaba empleo –y no solo público– y riqueza. Las empresas se sentían atraídas y nadie atacaba a los pequeños y medianos empresarios con restricciones e imposiciones ideológicas. Esa era la Cataluña que heredamos de nuestros padres y de nuestros abuelos, señor Aragonès; una Cataluña alegre, llena de oportunidades y libre de cualquier tipo de sectarismo.

Y hoy, tras años de gobiernos separatistas, y de manera especial de su mano, Cataluña es un recuerdo de lo que fue. Ese es el gran impacto de sus cuatro transformaciones y de ese gran paradigma al que ayer hacía referencia en su intervención.

Nuestra región, a día de hoy, copa todos los titulares por los innumerables casos de corrupción, por los golpes de Estado que ustedes han protagonizado, por la decadencia económica imparable e infrenable gracias a sus políticas, por la pena de exilio a la que condenan ustedes a nuestros jóvenes o por las noticias diarias de robos, atracos y agresiones sexuales. Este es, de verdad, señor Aragonès, el legado que usted ayer referenciaba que quería dejar a las generaciones futuras de catalanes.

Usted ha sumido Cataluña en una incertidumbre política absoluta. Mientras ustedes, todos los partidos separatistas, se enriquecen a espuestas, los catalanes sufren las consecuencias terribles de sus políticas: los delincuentes queman nuestros barrios, nuestras propiedades, nuestros negocios, en definitiva, todo aquello con lo que las familias pueden salir adelante; las empresas se marchan y con ellas las oportuni-

dades de permanecer en nuestra tierra y de generar todavía más empleo y actividad económica; la delincuencia y la inseguridad se disparan, mientras sus responsables, encargados de combatirla, la niegan o miran hacia otro lado. Solo hace falta ver los acontecimientos terribles que han acontecido estos últimos días en torno a las fiestas de la Mercè: quema de contenedores, ataques a agentes de policía, peleas, varios heridos con armas blancas.

Además, la educación ustedes la han convertido en una herramienta de enfrentamiento, acoso y adoctrinamiento, un auténtico instrumento para protagonizar su proyecto de ingeniería social. La reducción de las lenguas de España –el catalán– a un instrumento político de confrontación. Y lo hemos visto estas últimas semanas en el Congreso de los Diputados, donde separatistas y socialistas y demás minorías destructivas han hecho un uso político de las lenguas de nuestra nación.

Una vez más, todos ustedes han hecho causa común –por cierto, todos ustedes de la mano de los responsables del terrible atentado de Hipercor–, porque a todos ustedes solo les mueve el odio a Cataluña, señor Aragonès. Sí, ha escuchado bien: su odio a Cataluña, señor Aragonès. Porque odiar a España es odiar a Cataluña. (*Aplaudiments.*)

Y es, lo reconozco, muy indicativo que ayer en su intervención hablará tanto de la idea de Cataluña y de su proyecto de construcción nacional. Es indicativo, porque constata que Cataluña no es ni ha sido jamás una nación. Y por eso quieren llevar a cabo ese proyecto de construcción hacia una entidad política que no se reconoce en la historia de Cataluña ni de ningún lugar. Ustedes odian Cataluña, señor Aragonès, porque no soportan lo que ha sido siempre. Esto es una región única, próspera e irremplazable para nuestra nación española. Por eso quieren destruirla, para hacer de ella algo diferente e irreconocible.

Su odio por los catalanes, por los españoles, los ha llevado, incluso, a atacar y a perseguir a un niño y a su familia por quererle educar en español en su tierra, en Cataluña, a atacar a comerciantes y a señalar a quienes no piensan como ustedes. Incluso, ustedes han apoyado y respaldado a miserables para crear un clima de miedo en nuestra tierra, en el que nadie pueda levantar la voz, en el que todos agachen la cabeza y en el que puedan imponer su ideología sin que nadie les plante cara. Pero, como bien saben, eso, desde hace años, se ha acabado.

Utilizan, además, el catalán, patrimonio de todos los españoles, para perseverar en un proyecto de destrucción nacional. Porque quieren una Cataluña pequeña, quieren una Cataluña encerrada en sí misma, una Cataluña en la que caben solo unos pocos, los separatistas pudientes, una Cataluña sin libertad, sin igualdad y sin prosperidad.

Señor Aragonès, usted ayer mentía claramente cuando afirmaba que quería mejorar la vida de la gente. Han hecho ustedes de Cataluña una región inhóspita. Su Gobierno, sus gobiernos –porque, al final, Esquerra y Junts son lo mismo– son responsables de que Cataluña sea la región con más impuestos propios, que ahoga a las clases medias y populares y que impide que puedan llegar a final de mes. Ustedes son los responsables de que Cataluña sea la región más endeudada: 85.000 millones de euros y más de diez mil euros por habitante, señor Aragonès. Ustedes son los responsables de la salida de más de cuatro mil empresas de esta región y que no hayan vuelto todavía. Son responsables de que aquellas industrias que hicieron prosperar a tantas familias en Cataluña, como SEAT, como Mahle, como Nissan y como Bosch y como tantas otras, estén desapareciendo a marchas forzadas.

Ustedes, señor Aragonès, y usted a la cabeza, es responsable de la malversación de fondos públicos de la Generalitat de Cataluña, que ha costado y costea sus caprichos, ampliando sus redes clientelares y financiando nuevas embajadas, como en Australia, Japón o Senegal.

Y ustedes son los responsables también de que el precio de alquiler haya subido casi un diez por ciento en los últimos años. ¿Sabe cuánto destina, de media, una fa-

milia de catalanes para pagar su alquiler? Por encima del sesenta por ciento de su salario. Por su culpa, el alquiler en Barcelona es el más caro de toda España y equivale ya a un salario mínimo interprofesional. No obstante, usted ayer hablaba de una política ambiciosa en torno a la vivienda. Dígaselo a los catalanes. ¿En qué consiste esa política ambiciosa de vivienda? Lo dijo ayer. No sé si fue consciente, pero fue muy claro en «expropiarse»; es decir, sacó su verdadera cara republicana y comunista.

Ustedes, señor Aragonès, son responsables de que la educación haya perdido la principal función que tiene como ascensor social. Porque ustedes se han dedicado a introducir, en educación, a activistas de género, a perseguir el español, e incluso han llegado a incluir asignaturas de árabe y cultura marroquí en las escuelas de Cataluña, mientras tenemos informes PISA, señor Aragonès, que han revelado que tenemos los índices peores de comprensión lectora, de ciencia y de matemáticas de los últimos diez años. Ese es su legado, señor Aragonès.

Ayer, incluso, usted llegaba a hablar de planes de acción –eso sí, *molt nacionals*–, creación de nuevas oficinas y proyectos de ley, decía, para acabar con la violencia de las mujeres. Señor Aragonès, si es usted responsable de la excarcelación de más de ciento veinte violadores y del recorte de penas a más de mil agresores sexuales por su voto favorable a la ley del «sí es sí». (*Aplaudiments.*) ¿Cómo tiene el arrojo, usted, de salir aquí, cuando son ustedes, los partidos separatistas, de la mano también del Partido Socialista, como no, de poner en la calle a Daniel, un violador reincidente de más de diecinueve mujeres, señor Aragonès? La última vez que salió de prisión tardó menos de un mes en volver a violar a una mujer. Ustedes salen aquí, se arrojan la protección de la mujer, cuando ustedes han soltado a nueve monstruos de estos en nuestra querida tierra, en Cataluña. Ese es su legado, de la *conselleria* de Feminismes i Igualtat, y de su arrogancia, en la famosa protección de la mujer. (*Aplaudiments.*)

Porque, cuando en marzo de este año, no sé si lo recordaran, conocíamos el caso de una violación grupal a una niña menor de once años a manos de, también, menores, salía la consejera de Feminismos e Igualdad y decía que había que tener acompañamiento y protección de los menores responsables de la violación grupal de esa niña de once años. ¿Sabe dónde está la víctima y la familia de Badalona? Pues han tenido que abandonar su ciudad natal porque ustedes han sido incapaces de defender a la mujer que tanto dicen proteger y que abandonan a la primera de cambio.

Ustedes, además, son responsables de que un cinco por ciento de los hogares catalanes tenga a todos sus miembros en paro. Responsables también de que seamos la región donde las rentas más bajas paguen un IRPF más elevado. Responsables del colapso sanitario. Y no engañe a los catalanes. No es culpa de ese falsario déficit fiscal que ahora ya lo han cifrado en 20.000 millones; no. Mientras ustedes contribuyen al colapso sanitario, se dedican a expedientar y a perseguir a una enfermera que denuncia sus imposiciones lingüísticas por exigir el C1 de catalán para trabajar en nuestra región. Pero es que mientras ustedes persiguen a trabajadores que vienen a sacar adelante a nuestra región, nuestra comunidad autónoma es la región con más pacientes en listas de espera de toda España, y la segunda de toda España, señor Aragonès, en la que todos sus pacientes esperan más tiempo para ser operados y atendidos.

Ayer, además, también usted hacía referencia a la formación profesional y se ponía muy solemne. ¡Pero si el curso anterior, señor Aragonès, 2022, más de once mil alumnos se quedaron sin plaza y este curso más de dos mil alumnos se han quedado sin poder elegir su primera opción! ¿Ese es el proyecto que ofrece a los catalanes?

Han empobrecido a nuestros agricultores y a la gente del campo con la aprobación permanente y continua de restricciones ambientales y tasas climáticas. Dígaselo a la gente trabajadora de Cataluña. ¿En qué consiste su nueva realidad climática? Ya se lo digo yo: en más imposiciones y en más tasas climáticas. (*Alguns aplaudiments.*) Y todo esto ustedes lo hacen con el combustible disparado, los alimentos bá-

sicos por las nubes y las clases populares pagando la factura de la luz más cara de la historia. Esta es la Cataluña de los 8 millones a la que usted nos está conduciendo, señor Aragonès, de la mano de otros partidos separatistas y, cómo no, con la inestimable ayuda del señor Illa.

Queridos diputados, que el separatismo haya tenido la capacidad de destruir nuestra querida región es consecuencia de años de cesiones, pero de cesiones por parte de las dos grandes fuerzas políticas a nivel nacional que han ostentado el Gobierno en el Palacio de la Moncloa. Creo importante traer esta reflexión aquí en este momento, en un momento que tanto usted como el señor Illa catalogaban de histórico y de oportunidad.

La inmersión lingüística surgió de la mano del Partido Socialista. Fue un gobierno del Partido Socialista el que elaboró un estatuto que establecía las bases de la dialéctica rupturista que ha conllevado y que ha liderado la última década el separatismo, con la exclusión de la lengua común, el español, con la invasión de competencias y la consagración de un falso derecho a decidir. Fue el Partido Socialista quien abrió la puerta al separatismo más voraz. Es también el mismo Partido Socialista sin el cual hoy el separatismo no podría gobernar en este Parlamento ni en muchísimos otros ayuntamientos, y sin el que hubiera sido imposible aprobar, por ejemplo, la ley educativa, que niega a los padres a poder escolarizar a sus hijos en ese mínimo veinticinco por ciento de castellano que han reconocido las últimas sentencias del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña. Y ha sido, además, un gobierno del Partido Socialista el que indultó, en 2020, a los golpistas encarcelados a cambio de apoyos en el Congreso de los Diputados. Y es también un gobierno del Partido Socialista el que, salvo lo impidamos, va a dar la amnistía y a avalar un golpe de Estado desde Moncloa, algo que el señor Illa ha ocultado en toda su intervención. *(Aplaudiments.)*

Pero desgraciadamente no solo ha sido el Partido Socialista. No hay que olvidar tampoco quién contribuyó en el famoso pacto del Majestic para que hoy el separatismo esté más fuerte que nunca. Fue también un gobierno del Partido Popular quien toleró esa consulta ilegal del 9-N; fue un gobierno nacional quien hizo oídos sordos a la gestación del golpe de Estado de 2017, y fue también un gobierno del Partido Popular quien aplicó un 155 tan solo de tres meses con el que perdió la gran oportunidad de restablecer el imperio de la ley, la igualdad de todos los españoles, restablecer los derechos y las libertades de todos los españoles que residimos en Cataluña. *(Aplaudiments.)*

Y todo apunta –y por eso lo traigo a colación– a que, de repetirse otro golpe de Estado, cometerían ambos los mismos errores, porque, una vez más, aceptan como interlocutores válidos a aquellos que tienen el único objetivo de destruir nuestra nación.

Hoy, los señores del Partido Popular han llegado a hablar incluso de plurinacionalidad y de buscar nuevos encajes para Cataluña en la Constitución. Esto es lo que ofrece a los catalanes honrados. Han llegado a facilitar en el Senado que los separatistas tengan un grupo propio. Como el Partido Socialista ha hecho también lo propio en el Congreso de los Diputados con los enemigos de la igualdad, de la libertad y de la prosperidad de todos los catalanes. Incluso reconocen abiertamente que tienen conversaciones con aquellos que no renuncian a protagonizar un nuevo golpe de estado, como ha reconocido el portavoz en el Ayuntamiento de Barcelona.

Yo quiero llamarles a que dejen esa senda y vuelvan a defender sin complejos la unidad de la nación, la indisoluble unidad de la nación, y el futuro próspero y en libertad de todos los catalanes.

Estimados diputados, hoy saben que Cataluña atraviesa una situación muy grave, donde los catalanes lo están pasando realmente mal. Y, en este contexto, ¿qué es lo que está reclamando el señor Aragonès en el Congreso de los Diputados? O ¿qué es lo que está reclamando Junts per Catalunya en el Congreso de los Diputados? Ruptura y amnistía. Ruptura de España y amnistía para sus amigos, para blindar los

privilegios de una panda de delincuentes que pretenden hurtarnos lo más valioso de todos los españoles.

Estamos asistiendo a una negociación con prófugos de la justicia, a los que pretenden no solo perdonar, cuando estos ni siquiera tienen intención de pedir perdón, sino amnistiar incluso antes de ser juzgados. Es decir, hacer como si nada hubiera ocurrido; como si, por ejemplo, no hubieran cometido los delitos más graves de nuestra democracia; como si no hubieran tratado de quebrar nuestra unidad nacional, o como si no hubieran incluso llegado a arrastrar al borde del enfrentamiento civil a familias de Cataluña; como si no hubieran dividido familias; como si no hubieran pisoteado de derechos y libertades de millones de catalanes, y como si no hubieran arriesgado la seguridad jurídica de particulares, empresas, propiciando, como he dicho, la huida de miles de ellas.

Y, ante todo esto, el líder de la oposición en Cataluña calla; es más, se pone al lado y se ofrece al señor Aragonès para apuntalar su proyecto de ruptura y de división. El señor Illa se planteaba en las elecciones de 2021..., ofreciendo una alternativa al conjunto de los catalanes, y se ha convertido en la muleta necesaria y consciente del separatismo. ¿Dónde queda eso, señor Illa, del vídeo que veía ayer, donde usted decía «ni amnistía ni nada de eso»? Y, además, decía: «Lo vuelvo a repetir: “ni amnistía ni nada de eso.”» No ha dicho nada de esas negociaciones ocultas que su partido, señor Illa, está protagonizado con los delincuentes y los golpistas del separatismo. (*Aplaudiments.*) Usted, señor Illa, representa ya a un partido que ha traicionado a todos los catalanes, pero sobre todo ha traicionado a sus votantes, porque ha permitido que quienes quieren y pretenden atentar una vez más contra la integridad de nuestra nación lo vuelvan a hacer. Y ustedes van a situar a los responsables del golpe de estado en el lado bueno de la historia. Han abandonado a sus votantes y a los catalanes, pero no tenga ninguna duda que más pronto que tarde los catalanes les abandonarán a todos ustedes. (*Aplaudiments.*)

Pero, señor Aragonès, usted lleva muchos años abandonando los principales problemas de los catalanes, sus necesidades reales. Eso sí, para amnistías, indultos o cuotas de poder todos se ponen de acuerdo y rápido, pero para mejorar la vida de los catalanes, para eso nunca tienen tiempo.

Pero hablemos de lo que usted ocultó ayer en su intervención. Hablemos de la realidad de nuestros barrios, de lo que padecen los catalanes por culpa de sus políticas. Por culpa de sus políticas, señor Aragonès, la criminalidad de Cataluña no ha parado de aumentar en los últimos años: el número de robos con violencia ha aumentado más de un veinte por ciento en el último año; las violaciones, un treinta y dos por ciento, señor Aragonès, y el resto de delitos contra la libertad sexual han aumentado un veintidós por ciento. Y, sí, el aumento de la inseguridad, que afecta especialmente a las mujeres, esas que usted dice tanto defender, está claramente ligado a la entrada masiva de migración ilegal que ustedes fomentan y financian con el dinero de todos los catalanes.

Y por mucho que intenten silenciarme, es una realidad incontestable; lo saben los catalanes que viven en los barrios más humildes y lo confirman, además, los datos de la *conselleria de Justícia* de la Generalitat de Catalunya. Y dicen los datos que proporcionó la misma consejería de Justicia: el sesenta y cuatro por ciento de los excarcelados por hurtos en Cataluña, señor Aragonès, son extranjeros; el cincuenta y tres por ciento de los presos por robos en Cataluña son extranjeros, señor Aragonès; el sesenta y ocho por ciento de los presos por tráfico de drogas, señor Aragonès, extranjeros; el cincuenta y dos por ciento de los presos por asesinatos de mujeres, extranjeros, señor Aragonès; el cincuenta y uno por ciento de los agresores por agresiones sexuales, extranjeros, señor Aragonès. Y todo esto representando únicamente el dieciséis por ciento de la población de toda Cataluña.

La inmigración ilegal, por mucho que den golpes en sus escaños y se muevan y suspiren, trae delincuencia, genera inseguridad y degrada a los barrios más humildes de nuestra querida región. (*Aplaudiments.*)

Pero les voy a decir, sí, por qué se quejan y por qué se mueven en sus escaños. ¿Saben por qué no les preocupa eso y por qué les indigna? Porque ustedes no lo sufren, porque lo vive la gente humilde, alejados de esos altos muros y de esas casas privilegiadas que tienen todos ustedes. Porque lo más cerca que ustedes han estado de un barrio multicultural es cuando pasan con sus coches oficiales, por ejemplo, por el Raval de camino al Liceu. Eso es lo más cercano que han estado todos ustedes de la realidad de los barrios que condenan a la gente más humilde.

Pero hablemos también, señor Aragonès –si me dejan–, de esos servicios públicos, para evidenciar cómo han fracasado estrepitosamente esas *grans transformacions socials* de las que usted ayer alardeaba. ¿Usted sabe que somos la región con más pacientes en la lista de espera para operarse de toda España? ¿Usted sabe que la región con más fallecidos en lista de espera de ayudas de dependencia es la nuestra? Nuestros profesionales, señor Aragonès, están agotados, sin remplazo de plantillas, y todo por un plan de salud infrafinanciado que dificulta, además, la entrada de nuevos profesionales.

El precio de los comedores escolares también es el más alto de toda España, llegando casi a siete euros por día: 1.200 euros anuales cada hijo. Ese es el legado suyo, señor Aragonès.

Lo mismo pasa también con las guarderías públicas, las más caras de toda España: 221 euros mensuales por alumno. Ese es su proyecto, señor Aragonès.

Y, ¿cómo no?, los profesionales de la educación en huelga.

Tenemos también problemas con la vivienda; un problema que sabe que afecta a toda España, pero de manera especial en esta región. Pero es que, además, nuestra querida región lidera las ocupaciones en toda España. Se han duplicado en los últimos cinco años, señor Aragonès, y a eso tampoco ha dedicado ni un minuto de toda su intervención.

La falta de vivienda disponible debido al déficit constructivo, evidentemente, y a su nula inversión en vivienda pública está disparando los precios, convirtiendo su acceso, el poder tener una vivienda digna, en un privilegio para unos pocos. Casi una de cada diez..., por cierto, en la Barcelona gobernada por el Partido Socialista gracias al apoyo del Partido Popular, la pobreza se abre paso cada día en la que ustedes gobiernan. Y, a día de hoy, uno de cada cuatro catalanes vive en riesgo de pobreza o exclusión social. Esa es la Cataluña *dels 8 milions*, señor Aragonès.

Y casi uno de cada cinco no tiene la capacidad de mantener una vivienda con una temperatura adecuada. Señor Aragonès, en su Cataluña, de los 8 millones de personas, 2 millones vivirían en riesgo de pobreza, y más de 1 millón y medio no podría ni siquiera encender la calefacción. Muchos catalanes –no sé si lo sabe– no llegan a final de mes. Muchos otros tienen mucho miedo a salir de sus casas, pendientes de que lleguen sus hijas de madrugada. Otros se ven obligados a pedir un préstamo para llenar la nevera y poder mantener a su familia.

Sin embargo, ustedes y todo su Gobierno siguen engordando sus salarios, aumentando los gastos en sus caprichos y aprovechando el dinero público para enchufar a uno de sus amigos en la primera oportunidad que tienen. Esta es la verdadera Cataluña del separatismo: la Cataluña de unos pocos privilegiados que solo buscan salirse con la suya.

Han abandonado Cataluña y la han colocado, señor Aragonès, a la cabeza de las listas de delincuencia, inseguridad, ocupación, listas de espera, abandono escolar, gasto público y deuda pública. Ese es su gran legado, señor Aragonès. Y este es el precio que están haciendo pagar a los catalanes corrientes por sus caprichos.

El separatismo lleva años enorgulleciéndose de su capacidad negociadora y de su poder, pero siempre y exclusivamente lo han utilizado para beneficiarse de ello. Es

la realidad. Han conseguido indultos, financiación, que, como he dicho, malgastan en sus proyectos ideológicos, en colocar a sus amigos en chiringuitos varios. Pero la educación, a la cola de España.

Ustedes han conseguido muchas cosas para ustedes, sin ninguna duda. ¿Cuántas veces, por ejemplo, han pedido endurecer la seguridad o el control fronterizo en Ceuta para que Cataluña no se convierta en un lugar inseguro o peligroso para vivir? ¿Cuántas veces para solventar el problema, por ejemplo, de los alquileres han acudido a Madrid para ver de qué manera se pueden bajar los impuestos? Por cierto, empiece por todos los que tiene competencia usted. Ninguna –ninguna– han ido a plantear eso al Gobierno de la nación, porque sus prioridades están absolutamente alejadas de las verdaderas preocupaciones de los catalanes.

La amnistía es solo una prioridad para los delincuentes, no lo es para los catalanes normales. Los catalanes corrientes quieren otras cosas, señor Aragonès. La gente del campo quiere que haya libertad para poder seguir trabajando, como han hecho durante tantos años, sin trabas e imposiciones ideológicas. Los jóvenes quieren que se les facilite el acceso a la vivienda, para poder sacar adelante su proyecto familiar y no tener que vivir con desconocidos porque no pueden pagarse una vivienda. Los padres quieren una educación en libertad, para elegir cómo y en qué idioma educar a sus hijos, según sus convicciones morales. Y los catalanes, por ejemplo, de Sant Adrià, de Badalona, del Vendrell, de L'Hospitalet, quieren que se acabe, de una vez por todas, con los crímenes diarios y que la seguridad vuelva a sus calles.

Los médicos, señor Aragonès, los enfermeros o los profesores quieren que se mejoren sus condiciones de vida, y las familias quieren poder recuperar su poder adquisitivo, que ustedes han contribuido a que pierdan en los últimos años. Quieren llegar a final de mes, señor Aragonès.

Señores separatistas –y término–, abandonen toda esperanza. No se van a salir con la suya, no van a poder romper España y no van a poder fracturar nuestra nación. España es una realidad histórica y su unidad es previa a cualquier Constitución. No hay institución ni tan siquiera que pueda cuestionar su unidad, señor Aragonès y señor Illa, porque España es mucho más que una Constitución. (*Aplaudiments.*)

Y, ante esta realidad, usted hablaba de momento histórico o de oportunidad histórica, y usted, de un cambio histórico, el que podemos afrontar. Pues, frente a su cambio y frente a su realidad, yo les pongo aquí la evidencia de que España, como les he dicho, es una realidad histórica que va a hacer todo lo que esté en su mano, porque España es su pueblo y ustedes jamás se van a salir con la suya.

Y, volviendo a Cataluña, finalizo dirigiéndome a esos catalanes que nos ven desde su casa preocupados, viendo un debate de política general donde los políticos no hablan de sus verdaderas preocupaciones, donde ven que no se habla de la creciente inseguridad, de los servicios públicos decadentes, sino que exclusivamente se lanzan reproches entre socios separatistas para ver quién o qué tiene más cuota de poder y en qué momento o de qué manera nos convertimos en colaboracionistas de un atentado histórico que parece que pueden llegar a protagonizar los separatistas de la mano del Partido Socialista.

Hay otro futuro para Cataluña, y nosotros vamos a trabajar decididamente para hacerlo realidad, a pesar de todos ustedes. Una Cataluña donde podamos izar las banderas de la igualdad, señor Aragonès, las banderas de la prosperidad, las banderas de la seguridad. Una Cataluña de todos, una Cataluña al servicio de todos, y no al servicio de unos pocos privilegiados, como la que usted está construyendo. Una Cataluña, en definitiva, como le he dicho, que nos legaron nuestros padres y nuestros abuelos. Y no tenga ninguna duda de que ni usted, ni el señor Illa ni ningún partido separatista nos va a impedir lograr nuestro gran objetivo, que no es otro que recuperar esa Cataluña alegre, próspera y libre.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Diputat, per què em demana la paraula?

Jordi Orobitg i Solé

Sí, presidenta. Crec que tots hem estat testimonis d'una vulneració flagrant del Reglament del Parlament, dels seus articles 15 i 17, també del codi de conducta en el seu article número 7, quan s'han fet al·lusions als col·lectius de persones que resideixen entre nosaltres, atribuint-los la condició, en aquest cas, de delinqüents, per la seva mera procedència; de la mateixa manera que s'ha produït la vulneració també del Reglament quan s'ha adreçat, en aquest cas, el diputat a diferents membres d'aquesta cambra en termes pejoratius, fent al·lusió al seu *modus vivendi*, a la seva forma de comportar-se, i crec que és un comportament que és intolerable, i, tanmateix, lamento haver de dir que em sembla que des de la Mesa del Parlament, i en aquest cas des de la seva Presidència, s'hauria d'haver adoptat alguna mesura al respecte per tallar aquest discurs que nosaltres entenem que cal qualificar-lo com un discurs d'odi.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Seré avinent amb aquesta proposta que em fa, i evidentment recordar que si, en aquest cas –que a mi m'ha passat per alt, ja que no ho he pogut sentir–, doncs, ha fet aquesta vinculació, saben que com a codi de conducta és inadmissible i li demanaria, diputat, que quan torni a tenir l'ús de la paraula sàpiga comportar-se seguint el que és el codi de conducta dels diputats del Parlament de Catalunya.

Gràcies.

Té la paraula, ara, el president.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Conselleres i consellers, diputades i diputats, hem assistit a una veritable lliçó; a una veritable lliçó de falsedats i d'odi –de falsedats i d'odi–, que són els instruments que utilitza l'extrema dreta, a Catalunya, a la resta de l'Estat espanyol, als països del nostre entorn i arreu del món, per imposar el seu relat, per imposar el seu model de societat i per, aprofitant-se de les dificultats, de les angoixes, de les inseguretats que provoquen les desigualtats i els reptes que tenim com a humanitat, trencar aquesta societat i tornar a un model de societat amb bons i dolents.

Ha quedat molt clar que VOX el que vol és una Catalunya sotmesa, una Catalunya amb injustícia social, una Catalunya contaminada, una Catalunya pobre, una Catalunya on no s'hi parli català, una Catalunya plena de desigualtats, i una Catalunya on les dones no tinguin garantits els seus drets, mentre converteix Espanya en un ens sobrenatural, que la voluntat de les persones que hi viuen no tenen dret a canviar-ho –un ens sobrenatural.

Falsedats. Al contrari del que diu, avui a Catalunya hi ha més empreses que mai. Al contrari del que diu, avui a Catalunya hi ha més gent treballant que mai en tota la història. Al contrari del que diuen, Catalunya atreu més empreses que mai, batent rècords d'inversió estrangera, rècords d'exportació. De fet, fins i tot en el darrer any la Comunitat de Madrid ha tingut més deslocalitzacions de seus socials que Catalunya. Però com que aquest valor, aquest indicador ha estat agafat com un tòtem durant tants anys, potser no han tingut avinent mirar les dades del darrer any; desconeixent que la taxa d'atur en el darrer any s'ha reduït fins a un 8,4 per cent i que especialment, en aquests darrers anys, han augmentat el nombre d'efectius a nivell policial; desconeixent el model, també, de reinserció propi de Catalunya. Avui, a Catalunya els ex presos, les persones que han passat pel servei penitenciari a Catalunya..., hi ha una taxa de reincidència del vint per cent. És alta, i ens ha d'esperonar fer-la baixar.

A Europa és del quaranta. I a França és del seixanta. Per tant, vol dir que alguna cosa potser hem fet bé aquí: un model de justícia basat en la reinserció, sí.

Com alguna cosa hem fet bé aquí, al contrari del que diguin totes les falsedats: avui hem posat més instruments que mai, multiplicant els recursos per lluitar contra les violències masclistes –multiplicant-los per tres–; més instruments que mai per tal que les dones que són víctimes de violències masclistes ho puguin denunciar, sí. I quan es posen més instruments per a la denúncia, emergeixen més casos, sí. Que moltes vegades havien quedat tapats, i que la negació de les violències masclistes que fa l'extrema dreta persegueixi que continuïn tapades, sí. Perquè la negació de la violència masclista és en si mateixa una forma de violència contra la societat que volem construir, una societat on totes i tots tinguem els mateixos drets. Un conjunt de falsedats. De fet, falsedats que intenten que s'inoculin a la nostra societat, però que el nostre país és molt fort; és molt més fort del que puguin ser les seves campanyes d'intoxicació, de difamació, de falsedats.

I l'altra lliçó en què l'extrema dreta excel·leix és l'odi. I ens han parlat molt d'odi. Els qui en saben més d'odi, de tot aquest Parlament, sens dubte són vostès. L'odi contra les llengües, l'odi contra el diferent, l'odi contra qui ve d'un altre origen, l'odi contra qui no són vostès. Perquè el reguitzell que ha fet de tots els ciutadans de Catalunya que som desafectes al seu model de societat és tot Catalunya excepte vostès. Vostès el que volen és que desaparegui Catalunya tal com és. I Catalunya no desapareixerà. No ho ha fet en altres moments de la història molt més complicats, quan el que vostès representen tenien tot el poder, i ara que les urnes cada vegada els hi treuen més poder, tampoc ho aconseguiran ara. *(Aplaudiments.)*

Perquè, què és, si no odi, pensar que utilitzar una llengua en un parlament és atemptar contra la cohesió d'una societat? Què és l'odi si no això? En aquest Parlament s'hi parlen tres llengües: català, castellà i aranès, i es fa amb normalitat. Quan això passa en un altre parlament és la submissió, és el trencament. Bé, és clar, com que és un ens sobrenatural, Espanya no es pot trencar mai, evidentment. Quan tot el que és diferent, vostès ho volen eliminar. I ha parlat d'expulsió de gent de Catalunya. Però si els únics que volen expulsar gent de Catalunya són vostès, ho diuen a cada discurs, cada vegada que tenen un micròfon i cada vegada que intervenen en aquest Parlament; vostès sí que en saben, d'expulsar gent de Catalunya, però no els hi permetrem. No els hi permetrem, perquè la Catalunya dels 8 milions és la de drets per a tothom.

Per tant, a vostès els molesta que aquest Govern impulsi la transformació social, apostant per la igualtat, creant oportunitats per a tothom. Doncs si els molesta, ho sento, continuarem avançant. A vostès els molesta la transformació verda per avançar cap a un país de més salut pública col·lectiva, un país amb menys contaminació i un país que afronti els reptes del canvi climàtic que vostès neguen i que és una evidència. I que és una evidència quan tenim catàstrofes naturals al nostre entorn. I és una evidència amb la sequera que patim. I és una evidència, sí, amb els problemes fruit del canvi climàtic que pateixen els agricultors i ramaders del nostre país, que vostè tant es posa a la boca i tan poc empatitza amb les causes de les dificultats que tenen.

Sí, continuarem amb la transformació en clau feminista, evidentment, perquè avui una majoria de la societat encara no ha accedit a les quotes de poder que es mereix, encara tenim una societat patriarcal; encara tenim una societat patriarcal que fa que hi hagin espais polítics que neguin que hi hagi violència masclista, que neguen que en els darrers deu anys aquestes 125 dones assassinades a Catalunya..., no és fruit d'una casualitat, no és fruit de discussions de parella, tenim un problema estructural de masclisme a la societat i l'hem de combatre i l'hem de derrocar. I totes i tots hi estem interpellats.

I a vostès els molesta la transformació democràtica. Els molesta tant aquest Parlament i els molesten tant les institucions de Catalunya..., que el volien tancar; això

sí, fins que hi han accedit, ara potser ja no el volen tancar. Els molesten tant les institucions del nostre país que volen acabar amb l'autogovern. Aquest hemicicle al 1939 va ser tapiat. Però va romandre. I potser allò va ser una casualitat de la història, que no fos destruït, però el que representava continua, que és la voluntat secular d'aquest país d'autogovernar-se i de decidir per al conjunt del país; un país canviant, divers, plural. Sí, el país que vostès odien. Doncs si els molesta, miri, no ho sento gens que els molesti, perquè nosaltres continuarem defensant dempeus les transformacions, els canvis i la llibertat que necessita aquest país i la nostra gent, que és tota la gent de Catalunya.

La presidenta

A continuació, per a la rèplica, té la paraula el senyor Ignacio Garriga de Vaz..., Concicao, del Grup Parlamentari VOX en Catalunya.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, presidenta. Garriga Vaz de Concicao.

Señor Aragonés, vayamos por partes. En primer lugar, le voy a contestar al diputado de Esquerra Republicana, que ha apelado a que yo vulneraba algún supuesto código de conducta o algún código ético. Miren, no va a haber código de conducta ni ético que ustedes se puedan inventar que censure o que silencie la realidad de los barrios de Cataluña. (*Alguns aplaudiments.*) Es más, le voy a decir que habrá muchas aportaciones, señor Aragonés, señor diputado, que dejen como legado el paso de este grupo parlamentario en esta legislatura concreta. Porque tenemos todo un futuro por delante. Pero el mayor legado que va a dejar este grupo parlamentario en este Parlamento es denunciar las consecuencias de las políticas que ustedes promueven entorno al multiculturalismo y que ya otros países como Francia, Reino Unido, Alemania reconocen, del fracaso de esas políticas de permitir la entrada de emigrantes ilegales y de fomentar las realidades multiculturales. Cataluña es hoy Francia con diez años de retraso, señor Aragonés. (*Alguns aplaudiments.*) Y es mi deber y mi responsabilidad para esa Cataluña *dels 8 milions de catalans* denunciar las consecuencias de sus políticas de connivencia con la inmigración ilegal, con la delincuencia y del fomento del multiculturalismo. Por tanto, lo voy a seguir repitiendo, como usted bien ha dicho, cada vez que tenga un micrófono, por responsabilidad con las generaciones futuras.

Usted apelaba al discurso del odio. Pero si no hay mayor odio que las políticas que usted está promoviendo de la mano, también de Junts per Catalunya y de la CUP, contra todos aquellos catalanes que no piensan como usted. Si son ustedes los mayores persecutores de quien disiente de ese pensamiento único que ustedes dicen que hemos de tener en Cataluña. Si son ustedes de señalar, incluso de amenazar y de poner en el punto de la diana, para que luego envíen a sus cachorros y nos lancen piedras, huevos o tuercas en cualquier actor político que hagamos en Cataluña. (*Aplaudiments.*)

Son ustedes la cara visible y el mayor actor político de odio en nuestra querida Cataluña. Pero frente a su odio –no lo malinterprete–, siempre estará nuestro amor a nuestra patria, nuestro compromiso con los principios y valores de libertad, igualdad y prosperidad, y nuestra responsabilidad, como le he dicho, en primer lugar, como reconocimiento al legado heredado por nuestros padres y nuestros abuelos, y nuestra responsabilidad para darlo mejorado a las generaciones futuras. Y frente a eso, siempre nos tendrá enfrente, señor Aragonés. Frente a su odio, nuestro amor por nuestra patria. (*Aplaudiments.*)

Usted también hablaba de que nosotros hablamos de una Cataluña..., sotmesa, d'una Catalunya pobra, d'una Catalunya de desigualtats. Pero si son ustedes los que han convertido, como le he dicho, una Catalunya próspera donde se generaba empleo, donde se disfrutaba de libertad, donde la educación era el principal ascensor social, donde las familias podían acceder a una vivienda de calidad para poder sa-

car adelante su proyecto familiar..., y ustedes se lo han cargado absolutamente todo. Y no contentos con ello de cargarse Cataluña, ahora van y quieren cargarse a España. Pero no lo van a conseguir, se lo he dicho antes, abandonen toda esperanza. Pueden dar las vueltas que les dé la gana, pero no lo van a conseguir.

Luego, usted hacía referencia al modelo de reinserción. Mire, que usted saque pecho con los datos que tiene en las cárceles de Cataluña es para presentarle mañana mismo una moción de censura, señoría; que usted mismo plantee, de manera orgullosa, el modelo de reinserción que existe en Catalunya... Pero, ¿le vuelvo a repetir los datos que le he dado? Eso no es discurso de odio, es relatar la realidad que padecen las cárceles catalanas, que, dentro de cuatro días, señor Aragonés, no tendrá que poner traductores en el Congreso de los Diputados, tendrá que poner traductores en las cárceles catalanas porque no hay quien entienda ni escuche hablar catalán o hablar español. (*Aplaudiments.*) Pero eso es por su responsabilidad. Y, como le he dicho, nuestra responsabilidad es denunciar las consecuencias de sus políticas; sin odio, sino por amor a nuestros hijos, a nuestras mujeres y a las generaciones futuras, por un profundo amor a esta *Catalunya dels 8 milions* que usted demuestra con sus políticas a diario que desprecia, señor Aragonés.

Usted hablaba también del odio hacia la lengua. Pero si hasta hace poco, hasta que ustedes se han empeñado en confrontar el español y el catalán, convivían de manera sensacional. Pero fueron ustedes, de la mano del Partido Socialista, quienes decidieron que habría que abrir un nuevo Estatut y confrontar el español. ¿Por qué están en contra de la riqueza cultural que tiene Cataluña? Per descomptat, estem orgullosos de la nostra llengua catalana, però també estem orgullosos de la nostra llengua comuna, que és l'espanyol, i que vostès..., están permanentemente persiguiendo. Hoy, señor Aragonés, la mayor amenaza para el catalán no somos nosotros, porque nosotros amamos nuestra lengua. La mayor amenaza para el catalán son ustedes y el árabe en muchas partes de nuestro querido territorio de Cataluña. (*Aplaudiments.*)

Y, por último, señor Aragonés, usted hablaba de que nos molestan sus *transformacions*. Por supuesto, faltaría más. No solo nos molestan, sino que vamos a hacer todo lo posible para acabar con ellas. Porque le voy a decir qué han supuesto sus benditas *transformacions*. *Transformació social*: ¿sabe en qué ha consistido? En condenar al paro a las clases populares, en expulsar a la industria de nuestro territorio, en condenar a la precariedad a las familias trabajadoras, en condenar a tener que pedir préstamos para poder llenar las neveras de las familias que no pueden llegar a final de mes por culpa, entre otras cosas, de los impuestos abusivos que usted pone en este territorio. Pues por supuesto que queremos acabar con su *transformació social*, porque su transformación social consiste en acabar con la prosperidad de las familias y condenarlas a la ruina, a la miseria y a la dependencia de esas migajas que usted ofrece después de robarnos a impuestos a las familias trabajadoras.

Por supuesto que queremos acabar con su tan cacareada *transformació verda*. Pero si su transformación verde exclusivamente o ecológica o la *nova realitat* —ya no sé cuántos nombres les ponen—..., pero si esa *transformació verda*, señor Aragonès, en lo que consiste es en más impuestos y en más imposiciones a los que quieren trabajar de manera libre; entre otros, a los agricultores, a los pescadores, a los transportistas. Son ustedes el mayor freno de la prosperidad de las clases medias y de las familias trabajadoras. Por supuesto que vamos a acabar y combatir esa transformación verde, que lo único que hace es limitar nuestra libertad, ahogarnos a impuestos y meternos más imposiciones todavía, si cabe, que ustedes llevan años protagonizando.

Transformació feminista. Usted aún tiene el arrojo, insisto, de presentarse como defensor de la mujer en Cataluña de la mano de la *seva consellera*. Señor Aragonès, que usted es el responsable de la suelta de violadores en toda España. De la suelta de violadores, en concreto de los nueve que tenemos en Cataluña, por su voto de la ley del «sí es sí». Un poco de respeto para las mujeres (*aplaudiments*), que lo mere-

cen todo, claro que sí. Violencia que nosotros queremos combatir con todas las de la ley. Tanto es así que queremos modificar tantos códigos penales como sea necesario para que quien mate a una mujer se pudra en la cárcel. ¿Pero ustedes saben lo que hacen? Los sacan por la puerta de atrás de la mano del Partido Socialista. (*Aplaudiments.*) Eso es lo que vamos a combatir, señor Aragonès, en defender y en proteger a las mujeres, pero de verdad, no con títulos o con *conselleries* regadas de millones de euros que no sirven absolutamente para nada. Porque usted también ha salido muy ufano aquí diciendo: «Dediquem molts més milions a la protecció de la dona.» Sí, insisto, soltando violadores y desprotegiendo de verdad a la mujer promoviendo la entrada de inmigrantes ilegales, sembrando el terror en nuestras calles y haciendo crecer los datos, como lo son... (*Remor de veus.*)

La presidenta

Senyor diputat. Diputat... Diputat...

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

...de incremento de violaciones y de agresiones sexuales. (*Aplaudiments.*) Ese es su legado de protección de la mujer, señor Aragonès.

La presidenta

Diputat... Diputat, li he demanat a la primera intervenció que es comportés amb el codi de conducta del Parlament amb l'associació que fa vostè de delinqüència amb immigració. Li demano... Li faig una crida a l'ordre perquè es comporti i utilitzi les paraules adients; si no, no podrà acabar de parlar.

Gràcies.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Yo les animo... Espero que no tenga que llegar el momento, pero quizá dentro de unos años tengan que visualizar el diario de sesiones, revisar los vídeos de sesiones de debate de política general como este, y lamentar sus censuras, sus aspavientos y sus apelaciones a los famosos y dichosos códigos de conducta. Porque hoy, les insisto, hay líderes de naciones europeas como Francia, como Reino Unido, como Alemania, que están clamando poner fin a las políticas de la inmigración ilegal. Nosotros seguiremos siendo responsables con las generaciones futuras y seguiremos denunciando las políticas y las consecuencias del multiculturalismo que ustedes promueven.

Y finalizo: por supuesto que combatiremos su mal llamada *transformació democràtica*, porque su *transformació democràtica*, señor Aragonès, es golpes de Estado, atentar contra la unidad de la nación y socavar los principios y libertades con los cuales algunos crecimos en un régimen democrático que usted se quiere cargar; eso sí, rodeado y bien pomposo de grandes palabras.

Por tanto, no tenga ninguna duda de que seguiremos trabajando para poner fin a todas sus *transformacions* y para dar paso de verdad a esa Cataluña postseparatista que dé de una vez por todas y devuelva el futuro de prosperidad y de libertad que todos ustedes llevan negando durante décadas a Cataluña.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Bon dia a tothom. President, ahir va dir que no volia fer un discurs triomfalista. Nosaltres també li direm que vam trobar que sí que va fer un discurs triomfalista. I no només això, sinó que a més a més pensem que va ser enganyós. I mirarem d'explicar per què no el compartim, parlant del conflicte amb l'Estat, parlant de la diferència entre les polítiques que vostès prediquen i les que practiquen, parlant de

la situació que viu el país com a conseqüència, precisament, d'aquestes polítiques que acaben aplicant i també parlant de les alternatives que existeixen i que pensen que no estan desplegant.

Sobre el context polític actual i el conflicte amb l'Estat: bona part del seu discurs, president, es va centrar en el que podríem anomenar «el marc de negociació per a la reedició del Govern del PSOE i de la seva crossa a Madrid». I és realment simptomàtic que l'epicentre d'aquest debat de política general se situï en aquestes coordenades, perquè evidencia, precisament, que l'escenari polític català avui és més captiu que mai de l'Estat espanyol. I on vostè es penja medalles i identifica grans avenços, nosaltres hi veiem un nou retrocés, perquè estan proposant un canvi de l'amnistia, com a mesura de despenalització, per l'autodeterminació. I, en aquest sentit, ens hem de preguntar si la nova estratègia anunciada pel president Puigdemont respecte a les condicions per iniciar una negociació conduirà a avançar cap a l'autodeterminació o bé consolidarà, precisament, un escenari reformista de naturalesa autonòmica per un nou encaix de Catalunya a l'Estat espanyol. I, malauradament, la política real de Junts per Catalunya en el plànol econòmic i les seves aliances amb el PSC apunten al segon escenari.

Així doncs, veiem com tant Junts per Catalunya com Esquerra Republicana s'apunten de nou a aquesta tradició tan nostrada del catalanisme conservador de voler participar en una suposada regeneració de l'Estat espanyol, un intent de reforma de l'Estat que els permeti a vostès i a la patronal catalana participar de la gestió política de l'Estat espanyol i aconseguir millors condicions per als seus interessos econòmics. Perquè és aquí, entenem, on rau la clau de volta de tot plegat: una xarxa «sociovergent» d'interessos compartits que per al poble treballador català és una pesada teranyina de la que sembla impossible sortir.

Però en sortirem. I tant que en sortirem! Quan la gent treballadora d'aquest país faci saltar pels aires el règim que vostès intenten reformar i legitimar.

I permeti'ns fer dues observacions, president, sobre les negociacions actuals. La primera és que no podem obviar el punt de cinisme que hi ha darrere el reclam de Junts per Catalunya i Esquerra Republicana d'amnistiar persones que han estat represaliades per l'Estat, certament, però també per la Generalitat, amb totes les acusacions particulars que han demanat presó per a desenes d'encausats independentistes. I, per tant, avui tornem a demanar-los que retirin totes les acusacions que encara mantenen des de la Generalitat. (*Aplaudiments.*)

La segona és que vam ser precisament la CUP qui vam situar la proposta d'amnistia sobre la taula, i en cap cas ho fèiem amb els termes que estan utilitzant vostès fins ara. Els nostres companys Benet Salellas i Mireia Vehí ho explicaven perfectament en el seu llibre *Amnistia* –després li donaré un exemplar a vostè i també al senyor Batet. I ells explicaven perfectament que nosaltres defensem una solució a l'estil francès de la llei d'amnistia a Nova Caledònia, que anava acompanyada d'una proposta de referèndum d'autodeterminació. Aquesta és la manera, entenem nosaltres, de garantir que no som davant d'una mera mesura de despenalització, i que, a més, com advertia l'organització antirepressiva Alerta Solidària –aquí aprofitem per fer un agraïment infinit per tota la tasca que estan fent sempre i arreu–, la bateria de mesures antirepressives en el context actual en realitat el que poden fer és contribuir a resoldre problemes del propi Estat espanyol, com són els recursos al Tribunal Europeu de Drets Humans o els imminents judicis als policies encausats arran del referèndum.

Així que, aprofitant aquest debat de política general, president, els emplacem a vostès i també a Junts per Catalunya a recuperar els plantejaments de la proposició de llei plantejada conjuntament al Congrés dels Diputats el 2021, en la que l'amnistia va lligada al reconeixement del dret a l'autodeterminació. Els emplacem a reconèixer que la sortida política al conflicte entre el nostre poble i l'Estat no pot ser únicament antirepressiva i passa pel reconeixement del dret a l'autodeterminació i del

dret a la independència. I, a més a més, els proposem incorporar-hi totes les persones represaliades per motius polítics, també per lluitar pels drets socials i nacionals, fins a l'actualitat.

No acceptar aquell punt de consens de la proposició de llei implica fer una nova passa en aquest trist i decadent cicle, en aquest trist i decadent tancament de cicle d'impugnació del règim del 78. I que ningú no ens mal interpreti: nosaltres també assumim la nostra part de responsabilitat, per acció o per omissió, respecte al desençís i la frustració que impregna l'independentisme. I per això reclamem que siguem honestes amb la gent. Sense pressió social suficient, sense unes institucions disposades a la ruptura, en un context internacional com l'actual, que és advers a la democràcia i les llibertats col·lectives, no és possible forçar un escenari resolutiu del conflicte. En l'actual context, cap govern espanyol s'obrirà al reconeixement del nostre dret a decidir lliurement el nostre futur en un referèndum d'autodeterminació.

I el que ens preocupa és que el marc de negociació i de pacte que Esquerra Republicana i Junts per Catalunya sembla que estan promovent no només no desemboçarà en l'exercici del dret a l'autodeterminació, sinó que s'emmarca en una renúncia constant a defensar la sobirania del nostre país, també a l'hora de fer polítiques socials i econòmiques i, per tant, s'acaben alineant *de facto* amb els interessos de l'Estat i de la patronal.

I és que vostès, Esquerra Republicana i Junts per Catalunya també, primer conjuntament des del Govern i el Parlament, i després per separat, el que veiem és que porten tota la legislatura renunciant a fer polítiques sobiranistes i transformadores que revertixin la situació de precarització dels treballadors i les treballadores del poble català. I el que han fet bàsicament és perpetuar les polítiques autonomistes basades en el turisme, en el treball precari i en l'especulació. Porten tota la legislatura renunciant a dur a terme polítiques que garanteixin el dret real a l'habitatge, el control públic dels serveis bàsics com l'electricitat i l'aigua o la defensa real de la llengua a l'escola, que són precisament polítiques no només imprescindibles per al benestar de la gent, sinó que a més a més ens permetrien exercir sobirania, i que són polítiques, a més a més, que ens permetrien generar un motor per avançar cap a la consecució de la independència del nostre poble.

I, mentrestant, la repressió de l'Estat i dels governs autonòmics contra la dissidència política continua: espionatge, carpetes d'investigació per motius ideològics contra l'independentisme i els moviments socials, centenars de causes obertes, moltes permanents i constants.

En síntesi, perquè quedi clar, en l'actual marc de negociació no hi ha recorregut per aconseguir el reconeixement del dret a l'autodeterminació. Per més que el PSOE digui que s'obre negociar amb Junts i amb Esquerra, no hi ha les condicions internes que permetin negociar un referèndum d'autodeterminació, ni ara ni més endavant, com estan plantejant, si és que mantenen la seva estratègia.

Aquestes condicions, perquè hi siguin aquestes condicions, les hem de generar. Com? Amb més organització i més capacitat mobilitzadora al carrer, però també desplegant polítiques des d'aquí. I, com dèiem, polítiques que millorin les condicions de vida de la classe treballadora i que alhora disputin la sobirania a l'Estat.

I d'això volem parlar, de com hem de fer aquestes polítiques socials des d'aquí que disputin aquesta sobirania a l'Estat. Perquè, certament, a la gent cada vegada li importa menys de què parlem aquí i el que decidim aquí. No ara, com deia el senyor Batet, sinó durant tota la legislatura, perquè estan renunciant precisament a fer polítiques des d'aquí i estan contínuament subordinats a allò que els hi permet fer Madrid. En aquest sentit, president, ahir va fer el previsible discurs –l'hi deia– triomfalista i autocomplaent que ens esperàvem, un discurs que evidencia no només lo lluny que està el Govern de la realitat que viu la gent, sinó lo lluny que està el Govern d'allò que pregona o allò que diu voler fer.

És trist veure com han desaprofitat l'oportunitat que s'obria aquesta legislatura. Vam començar amb un Parlament amb una majoria independentista i una majoria d'esquerres dins de l'independentisme, i hem acabat veient una Generalitat convertida en una diputació provincial subordinada a l'Estat i a la patronal.

Vostè assegurava que governaria per a tothom i, com li vam dir, això no era possible. O governa per a la majoria del país i de la gent o governa per a una minoria parasitària que viu a costa precisament de la precarització de la majoria. Ni quatre revolucions, ni quatre transformacions, ni cap canvi de paradigma. La seva política: pur continuisme, «sociovergència» republicana per mantenir un model de país «desarrollista» basat en l'espoli del territori, perquè uns quants se'n lucrin.

Podríem fer un repàs d'allò de què presumia ahir. La nostra llengua. Deia vostè que tenim més alumnes escolaritzats en català que mai, però la realitat és que l'ús social del català està retrocedint a passes vertiginoses. I precisament vostès van aprovar una llei amb Junts per Catalunya, amb el PSC i amb En Comú Podem, que no només no ha servit per blindar la vehicularitat del català, sinó que el mateix Tribunal Superior de Justícia de Catalunya la utilitza per aplicar la sentència del vint-i-cinc per cent. Si us plau, deroguem ja aquest nyap.

Rodalies. Tots els pactes que han fet i no n'han aconseguit el traspàs efectiu. I ahir no va dir res de nou.

Habitatge. Ahir presumia de ser un govern pioner en la regulació de lloguers, però no ha fet res amb relació a regular els lloguers. Han estat incapaços d'enfrontar-se als grans tenidors i expropiar pisos. Han estat incapaços de recuperar una llei que és de mínims, com la de contenció de rendes, que naltros diem que l'hem de superar, però que almenys els hi diem que recuperem aquell mínim consens que teníem –i ni això. I lo seu és de traca: donen suport a la llei estatal, que és totalment insuficient, i després la recorren. I què me'n diu dels deu mil pisos de lloguer social? On es faran? Com es faran? Quan es faran? Vostès venen fum i titulars.

Feminisme. Demà és el dia de la despenalització de l'avortament. Ahir lloava la tasca feta en l'àmbit dels drets sexuals i reproductius, però no tanquen l'aixeta a donar subvencions a les entitats antiavortistes. Continuen represaliant feministes auto-organitzades que posen el cos per denunciar-ho i ni tan sols protegeixen les defensores dels drets sexuals i reproductius.

Educació. Presumia del val escolar –ara també en secundària– quan tota la comunitat educativa diuen que és una mesura populista i que el que cal és resoldre els problemes d'infrafinançament de l'educació pública perquè esdevingui realment inclusiva i integradora. No només no estan fent això, sinó que, a més a més, continuen tancant línies de l'escola pública a tot arreu mentre no toquen la concertada, en comptes d'aprofitar per reduir ràtios. No em miri així, president, perquè estan tancant línies arreu del país. I, parlant de ràtios, molt bé que hagin impulsat la «gratuitat» –entre cometes– de l'infantil 2, però no fan res per corregir les ràtios demencials que hi ha amb aquestes criatures: una professional per cada vint criatures de dos anys.

Salut. Asseguren que han apostat per la primària. Ahir parlava dels milers de professionals incorporats. On són metges i metgesses, infermers i infermeres dels equips d'atenció primària? On són? No els hem vist i no els veurem. Asseguraven que volien fer fora l'ànim de lucre –ho deia el conseller, no ho deia vostè–: si no són capaços ni tan sols d'internalitzar el transport sanitari, com han de fer fora l'ànim de lucre? Ja no parlem d'acabar amb el parasitisme de les mútues o de les concertades. On són els 30 milions que es van pressupostar al SEM per a l'equiparació dels treballadors? Prenen el pèl als treballadors: ni internalització ni equiparació. I, parlant de treballadors, ahir era increïble sentir-lo parlar de com de bé ho han fet a l'educació i a la sanitat quan venim del curs amb més vagues de la història. I això no té res a veure amb les seves polítiques, oi?

Tampoc vam veure cap assumpció de responsabilitats pel que fa a l'agreujament de la crisi climàtica amb la seva aposta per macroprojectes. Ahir no els va esmentar quan lloava els meravellosos pressupostos del 2023. Al contrari, segons vostès, són previsors i estan fent els deures.

Serveis públics. Asseguren defensar els serveis públics, però han deixat a l'estacada milers de treballadores públiques interines, en frau de llei, a qui no van estabilitzar amb el seu procés. I si parlem dels serveis pròpiament, què me'n diuen dels serveis essencials com el 112 o el 061, pendants d'internalitzar segons els seus propis compromisos?

En drets socials, deia que volia que l'atenció social deixés de ser el germà petit de l'estat del benestar. Però l'objectiu quin és? Donar noves oportunitats per a la gent o per a la patronal del tercer sector? Perquè la seva política en drets socials, com en la resta de serveis públics, es basa en l'externalització i la mercantilització de l'atenció social, permetre fer negoci a costa de les necessitats socials i recolzar tota l'activitat en les entitats del tercer sector.

I aquesta és la seva agenda política, president. I això succeeix perquè, malgrat que, com hem dit, vam començar la legislatura amb un parlament que se suposava majoritàriament d'esquerres i sobiranista, ara mateix el que veiem és el PSC més espanyolista, Junts per Catalunya més neoliberal i, sobretot, la patronal i els rics del país encantats amb un govern que, amb tot el respecte, president, cada cop té menys d'Esquerra i menys de republicà. I no ens disculparem pel to, perquè, amb la que està caient, amb la situació que viu el país, no és per a menys.

I quina és la situació que viu el país? Assegurava vostè que l'economia catalana va bé, i ho afirmava amb un to que recordava aquell «Espanya va bien», basant-se en dades macroeconòmiques que tot seguit quedaven en contradicció amb altres dades que vostè mateix enumerava: hipoteques pels núvols, inflació desbocada, el cost de la vida disparat. L'economia catalana va bé per a qui, president? Per als que dèiem abans: la patronal, les grans empreses, els rics, perquè està clar que per a la majoria de la gent, no.

Si analitzem les xifres de la pobresa, ens mostren tant el volum com la persistència del nombre de persones en risc de pobresa. L'Idescat xifra en el cinquanta el percentatge de la població que té entre certa dificultat i molta dificultat per arribar a final de mes, fins i tot malgrat tenir una feina assalariada. Vostè celebra les xifres sobre ocupació. Quina ocupació, president? Des de la crisi del 2008, el percentatge de pobresa entre persones que tenen un treball assalariat s'estima que oscil·la entre l'onze i el tretze per cent. Segons, també, els informes que tenim, les variables que més han augmentat són la impossibilitat de mantenir la llar a una temperatura adequada, que ha passat del 4,8 per cent al 15,7 per cent, i els retards en el pagament de despeses relacionades amb l'habitatge, que ha passat del 8,7 per cent a l'11,3 per cent.

I, darrere d'aquestes xifres –que en podríem dir més: pobresa infantil, atur juvenil, quines són les característiques de les condicions laborals amb la nova ocupació–, el que trobem són persones, persones de carn i ossos que pateixen, perquè no som ni números ni estadístiques; el que trobem són persones que pateixen perquè no poden fer front a l'encariment de la hipoteca o dels lloguers i que estan perdent la seva llar; persones que són desnonades malgrat tenir criatures o malgrat ser gent gran o ser població vulnerable. Ahir no va tenir temps de parlar de desnonaments, president, en dues hores, malgrat ser la Generalitat que fa fora de casa seva, via Mossos d'Esquadra, una família com a mínim al dia.

«Mai com ara» –deia vostè– «han passat moltes coses.» Naltros en diem unes quantes més. Mai com ara hi ha hagut tants pisos buits i tants desnonaments. Mai com ara hi ha hagut tantes persones que per pagar les factures han de fer més hores que un rellotge i renunciar a les seves vides i a compartir-les amb qui més s'estimen. Mai com ara hi ha hagut tantes persones que han de fer restriccions en l'alimentació

perquè els preus dels productes bàsics estan disparats; com l'oli. Se n'ha parlat, de l'oli; del que no s'ha parlat, a part de que el seu preu s'ha duplicat els darrers anys, és que aquest increment no ha anat a parar a la pagesia, lògicament, que també agnitza veient la incapacitat dels governs de posar fre als abusos de les distribuïdores, que fixen els preus per sota els costos de producció. Mai com ara, president, hi ha hagut tantes persones patint perquè els serveis públics cada cop estan més degradats –urgències sanitàries col·lapsades, llistes d'espera vergonyoses–; qui s'ho pot permetre contracta la privada. Mai com ara hi ha hagut tants suïcidis, president –més de sis-cents el 2022 a Catalunya–, sense que ahir vostè fos capaç d'assumir la menor responsabilitat respecte als determinants socials que impacten de forma brutal en la salut mental de la població.

I ens diran que no hi ha diners. I és clar que n'hi ha; però van a parar a unes quantes butxaques. Primer la covid, després la guerra d'Ucraïna, sempre hi ha una justificació per demanar a la gent que faci un esforç. Però saben quant han guanyat les grans empreses tots aquests anys, mentre la gent pateix cada cop més? Els resultats de les grans empreses de l'IBEX 35 van registrar uns beneficis astronòmics, amb un increment del trenta-cinc per cent respecte a l'exercici anterior. La gran banca espanyola va aconseguir en el seu conjunt uns beneficis de 21.000 milions d'euros. L'oligopoli energètic ha aconseguit un benefici en el seu conjunt de 14.000 milions d'euros. Només Repsol ha guanyat un setanta per cent més que el 2022, amb 4.251 milions d'euros. Les empreses lligades al turisme, lògicament, també han vist com es disparaven els seus beneficis: les quatre empreses principals han aconseguit uns 2.000 milions d'euros de beneficis. I aquest escenari d'acumulació per part d'uns quants, a base de precarització i d'empobriment de la majoria, amb governs suposadament d'esquerres que no fan les polítiques que els hi pertoquen, és el terreny adobat que necessita el feixisme, que diu que es preocupa pel que li passa a la gent, però que en realitat el seu amo és el capital, i a ell es deuen i per a ell governaran.

Un feixisme que, a més a més, no és una amenaça, sinó que és una realitat als Països Catalans. I no podem ni volem obviar la responsabilitat de Junts per Catalunya en aquesta emergència a casa nostra, no només amb el seu discurs populista, sinó amb la seva llicència a Ripoll.

Hi insistim: si les esquerres no donen alternativa, posen autopistes per a l'ascens del populisme demagògic de la ultradreta.

I acabo amb les alternatives que existeixen, recordant, abans, que res del que passa aquí és anecdòtic i que això té una relació directa amb el context internacional que patim. El problema no és la invasió russa d'Ucraïna, president, que ahir l'esmentava, sinó que la crisi sistèmica que patim, una crisi de llarga onada, provoca que les elits, precisament, tinguin serioses dificultats per mantenir les seves taxes de guanys i beneficis i d'acumulació, i en aquest escenari la guerra esdevé un eix central sobre el qual es recompon el capitalisme. I, a més a més, la guerra el que està fent és aprofundir aquesta dinàmica de crisi energètica, pujada de preus, etcètera.

I en aquests moments parlem d'espiral d'inflació, d'endeutament, de desproveïment... I les seves causes són: una lògica de creixement il·limitat i d'acumulació que són impossibles de mantenir, un model de financerització insostenible, l'emergència d'un canvi climàtic desbocat i l'esgotament accelerat d'energia i de materials.

I dèiem –i acabem–: «Hi ha alternatives, per descomptat, però hem de ser conscients que existeixen tres murs que aturen o que frenen les transformacions profundes: la Unió Europea, l'Estat i l'autonomia.»

I parlarem d'aquestes alternatives, perquè avui el mínim que tenim el deure de fer des de ja mateix, precisament, és desbordar aquests murs, com a mínim, començant pels murs de l'autonomisme i de l'Estat. I com ho volem fer? Doncs fent polítiques des d'aquí, fent polítiques sobiranistes de les que parlàvem al principi.

I és que, per naltros, la desactivació del conflicte independentista i la desactivació de les mobilitzacions socials són les dues cares de la mateixa moneda. Darrere

de paraules que a algú li poden sonar bé –«pacificació», «estabilització»...–, el que hi ha és un procés de letargia que permet minar tots els nostres drets, i per això pren més sentit que mai materialitzar allò que totes estem pregonant: que la lluita social i la lluita d'alliberament nacional són indestructibles.

I aquí fins i tot la diputada Sales, de Junts per Catalunya, ho afirmava, quan vam tornar de vacances –ens vam quedar bastant allucinant. Però bé, som-hi! Si totes hi estem d'acord, som-hi!, que es noti que la lluita social i la lluita independentista han d'anar de la mà. Comencem a legislar, comencem a desplegar polítiques que realment siguin transformadores. Els hi presentem una sèrie de propostes de resolució que van en aquest sentit. No sabem quines s'aprovaran, però el que està clar és que de poc servirà si després l'agenda política continua girant al voltant del model de país «desarrollista» i doblegat als interessos de l'IBEX, al que ens tenen acostumades en aquesta legislatura.

Tot plegat és qüestió de voluntat política i, sí, també de recursos; recursos que no només haurien de provenir de la reversió de l'espoli fiscal, que també, lògicament, sinó que també han de provenir d'una imprescindible distribució de la riquesa. Cal posar i apujar impostos als rics; cal controlar els preus dels productes bàsics; cal regular de forma efectiva els lloguers i començar a expropiar ja pisos buits en mans de grans tenidors; cal impulsar el sector públic català –banca, farmacèutica, supermercats, si convé–; cal internalitzar els serveis privatitzats; cal augmentar el salari mínim i reduir les jornades laborals, no només per treballar totes, sinó per treballar menys. I, sobretot, cal posar punt i final a aquest model que denunciem, que és la continuació del *desarrollismo franquista*.

Cal posar punt i final a macroprojectes d'especulació urbanística i deixar de trinxar el territori. Parlen de renovables: tenim una llei de canvi climàtic que ens diu com hem de desplegar les renovables, i no és el dictat del que ens diu l'oligopoli energètic, que és el que estan fent fins ara.

President, sincerament i amb tristesa, no confiem en que aprofiti el que li queda de legislatura per impulsar una agenda política pròpia d'acord amb els interessos de la gent treballadora. No confiem que giri l'esquena al PSC, que vindria a ser el portaveu de la patronal, i no confiem que doni per acabada la seva estratègia de facilitar estabilitat a un govern espanyol que ja sabem que no rebaixarà ni un grau el centralisme que porta en el seu ADN, però que, a més a més, continuarà sent el principal aliat del capital per precaritzar les nostres vides i continuar-nos empobrint, mentre l'IBEX, com hem vist, s'omple les butxaques.

Així que, com sempre, l'esquerra independentista mireu cap enfora de les institucions per aconseguir l'antídot a tanta desfeta. Perquè, malgrat tot –malgrat tot–, el nostre és un poble que lluita. Som un país que no es resigna i que ha forjat la seva història en la rebel·lia. Venim dels segadors, dels agermanats, maulets, internacionalistes, sindicalistes revolucionaris, comunistes. I des del segle XVII el nostre poble s'ha enfrontat al poder, jugant-s'ho tot per ser lliures.

I no sols s'ha hagut d'enfrontar als estats espanyol i francès, sinó també a la seva pròpia, a la nostra pròpia classe dirigent, a la classe dirigent catalana, aquella que preferia donar suport al mateix Primo de Rivera o a Franco abans que la revolució esdevingués imparable. I és que la història ens demostra dues constants.

Primera, que la lluita social és la que ha fet avançar la lluita d'alliberament nacional. Són les classes populars les que han fet avançar el nostre procés d'alliberament nacional. Sempre han estat les classes populars les que han estat al capdavant, mentre les elits només la defensaven quan els hi convenia als seus interessos econòmics.

I segona constant: que aquelles que diuen que l'única forma d'aconseguir els nostres drets nacionals és negociant amb Madrid –que això no és nou–, acaben esdevenint part dels obstacles per assolir la nostra independència.

I per això, quan nosaltres reivindicuem que som Països Catalans, ho afirmem perquè considerem que l'autèntic motor del procés d'alliberament nacional i social no és cap parlament autonòmic, que, per cert, en aquest cas recordem que no podem afirmar que aquest Parlament representa tot el poble català, en tant que hi ha 800.000 persones que estan privades del dret a vot perquè no tenen reconegut el seu dret de ciutadania. No sabem si quan parlava de la Catalunya dels 8 milions té en compte totes aquestes persones; pensem que no.

El motor del procés d'alliberament nacional i social no és cap parlament autonòmic, no és cap partit polític, sinó que ho som la gent quan ens organitzem i lluitem. Recordem –per posar un exemple de lluita del nostre poble, que és el conjunt dels Països Catalans– que durant els anys noranta i principis del dos mil, al País Valencià i a les Illes va ser la gent organitzada qui va mantenir encesa la flama de la llengua i la cultura. Va ser la gent organitzada qui va mantenir a ratlla els especuladors que volien destruir el nostre territori. Va ser la gent organitzada qui va fer front als centres de treball, a tots els sindicats majoritaris espanyolistes i al servei de la patronal. I llavors van arribar els governs progressistes, i ja hem vist de què han servit: facilitar la recentralització i repartir molles.

I ara, un cop més, està sent la gent organitzada al País Valencià i a les Illes, que a cada poble, a cada barri, s'està mobilitzant contra la nova ofensiva de la ultradreta; precisament, una ofensiva per erradicar la nostra existència com a poble.

Així que, com deia el poeta, de res no serveixen les lamentacions, el que cal és gent que lluiti. I tampoc serveix de res la resignació, perquè «resignar-nos» sabem que vol dir extingir-nos com a poble; sabem que vol dir perdre drets a cada reforma laboral; sabem que vol dir ser maltractades per parlar la nostra llengua a la nostra pròpia terra. «Resignar-nos» sabem que vol dir abandonar els camps perquè s'hi instal·lin macrocentrals fotovoltaïques o eòliques. «Resignar-nos» vol dir que la nostra costa continuï omplint-se d'un turisme que no només ens aporta desigualtats socials, esgotament de recursos i destrucció del territori, sinó que ara, a més a més, ens porta ludopatia.

L'esquerra independentista sabem que davant l'actual panorama no ens queda més que continuar lluitant, com hem fet sempre, de la mà dels moviments populars, aprenent dels errors, extraient-ne lliçons i passant del desànim a l'ofensiva. I naltros no només volem fer-ho per aquells que –rasclets, maulets, milicians antifeixistes– ens han precedit, sinó que, sobretot, volem fer-ho perquè considerem que tenim el deure de construir un futur d'esperança i un present digne per a aquelles que hem portat al món, per a aquelles que ens van portar a naltros i, en definitiva, perquè considerem que és un deure que tenim com a país.

President, no sabem com acabarà aquest debat de política general, en el sentit que no sabem quines seran les propostes de resolució que s'aprovaran, quines seran les que no s'aprovaran i, sobretot, no sabem si ens haurem de menjar les nostres pròpies paraules i realment aprofitarà aquesta legislatura per fer el que toca, que és legislar des d'aquí en favor de la gent. Però el que sí que sabem és que, si no ho fem, el que estarem fent és malbaratar, precisament, el capital aconseguit, el capital de lluita aconseguit amb l'U d'Octubre i amb les mobilitzacions que hi va haver després.

Nosaltres acabem donant les gràcies a tota la gent que lluita arreu dels Països Catalans i fent-nos nostra una proclama que vostè coneix, que és «Visca la terra i mori el mal govern».

La presidenta

A continuació, per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Conselleres, consellers, gràcies. Diputades i diputats... Diputada Estrada, vull agrair-li la seva intervenció per la claredat –en això sí que coincidim, en la claredat–, i faré alguns comentaris amb voluntat d'acord i

també amb voluntat de trobar, malgrat les diferències que puguin haver-hi, camins compartits per fer avançar el nostre país en termes de llibertat, en termes de justícia social, en termes de prosperitat compartida.

Deixi'm dir que, d'entrada, quan vostè diu «l'epicentre d'aquest debat és la investidura o possible investidura a Madrid»... No, l'epicentre d'aquest debat, des del meu punt de vista, és l'amnistia i el referèndum; l'amnistia i el referèndum, que en parlem i se'n parla amb molta més força perquè estem disposats a utilitzar totes les palanques democràtiques que ens ha atorgat la ciutadania a tot arreu per avançar-hi. No fer-ho servir per avançar cap a aquests objectius per mi seria una renúncia. I mai renunciarem a aquests objectius. Mai renunciarem a l'amnistia, mai renunciarem al referèndum.

Els camins per a la resolució del conflicte polític són diversos i tots haurien d'estar activats. Ha fet referència a la mobilització. I la mobilització és important, sense cap mena de dubte. Però també hem d'utilitzar tots els altres instruments que hi hagin. I els instruments parlamentaris també són uns d'ells. En altres contextos i en altres moments històrics, en altres nacions, en altres conflictes, els instruments per avançar cap a la resolució dels conflictes polítics similars a aquest..., mai hi han dos conflictes iguals, però que puguem observar, doncs..., moltes vegades han estat uns altres, però ara també tenim aquests instruments. I crec fermament que hem d'aprofitar l'oportunitat, i que ho hem de fer amb tota la força i amb tot el desacomplexament.

Per tant, el meu compromís d'utilitzar, de posar al servei dels objectius estratègics d'amnistia i referèndum, totes les eines polítiques que tinguem a l'abast en allò que nosaltres puguem contribuir com a govern, en l'actuació del propi Govern, en allò que pugui contribuir el grup parlamentari que dona suport al Govern –que després intervindrà, però manllevo un moment, diguem-ne, el que pugui dir el grup parlamentari–; per tant, també com a espai polític aquí i a tot arreu. I ho farem a totes les cambres parlamentàries, utilitzant tots els instruments per avançar cap als dos objectius.

Ahir feia referència que l'amnistia no és un punt final. La repressió és una conseqüència del conflicte polític, no és la raó del conflicte polític. La raó del conflicte polític és la sobirania i la repressió n'és una resposta. Per tant, arreglant, solucionant, acabant amb la repressió no fas desaparèixer el conflicte, perquè la causa continua i el conflicte continua, que és que hi ha una voluntat..., i podem mirar en aquest Parlament: majoritària, la ciutadania de Catalunya de decidir el seu futur, i un Estat espanyol que la nega amb els mitjans que l'ha negat. Per tant, la sortida al conflicte polític ha de ser, sí, la fi de la repressió, però, evidentment, que Catalunya pugui votar i decidir el seu futur.

Ahir vaig ser molt clar en aquest sentit. I hem fet propostes en aquest àmbit, que moltes vegades jo crec que no s'han atès, potser, amb l'interès que a mi m'hagués agradat i que crec que hauria estat convenient. Però quan mirem conflictes com el nostre, que han trobat camins de solució, alguns d'aquests camins s'assemblen molt al que he estat proposant i crec que estaria bé tenir-ho en compte.

Dit això, la Catalunya dels 8 milions és la Catalunya de *tots* els catalans i catalanes. Quan dic «tots els catalans i catalanes» em refereixo a tothom que viu en aquest país –a tothom–, independentment de si tenen la nacionalitat o no, independentment de si tenen, des del punt de vista administratiu, el veïnatge civil a Catalunya en els termes que diu l'Estatut d'autonomia, independentment del que digui la llei d'extranjería.

En aquest àmbit, el nostre Govern ha treballat, i hem estat pioners, per exemple, perquè conciutadans nostres que no tenen reconeguts tots els drets, que no tenen reconegut el dret a la residència legal al nostre país, puguin trobar camins per tenir-la i que nosaltres els hi posem a disposició. El Servei d'Ocupació de Catalunya, amb la convocatòria Acol, ha aconseguit avenços en aquest sentit. I hem de continuar en

aquest camí, que és absolutament imprescindible, perquè una societat que es vulgui cohesionada no pot tenir privada de drets una part d'aquesta societat. I, per tant, el nostre compromís, si és la Catalunya dels 8 milions, és la Catalunya de tothom. No dels 8 milions menys no sé qui; de tothom.

Ha fet molta referència al model econòmic de desenvolupament, un model de desenvolupament econòmic del país. I jo aquí discrepo: no tenim un model econòmic de desenvolupament «desarrollista». De fet, una part de les crítiques que rebem –crítiques que són legítimes, des del punt de vista de qui les fa– és que en determinats projectes posem molts condicionants; que posem condicionants en termes d'impacte ambiental, que posem condicionants en termes d'utilitat social, en termes de generació de prosperitat. I ho seguirem fent –i ho seguirem fent. Per això aquest Govern està absolutament compromès.

Arreu del nostre entorn –i Catalunya també ho ha protagonitzat–, en els darrers trenta anys hem viscut un trànsit d'una economia on la indústria tenia un cert pes –a principis dels noranta estava al voltant del trenta per cent del producte interior brut– cap a una economia menys industrialitzada i molt més basada en una terciarització de serveis, moltes vegades acompanyada d'una precarització. També per una raó, perquè l'àmbit industrial és un dels àmbits on la negociació col·lectiva està més ben articulada; al contrari d'altres àmbits, on està més dispersa i és més difícil trobar aquest equilibri absolutament necessari entre, doncs, les pretensions de rendiment des del punt de vista empresarial que hi hagin, però sobretot la garantia de drets i salaris dignes per als treballadors i treballadores.

I aquesta caiguda del pes de la indústria en el nostre país ha anat paral·lela a una caiguda del pes dels salaris en la renda nacional bruta del nostre país. Per tant, atès que hi ha aquesta correlació, i per moltes altres raons –perquè ens fa una economia més resilient, més forta–, el model econòmic que estem desenvolupant per a aquest país es basa en la reindustrialització.

I no són només paraules. Tenim instruments, com el pacte nacional per a la indústria. I tenim recursos, com tot el suport en l'àmbit industrial que estem fent. I en tenim resultats. Perquè empreses que han tancat –per exemple, Bosch, al Vallès Oriental– avui estan reindustrialitzades i tornen a estar obertes, amb altres projectes industrials que han tingut l'acompanyament del Govern. Com Mahle, al Garraf. Com altres, per exemple, en altres comarques importants com el Baix Penedès, també, en què hi ha hagut projectes, hi ha hagut reindustrialització, tancament empresarial d'indústria. I no s'ha substituït per logística; s'ha substituït per indústria, amb l'acompanyament del Govern i en condicions, pactat, evidentment, amb els representants dels treballadors.

Aquest és el nostre model. I un model que ha d'anar associat a continuar invertint en recerca, garantir retribució digna per a tots els investigadors. Aquest curs hem fet que 215, del personal docent de les universitats catalanes que estaven com a associats i no estaven fent d'associats, es puguin estabilitzar a través de les figures de contractació estable que hi han; aquest n'és un exemple. Donant més suport als centres de recerca.

I crec que aquest és el camí. Com les mesures de suport als autònoms i a l'economia social, que ha vist com s'ha multiplicat el suport del Govern en aquest àmbit, amb els ateneus cooperatius, amb les ajudes de projectes singulars, amb el suport a cooperatives, en moments molt complicats, de l'àmbit energètic, de l'àmbit dels serveis.

Nosaltres tenim un model en què sabem que el Govern en una societat no ho ha de fer tot. El Govern ha de preservar l'estat del benestar a través d'un sistema de l'estat del benestar públic. Però que hi han experiències, evidentment, en l'àmbit productiu, però també algunes de l'estat del benestar, d'economia social i del tercer sector, que s'han de posar en valor.

I, evidentment, nosaltres apostem per la col·laboració en aquest àmbit i sobretot en l'àmbit en el que no hi ha ànim de lucre. I aquest model, que és col·laboració amb la societat per a la prestació de serveis, amb la condició que no hi hagi ànim de lucre, beu molt de la tradició del nostre país, de les iniciatives d'ajuda mútua, del cooperativisme, de les mutualitats; no les d'ara, de les mutualitats sanitàries, de les mutualitats històriques, que era quan el poble s'organitzava per a l'estat del benestar que l'Estat no proveïa.

Avui, que l'Estat pot desenvolupar estat del benestar, hem de donar suport a aquestes iniciatives i que ofereixin el servei públic igual, evidentment, amb garantia dels drets de tots els treballadors que hi participen, sobretot, com hem fet també amb l'increment de les tarifes que el Govern paga a les entitats d'economia social, del tercer sector i empreses que proveeixen serveis, condicionades a l'augment de salaris. Sabem que el sector de les cures és un sector precaritzat en aquest sentit i que hem de poder revertir. Hi hem contribuït i encara hi hem de continuar contribuint més.

El model econòmic «desarrollista» que vostè denuncia no és el que nosaltres portem a terme, quan el que estem fent és, per exemple, tota una nova planificació urbanística del litoral, que ha fet que desenes de milers de nous habitatges que haguessin anat a parar a l'especulació, amb un impacte territorial significatiu, doncs, ara no es puguin fer i estiguin en l'àmbit de revisió. I segurament em mencionarà algun projecte, alguna operació, en l'àmbit del litoral que no hi hem arribat a temps. Probablement, sí, no hi hem arribat a temps. Però quan hem tingut l'oportunitat de fer-ho, ho hem fet.

En l'àmbit també productiu, no és un model econòmic... Un model econòmic «desarrollista» seria el que deixaria abandonat el sector primari del nostre país, que té molts reptes, que hem de cuidar més, que n'hem de parlar més i hi hauríem de dedicar molts més esforços. I 200 milions d'euros d'ajudes per a la sequera i les gelades crec que, en aquest sentit, doncs, demostren quin és el nostre compromís. Calen molts més àmbits, ho sé, però en aquest sentit crec que això defineix quin és el nostre model productiu que defensem per al país.

S'ha focalitzat en dos àmbits: d'habitatge i energia. Estem actuant sobiranament, però també efectivament. En l'àmbit d'habitatge, si aquest Parlament no hagués regulat els lloguers, avui no hi hauria una normativa a l'Estat que hagués tocat els preus del lloguer, no hi hauria una normativa de contenció de rendes del lloguer –no hi seria. Perquè, essencialment, el model que ha acabat adoptant l'Estat és el nostre, el que va adoptar aquest Parlament, certament, amb limitacions que aquest Parlament no tenia. La correlació de forces ha estat la que ha estat. Hem de tenir present quina és la correlació de forces per aprofitar al màxim aquesta correlació de forces i tenir present quina és per treballar per canviar-la, evidentment, a favor nostre. Però si no hi hagués hagut l'actuació sobirana d'aquest Parlament per intervenir en el mercat de lloguer, no haguéssim tingut la primera llei que, doncs, practica aquesta contenció de rendes de l'Estat, que el Govern de l'Estat ha de desenvolupar i que nosaltres ja hem iniciat els tràmits per poder-ho fer, en l'àmbit de l'habitatge.

I els deu mil habitatges vindran, sí, de la part de promoció pública. Estan amb el sòl identificat, amb la col·laboració amb ajuntaments. Ho hem fet amb ajuntaments on qui ho ha liderat han estat regidories del seu espai polític i hem col·laborat en la promoció d'habitatge protegit. El cas de Sitges és un molt bon exemple de bona feina conjunta: suport econòmic de la Generalitat, impuls de l'Ajuntament de Sitges. Amb una regidoria que, en aquest cas, doncs, liderava la CUP i que va fer una feina excel·lent. I no em fa res reconèixer-ho, perquè ho vaig fer a Sitges mateix quan vaig poder conèixer en detall el projecte que hi havia.

I, per tant, en habitatge, el camí està traçat.

En energia, des de fa dos anys tenim un decret llei que introdueix elements molt innovadors: l'acord amb el territori, la participació del territori en els projectes, que

els ajuntaments puguin intervenir i, sobretot, mecanismes per facilitar la transició energètica, però evitar l'especulació. No podem tenir cinc projectes sobre un mateix espai sense tan sols ni comptar amb la propietat, sigui comunal, sigui municipal o sigui dels propietaris que siguin. I, per tant, aquest decret llei ha permès un abans i un després.

I l'energètica pública l'estem desenvolupant i assumirà, com vaig dir ahir, la gestió de petites centrals hidroelèctriques, de moment. Ha assumit ja, doncs, la propietat de parcs eòlics, de presència en parcs eòlics. I ho farà amb el desenvolupament massiu en l'àmbit de la fotovoltàica, aprofitant –el que hem dit tantes vegades que s'havia de fer– els espais antropitzats; espais que en aquests moments han estat ja modificats per l'acció humana, per exemple, per situar infraestructures que avui canvien el seu ús, com espai de peatges de les autopistes, per posar-hi energia fotovoltàica, a través de l'energètica pública, que també serà comercialitzadora i impulsarà les comunitats energètiques.

En aquests dos àmbits estem actuant. No esperem l'Estat. Si esperéssim l'Estat o esperéssim, ni haguéssim fet l'energètica pública, ni avui hi hauria una regulació dels preus dels lloguers a nivell de l'Estat, ni..., no haguéssim arribat aquí. Per tant, intervenim i de forma clara.

I com vaig dir ahir, regularem, hi haurà una reforma de la regulació de l'habitatge d'ús turístic al nostre país. Hi han zones del nostre país, algunes molt poblades i d'altres zones de muntanya ultraespecialitzades en turisme, que el que estan fent és expulsar població, la que hi viu i la que hi vol treballar. I ens ho demanen les alcaldies, que regulem això. I ho farem des del Govern i estem convençuts que aquest Parlament ens hi donarà suport.

En l'àmbit del català a l'escola hem fet un esforç extraordinari, amb un marc constitucional advers, amb unes sentències del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut que diuen el que diuen sobre el règim lingüístic a les escoles. I ho hem fet per protegir al màxim l'escola en català des del punt de vista normatiu, legal. Després explicaré les altres iniciatives que hem fet.

I és cert, hi ha unes desenes, fins a trenta grups classe en els quals el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha mantingut les mesures o n'ha posat de noves, de procediments iniciats abans de l'entrada en vigor d'aquest decret llei i d'aquesta llei que vam aprovar ara fa un any per imposar, doncs, el vint-i-cinc per cent de castellà a les escoles. Però en són trenta. El que ens hi jugàvem era que els 72.000 grups classe que tenim al nostre país estiguessin afectats per la mesura. És cert, en trenta encara l'acció tan política, si se'm permet dir-ho, tan proactiva d'un determinat estatament judicial està permetent que s'actui –en trenta. Però ho hem aturat en la resta dels 72.000. I jo crec que no tenir en compte això no ens ajuda a fer-nos una fotografia de la realitat com pertoca.

Però amb lleis no n'hi ha prou per defensar el català a l'escola; hem de contribuir en la formació dels mestres per tal de fomentar l'ús social del català en un context molt més divers, amb una realitat social, d'orígens culturals, una realitat econòmica molt diferent d'aquella Catalunya del 6 milions. Avui és molt diferent. I, per tant, hem d'adaptar les eines; també la formació dels docents.

Com seguir impulsant les aules d'acollida del nostre país –fonamental-; no només per a la llengua, sinó per al conjunt de l'aprenentatge i perquè l'escola avui és la porta d'entrada dels serveis públics i de l'estat del benestar a centenars de milers de famílies del nostre país.

Per això, a l'escola massa vegades li demanem molt. I li demanem que també treballi qüestions de salut mental, li demanem que també treballi qüestions, doncs, que haurien de correspondre a altres àmbits de la societat. I ho fem acompanyant els docents. Uns docents, per cert, que han vist com baixen les ràtios. I em dirà, segur: «Ha baixat la població.» Però teníem una opció, que era reduir els docents, perquè baixa la població, i mantenir les ràtios. I aquesta era una decisió que havia de pren-

dre el Govern. I vam decidir reduir ràtios mantenint i incrementant docents. Avui en tenim set mil més que fa uns anys, i aquest crec que és un canvi significatiu.

I queda feina per fer, sí; queden encara unes condicions laborals que hem d'acabar de recuperar, sí. I ho farem, clar que ho farem. Ho farem per poder-ho mantenir, i, per tant, en el moment –que esperem que sigui aviat– que puguem tenir els recursos disponibles per fer-ho.

En l'àmbit de salut mental, no faré referència... No ho he volgut entendre així; és igual la referència que ha fet a la relació entre el suïcidi i les polítiques del Govern. Tenim una realitat molt dura, especialment en els adolescents i joves del nostre país. S'han incrementat molt els intents de suïcidi. Les temptatives de suïcidi s'han incrementat. És cert que, per sort, i per la bona feina dels professionals per l'acompanyament de les famílies, no han augmentat en la mateixa forma els suïcidis consumats.

Però aquest és un dels nostres objectius; des de la detecció precoç, a través dels referents en l'àmbit educatiu que tenen la formació adequada i que, amb vinculació amb l'atenció primària, han d'actuar preventivament; a través del reforç de l'atenció primària amb els referents de benestar emocional –gairebé quatre-cents que n'hem incorporat–, en la seva major part psicòlogues i psicòlegs que fan tot un treball previ; als casos de més complexitat, que aleshores, doncs, són tractats en els centres de salut mental infantil i juvenil, evidentment en els centres de salut mental i addiccions a partir de la majoria d'edat. Hi seguirem invertint. Aquest és un objectiu de país. Vam celebrar un debat al Parlament. El Govern té el pacte nacional en marxa. Però no ens estem esperant, hem incrementat els recursos i tindrem el pacte completament en desenvolupament. I l'haurem de fer en col·laboració amb iniciatives de caràcter social. Ho farem. De l'economia social també, que estan presents en aquest àmbit. Ho farem també. Per tant, actuem en tots aquests àmbits.

I, finalment –torno a l'inici–, vostè ha posat sobre la taula les alternatives que hi han, les alternatives que el seu grup proposa. Crec que les alternatives hem de, també, treballar-les amb el present que tenim. I el present que tenim és amb una correlació de forces determinada –no només política, no només electoral– i, per tant, treballar per enfortir el projecte aquí. I generar les condicions perquè sigui possible la república catalana a què aspirem és també el nostre objectiu. I, de fet, ja que parlem de llibres, ja li faré arribar, doncs, el llibre que des de l'espai polític on pertanyo també s'ha fet sobre les condicions per poder arribar a exercir, plenament i sense cap limitació, els nostres drets col·lectius com a poble, inclòs el dret a l'autodeterminació. Agraeixo el llibre, perquè sempre és bona lectura i d'aquests autors estic convençut que n'aprendrem.

Però hem de seguir treballant conjuntament, i això crec que requereix una certa flexibilitat per part de tots. El Govern hi està disposat. Nosaltres hi estem disposats. Ha d'haver-hi aquesta flexibilitat, entendre que els avenços també s'han de materialitzar. Ens equivocariem si féssim un avenç només discursiu en l'àmbit dels drets socials lligats a la construcció nacional –ens equivocariem, si fos només discursiu–, ha de poder-se aplicar. Ho hem fet en alguns àmbits, seguim treballant en molts més i, en aquest sentit, li estenc la mà per fer-ho possible.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i per a la rèplica, té la paraula el senyor Carles Riera Albert, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, presidenta. President, membres del Govern, diputats i diputades, mirin, som en una cruïlla. Jo crec que el país és en una cruïlla. Aquest Parlament és en una cruïlla. President, vostè i el seu Govern són, sens dubte, en una cruïlla. Una cruïlla amb dos camins; dos camins clarament diferenciats i que miren a horitzons radicalment diferents. Un és el camí de la sobirania: que la política no ens la facin,

que la fem; que la política d'aquest país es faci aquí i no a Madrid –ben diferent del que és la situació que estem vivint aquests dies. El camí de la sobirania per tal de defensar els drets de la gent d'aquest país –els drets socials, els drets econòmics, els drets civils, els drets polítics, el dret a l'habitatge, el dret a la salut, el dret a l'escola, la defensa del territori–; la sobirania per defensar amb plenitud aquests drets i, òbviament, la sobirania per defensar el dret a l'autodeterminació i assolir la independència.

Hi ha un altre camí; un camí que és el del pacte amb l'Estat, el del nou encaix de Catalunya a l'Estat, etcètera. Un camí que, sens dubte, implica renunciar a aquesta sobirania; acatar la Constitució, assumir l'encaix de Catalunya a l'Estat i, per tant, renunciar a la sobirania, i no només renunciant a l'autodeterminació i a la independència, sinó renunciant a la possibilitat i la capacitat de defensar i assolir la plenitud de drets per a la gent d'aquest país.

I mirin, sincerament, jo crec que tothom deu estar d'acord amb que el dret a l'autodeterminació no s'assolirà en una investidura d'un govern espanyol. Suposo que en això estem completament d'acord. En tot cas, el que es farà és, una vegada més, per enèsima vegada, explorar els límits del PSOE, del Partit Socialista, els límits de l'Estat i del règim, que des del nostre punt de vista estan claríssims, no cal seguir-los explorant i perdre el temps, no? No hi ha dubte que si volem exercir l'autodeterminació i assolir la independència, això s'ha de fer per una altra via. S'ha de fer per la via, com ja li ha dit la diputada Laia Estrada, de reprendre un nou cicle de mobilització social que desbordi l'Estat, que desbordi les institucions i, des de totes les institucions del país, exercir la sobirania per tal de defensar els drets, també el dret a l'autodeterminació.

I miri, entre aquests dos camins en aquesta cruïlla, veient les seves polítiques i escoltant el seu discurs, jo tinc la sensació que vostè està més en el segon camí que en el primer, seguint l'estela del pujolisme d'estabilitzar l'Estat, faltar les institucions de l'Estat, buscar-hi un lloc, que t'hi vulguin, diguéssim, a canvi de molles, a canvi de peix al cove. I, per cert, en el seu cas, de peix, no gaire. La consellera, no fa gaire, va anar a Madrid a demanar Rodalies i va tornar sense Rodalies i amb la negativa a aplicar els criteris de regulació de lloguers que vostès volien exercir aplicant la llei estatal d'habitatge. Per tant, ni peix, al cove.

Bé, també volem dir-los que veiem amb molta preocupació –ho veiem amb molta preocupació– l'acció política d'Esquerra Republicana i de Junts per Catalunya de la mà dels comuns a l'Estat en les negociacions actuals, plantejant la possibilitat d'una amnistia que no faci esment explícit del dret a l'autodeterminació, una amnistia que ajorni el tema de l'autodeterminació sense concrecions. Ho veiem amb molta preocupació. L'amnistia, i tant, és un element necessari i imprescindible en la resolució democràtica del conflicte. Evidentment. És una condició bàsica. Aturar la repressió i amnistia. Ara, una amnistia sense autodeterminació no és altra cosa que una llei de punt final que el que fa sobretot és salvar-li els mobles a l'Estat davant els tribunals europeus, davant dels imminents judicis als policies que ens van pegar l'U d'Octubre. Per tant, des del nostre punt de vista –suposo que hi han d'estar d'acord–, no pot haver-hi pacte per a l'amnistia sense que aquest inclogui explícitament com a mínim el reconeixement del dret a l'autodeterminació. (*Alguns aplaudiments.*) Això podria formar part d'un procés real de resolució democràtica del conflicte; altrament, és una llei de punt final.

I miri, els més de 2 milions de persones que vam anar a votar l'U d'Octubre no vam fer-ho perquè ens perdoni ningú, sincerament. No ho vam fer perquè ens perdonin. Ho vam fer per guanyar l'autodeterminació i la independència. (*Alguns aplaudiments.*) Per tant, si volem ser lleials a l'U d'Octubre, no podem destriar amnistia d'autodeterminació.

I miri, davant de totes aquestes preocupacions i el camí que vostès han pres, hi han alternatives. Hi ha una alternativa. I nosaltres presentem en aquest debat de po-

lítica general una vintena de propostes que ens poden permetre fer aquest gir de cent vuitanta graus a nivell de país per assolir objectius seriosos i reals d'autodeterminació, de sobirania i de plenitud de drets socials, civils i polítics per a la gent del nostre país; propostes que en molts casos estem convençuts i convençudes que expressen el sentit comú majoritari de la gent d'aquest país. I fins i tot en plantejem quatre que són de mínims per iniciar aquest gir de cent vuitanta graus; són de mínims per iniciar aquest gir de cent vuitanta graus i les posem aquí, a disposició del Parlament. Creiem que el Parlament faria bé d'assumir-les i, per tant, reflectir el que són amplis consensos a la nostra societat.

Miri, el problema de l'habitatge. Vostès han comès l'error d'abandonar una llei que aquí es va aprovar amb el suport dels moviments socials, que no és res de l'altre món, però que significava un canvi. No és al nostre programa, però significava un canvi, un gir pel que fa a la defensa del dret a l'habitatge. Van aprovar una llei a Madrid. Després presenten recurs d'inconstitucionalitat. I, a sobre, l'Estat els hi diu que ni parlar-ne, dels criteris amb què vostès volen aplicar-la. Escolti'm, defensem realment el dret a l'habitatge, apliquem mesures agosarades; mesures agosarades que s'estan aplicant ja en altres ciutats i països del món i que permeten avançar realment. I com a mínim defensem les pròpies lleis, actuem amb sobirania. Per tant, els hi fem la proposta que aquest Parlament torni a aprovar la llei d'habitatge, que assumeixi el conflicte que això suposa amb l'Estat; un conflicte imprescindible i necessari si volem estar al costat de la gent, dels desnonats i desnonades, de la gent que no té accés al dret a l'habitatge. Per tant, posem-nos al costat de la gent i per fer-ho actuem amb sobirania en el Parlament i tornem a aprovar la llei de regulació de lloguers, la llei de defensa de l'habitatge que aquest Parlament en el seu moment va aprovar.

El català a l'escola. Escolti'm, estem en un moment de regressió en l'ús social i escolar del català –en un moment de regressió. Per tant, calen mesures fortes, fermes, per garantir la immersió i que l'escola sigui realment en català. Quin és el principal objectiu de la dreta i l'extrema dreta i del poder judicial? Són els tants per cent? No. Això és un tema instrumental. El seu objectiu és imposar el bilingüisme a l'escola amb la vehicularitat del castellà, cosa que, sincerament, la llei que vostès..., i els decrets que van aprovar amb el PSC i amb els comuns i amb Junts ho facilita. I, si no, llegeixin la darrera sentència del TSJ, que utilitza la referència al seu decret per tal de justificar l'aplicació del vint-i-cinc per cent. *(Alguns aplaudiments.)* Per tant, deroguem les lleis que no ens ajuden i avancem cap a una legislació que realment afavoreixi la immersió i el català a l'escola.

L'energètica pública. Escolti'm, estem davant d'un problema de pobresa energètica, estem davant d'un problema de pèrdua de sobirania energètica i davant d'un problema greu de canvi climàtic. Per tant, siguem agosarades, siguem radicals –perquè aquest país necessita solucions radicals– i avancem cap a la veritable sobirania energètica, amb una energètica pública que realment sigui generadora, distribuïdora i comercialitzadora.

I per últim, amnistia i autodeterminació. Aquell consens que vam assolir Esquerra, Junts i la CUP, també amb un ampli consens social, per portar al Congrés dels Diputats una proposició de llei d'amnistia i autodeterminació, que parla explícitament de reconeixement del dret a l'autodeterminació, escolti'm, tornem-la a aprovar al Parlament i portem-la a Madrid una altra vegada. Demostrem que realment hi ha una voluntat de que l'amnistia vagi lligada al dret a l'autodeterminació. Fem-ho. Portem-la una altra vegada. El que els hi demanem a vostès és que en l'actual context, en l'actual conjuntura no renunciïn als mínims que vostès van assumir l'any 20.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)
I miri, president –i acabo, presidenta–, nosaltres sabem on som. Som en el primer camí, el de la sobirania, el de la defensa dels drets, el de la defensa de la independència, la sobirania a totes les institucions per defensar drets i, a més i sobretot, amb els moviments socials i la gent al carrer, que és la palanca fonamental de can-

vi. Nosaltres sabem on som i reivindicuem el conflicte, president. Vostè ahir va dir que el conflicte no agrada a ningú. Tots els drets s'han guanyat amb conflicte i amb lluita. I nosaltres seguirem lluitant des de tot arreu. Per tant, si ho vol, ja sap on som. Gràcies.

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. Bon dia..., bona tarda ja a totes i a tots. President, ahir el vam escoltar amb molta atenció, amb molt d'interès, com no podria ser d'una altra manera, i començaré sent clara respecte de la valoració que fem sobre la seua intervenció. Vostè ahir va vindre al Parlament a fer exactament –exactament– el mateix que intenta des de fa gairebé tres anys.

La primera cosa és a vendre de manera autocomplaent, de manera triomfalista, una obra de govern que és pràcticament inexistent. Jo crec que vostè s'ha convertit en tot un expert en fer molt grans aquelles poquetes coses que fan i a anunciar plans. Sempre estem en marxa, sempre estem en curs, però després veiem com res culmina, res s'acaba.

I la segona cosa va ser a intentar tapar la feblesa del seu Govern parlant del potencial de la Catalunya dels 8 milions. I, evidentment, aquí estem d'acord. Catalunya és un país que té un enorme potencial, que té moltíssimes possibilitats, però –i aquí està la clau– el que necessita és un govern a favor. Necessita un govern que no siga de tràmit. Necessita un govern que no busque excuses per justificar la seua inoperància i necessita un govern que no vulga abastar molt en la retòrica, però molt poc en la pràctica; és a dir, que siga valent. I això és el que tenim. I m'explique.

Per què dic que el seu Govern és un govern de tràmit? Doncs perquè no té un rumb clar de cap a on vol portar el país. Jo crec que, a més, si fem un resum de tot el que li han dit les diverses forces de l'oposició que han parlat abans de mi, jo crec que totes coincidim en això mateix: manca de model i manca de rumb per al país. De fet, és que les paraules van per un costat i els fets van per un altre.

Diria més, dir que totes les paraules van pel mateix costat jo crec que és generós, perquè podem revisar els seus girs de guió. Vam passar de la via àmplia..., després al cinquanta-dos per cent, després a trencar amb la CUP, després a trencar amb Junts, després a un govern amb independents, després a tractar de refer les aliances amb Junts i després, per últim, a pactar les diputacions amb el PSC i amb nosaltres. Per tant, els girs de guió són constants. És molt difícil de seguir. Ho fan amb les aliances i ho fan amb les polítiques públiques –i després hi entraré.

Per tant, el que ens trobem és un govern que està ple de contradiccions, que està ple d'incoherències. I ja li dic, si el que vol és comptar amb En Comú Podem per a alguna cosa el que queda de legislatura, aquesta no pot ser una legislatura de tràmit. Demostre que té visió, que té ambició i que és coherent. Necessitem un rumb clar per al nostre país.

Per què dic també que és un govern que està ple d'excuses? Abans l'excusa era Junts. Com que Junts estava al Govern, no podien fer A o no podien fer B. Però si revisem, per exemple, Salut, on dels últims quatre consellers, tres eren d'Esquerra Republicana, aquí no hi ha hagut canvi de model. I ara que estan sols, si intuïm algun tipus de model, jo diria que és una cosa molt semblant al que anunciaven, del que parlen Junts i el PSC. O és que potser Junts i el PSC els acaben marcant l'agenda. Jo ja no ho sé.

I ara l'altra excusa –ara i sempre– que els agrada tant és el Govern central. I, clar, és cert que hi han moltes coses que depenen del Govern central; però, una, què passa amb les qüestions que depenen exclusivament de vostès? No és un govern especialment productiu. I dos, de veritat continuen pensant que la millor manera de nego-

ciar amb el Govern central és anant vostès a soles? Sap que nosaltres, sempre que es tracta de defensar Catalunya, estenem la mà. Sempre hi som. Però és que vostès no volen. I nosaltres, per què ho diem? U, perquè seriem més fortes, seriem més i segurament aconseguiríem més coses. I, segon, perquè només tenen trenta-tres diputats i diputades que els donen suport. Això vol dir, no que el país siga molt més semblant a aquest Parlament que al seu Govern, sinó que és infinitament més semblant a aquest Parlament que al seu Govern. Un govern que, per molt que vostè parle de la Catalunya diversa, és un govern monocolor i que està en minoria absoluta. I jo crec que de vegades se'ls oblidia.

I per què dic també que és un govern que vol abastar molt retòricament, però que després en la pràctica, doncs no gaire? Doncs, perquè si alguna cosa intenta fer de manera reiterada –i ahir va ser un sant tornem-hi– és l'abraçada de l'ós. I sempre li surt malament, president. No fa apostes clares de polítiques, però és que tampoc d'aliances. Tot són equilibris i sempre tracta de jugar a totes les bandes. I hi torne a insistir: no li surt mai bé perquè ja no sabem cap a on vol portar el país.

Jo l'hi puc dir: nosaltres tenim un model de país. Jo li puc explicar quin és el nostre model de país, com ens imaginem la Catalunya del 2030. Pot agradar més o menys, però aquí està. Però és que amb vostès és impossible de saber. I per això sí que li demanem una cosa. Des d'En Comú Podem li demanem una cosa en aquest debat de política general: demostre que allò que va començar malament, pot acabar mínimament bé –demostre que allò que va començar malament pot acabar mínimament bé. Demostre que té sentit acabar aquesta legislatura, perquè seria positiu per al país. Té divuit mesos, el que queda de legislatura, per demostrar visió, ambició, coherència i que aquesta no és una legislatura de tràmit.

I si és així, ja l'hi dic, nosaltres estem on sempre, nosaltres estem disposades a estendre la mà i també a parlar, a seure a negociar els pressupostos de Catalunya per al 2024. I a més, no ho fem per vostès, ho fem pel país. Però, clar, jo, escoltant-lo ahir, li he de confessar que vam tindre una sensació, que a més va ser compartida entre alguns companys i companyes, i era que vostè gairebé ja donava per perduts els propers pressupostos de Catalunya. I crec que en la situació social i econòmica que té el nostre país seria una gran irresponsabilitat.

I fixe-s'hi, jo crec que..., a diferència del que alguns diuen de que Catalunya està en decadència, jo no ho comparteixo. Jo estic d'acord amb vostè. Catalunya no està en decadència; això és un relat fictici. Però també és fictici el seu relat de que Catalunya va bé, president. Perquè jo no sé en quin país viu vostè, però clarament no és el mateix en el que jo visc. En la Catalunya que jo visc, en el meu país, un de cada tres infants està en risc de pobresa; l'abandonament escolar és sis vegades major en les famílies de renda baixa; l'esperança de vida varia dotze anys en funció del compte corrent; hi ha gent, persones grans, que moren esperant una plaça en una residència; a la pobresa energètica no se li ha arribat a fer front; la taxa d'emancipació juvenil va fent passes enrere, i veiem com les desigualtats s'estan agreujant i s'estan cronicant.

Per tant, president, Catalunya no està en decadència, però Catalunya no va bé. I ahir hi va passar vostè de puntetes, en el millor dels casos, o no va dir ni una sola paraula d'aquests temes. I cal reconèixer la realitat. Cal veure la veritat per poder actuar.

Perquè, a més, tenim un panorama molt complex. Jo crec que el panorama que ens han deixat les passades eleccions municipals i autonòmiques és desolador. I si veiem amb quins aliats compta Catalunya, què veiem? Doncs, per un costat, amb qui pot comptar? Amb la unitat d'acció del catalanisme transversal, i també amb un govern central que estiga sustentat, sí, però també condicionat per forces progressistes i plurinacionals.

I perquè, a més, els catalans i les catalanes van parlar molt clar, el passat 23 de juliol. Què van dir? U, més i millor govern de coalició progressista. Per què sabem

això? Doncs perquè la primera i la segona força que van quedar a les eleccions generals a Catalunya va ser el Partit Socialista i va ser Sumar - En Comú Podem. I la segona, més i millors acords per aprofundir en la plurinacionalitat de l'Estat. I, en aquest sentit, és cert que aquest debat de política general es dona en un context peculiar. Peculiar, per què? Doncs perquè, paral·lelament, al Congrés s'està vivint la investidura *fake*, l'intent d'investidura del senyor Feijóo amb aquells que l'única cosa que volen és incendiar Catalunya. I vostè ho va dir ahir: «Feijóo fracassarà perquè Catalunya l'ha derrotat.» I té raó –té raó–: Feijóo fracassarà perquè Catalunya l'ha derrotat; Catalunya l'ha derrotat, malgrat que Esquerra Republicana va donar per perdudes les eleccions generals el mateix dia que les van convocar. I no em faça que no amb el cap: vostè va donar per perdudes aquestes eleccions el mateix dia que les van convocar. I per això, perquè no podem donar una segona oportunitat al Partit Popular i a VOX, a la dreta extrema i a l'extrema dreta, ens hem de posar totes d'acord. I evidentment que és complex –no serà senzill–, però jo crec que ens hi juguem tant que estarem totes d'acord en que hem d'estar a l'altura.

I, a més, confie que ho farem amb una amnistia; una amnistia, perquè és un pas necessari, perquè és un pas imprescindible, perquè el nostre país ha de poder parlar de futur i no només de passat i perquè és un pas natural que ve després dels indults, de l'eliminació del delictes de sedició, per culminar aquesta desjudicialització d'un conflicte que mai hauria d'haver acabat als tribunals. Però sí que vull insistir-hi –i, a més, li ho hem dit tots, almenys tots els que volem que això surti bé–: primer, seria bo no donar les coses per fetes; segon, estaria bé no parlar en nom dels altres, i tercer, encara estaria millor no convertir les negociacions ni en una cursa ni en una competició. (*Alguns aplaudiments.*)

I ho torne a dir: aquí ens necessitem totes. I som molt diferents entre nosaltres. I clar que tenim discrepàncies. Jo crec que les nostres discrepàncies amb Junts són sonades i són conegudes, i segur que no ens posem d'acord en molts temes: no ens posarem d'acord si parlem de l'ampliació de l'aeroport del Prat, no ens posarem d'acord sobre el model fiscal, no ens posarem d'acord si parlem de model sanitari. Però sí que estem d'acord en una qüestió bàsica com és la defensa de la democràcia i que amb un govern del Partit Popular i de VOX hi perdem totes: hi perd l'autogovern; hi perd la llengua; hi perdem les dones i el col·lectiu LGTBI, pel seu masclisme; hi perdem el dret al futur, pel seu negacionisme climàtic, i també hi perden les persones nouvingudes, pel seu racisme.

Per això torne a insistir-hi: necessitem governs a favor, a Catalunya i a l'Estat. I un govern a favor a l'Estat..., això també és important de cara al Partit Socialista. El Partit Socialista ha d'entendre que un govern a favor a l'Estat no és només evitar un govern que estiga dirigit intel·lectualment per Aznar i per aquells que van cada 20 de novembre al Valle de los Caídos a aixecar el braç, igual que tampoc és un govern a favor un govern que senzillament es dedica a consolidar tot el que vam aconseguir l'anterior legislatura. Un govern a favor significa un govern valent, un govern que ha de complir amb l'agenda catalana, que defensa i que practica la plurinacionalitat, però també el dret a l'habitatge, amb més drets civils i polítics, més just, més verd i amb més benestar; això és un govern a favor. (*Alguns aplaudiments.*) I si parlem de tindre un govern a favor en Catalunya, parlem, com he dit, d'un govern ambiciós i que tinga rumb, que no siga de tràmit, que és el que estem vivint i patint aquesta legislatura; un govern que ha d'anar a fons, sense buscar excuses, i un govern que sí, clar que parla, però sobretot fa.

I nosaltres pensem que el Govern català, en el que queda de legislatura, ha de posar tots els seus esforços, totes les seues energies en set àmbits, que en realitat són set pilars. El primer és l'agenda catalana, que ha d'estar consensuada a Catalunya per negociar a Madrid, perquè són temes de país, no són temes de partit. I aquí vostè, president, ha de decidir si actua com a representant, com a dirigent d'Esquerra Republicana o actua com a president de tots els catalans i les catalanes. I l'hi torne

a dir: el nostre país és molt més semblant a aquest Parlament que no al seu Govern monocolor, perquè sembla que darrerament ho confon.

I en l'agenda catalana, què està? Evidentment, està l'amnistia –ja ho he parlat abans–, però també vol dir traspàs de Rodalies –el vam escoltar, això ens va agradar, i aquí hi estem d'acord. Vol dir una proposta per a un nou sistema de finançament. Està bé que ara vostès també parlen de la necessitat d'una reforma del sistema de finançament, perquè fins ara no coneixem cap proposta del Govern. De fet, nosaltres vam demanar crear una comissió d'estudi perquè tots els grups parlamentaris poguérem dir la nostra en la reforma del sistema de finançament, i no van voler –no van voler. I que més? Evidentment, aconseguir tots els recursos necessaris per als nostres serveis públics i per a les nostres infraestructures. I també –també– tots aquells temes que decidim com a país que han d'anar a l'agenda catalana. No vull avançar-ne cap, però tots els temes que decidim com a país també han d'anar a negociar-se en l'agenda catalana.

Sanitat. A veure, tenim els pressupostos catalans que més diners destinen a sanitat de tota la seua història, i ho sabem perquè a més va ser un dels punts en els que nosaltres més vam batallar la negociació de pressupostos, i ho saben vostès bé. Doncs bé, jo el que no entenc és: tenint més recursos que mai per a la sanitat pública, què està passant? Quan començaran a complir amb el compromís de poder veure el teu metge, metgessa de capçalera en un termini màxim de cinc dies? Això, per a quan? Què passa amb el desplegament del dentista públic? Això, per a quan?

Parlem de salut mental. Fa un parell de setmanes el conseller –i, a més, se n'ha parlat aquí abans també– explicava que s'han triplicat els intents de suïcidi entre els joves: addiccions, pressió estètica, ciberassetjament, solitud, ansietat. Vivim en una societat que és molt complexa, que a més és molt competitiva –també ho ha dit vostè. Però la realitat és que falten recursos, president –falten recursos. Falten psicòlegs; no hi ha suficient amb els referents de benestar emocional. I les famílies estan desesperades, perquè moltes d'elles no poden pagar cinquanta o seixanta euros, que és el que val una consulta en un especialista. Per tant, calen solucions.

Sobre el dret a l'avortament, també, voldríem saber pressupost, implementació, seguiment i el mapa dels centres on es pot avortar amb els dos mètodes. Perquè, per exemple, a Lleida ens segueixen arribant queixes, segueixen arribant denúncies de que hi ha un problema d'equitat a aquest servei.

I, per últim, si parlem d'incompliments, també vull fer referència a l'acord d'equiparació parcial dels treballadors i treballadores del transport sanitari. President, estan fallant, estan incomplint, i incomplir ara vol dir incomplir per anys.

En tercer lloc, educació. Doncs cal que no li diga quines són les taxes d'abandonament escolar prematur, però, evidentment, són preocupants. Som els segons de l'Estat en segregació escolar. El desplegament d'escola inclusiva està sent un drama. I si parlem concretament de vetlladores, tard, malament, amb menys recursos. Però és que el nivell de matemàtiques és el pitjor de fa deu anys. Els resultats de les proves de competències bàsiques són demolidors, i el mateix passa amb la comprensió lectora. I no ens posin..., perquè de vegades els hem escoltat parlar: «Bé, és que hem tingut una pandèmia.» Sí, però és que hi ha hagut una pandèmia a tot arreu. «És que en dos anys no podem fer-ho tot.» No, és que els últims cinc anys, com a mínim, Educació està en mans d'Esquerra Republicana.

Per tant, tenim molts problemes. Podria seguir: la manca d'oferta de formació professional i l'adequació al món del treball, la climatització de les aules, la gratuïtat de l'I2, que ens sembla bé, però sense planificar abans un increment de places... Què fem amb la jornada intensiva? Perquè hi ha un debat que jo crec que s'ha d'abordar. Hem d'abordar aquest debat, perquè a més és una anomalia i estem veient que té un impacte en la salut i l'aprenentatge.

I per això nosaltres què diem? Diem que estem davant d'una crisi educativa. I ho diem amb preocupació, i ho diem amb tristor. Però és que crec que no podem resol-

dre aquestos problemes de manera aïllada ni posant-hi pedaços. Estem davant d'una crisi educativa, no són problemes puntuals; hi ha un problema global sistèmic de l'educació i, per tant, nosaltres el que reclamem és un pacte nacional per l'educació. Perquè a més això no pot ser –perquè a més ho veiem a l'Estat, que és un desastre–: cada vegada que hi ha un nou partit canvia la llei d'educació. Doncs, molt bé.

Nosaltres necessitem tindre un model propi a Catalunya, i que, més enllà de defensar el català i l'escola pública, ho faça amb més recursos i ho faça amb un model que estiga orientat a la qualitat i, a més, amb aspectes importants. Primer, què fem amb les taxes de fracàs educatiu? Què passa que l'educació no està funcionant com un ascensor social? I després, també, amb realitats complexes com les que vivim ara, i és que el 2030 el setanta per cent de les noves feines encara no les coneixem. Per tant, va tot tan ràpid i és tot tan complex que necessitem abordar l'educació des d'un pacte nacional.

I sí que voldria fer esment d'altres dues propostes que nosaltres portem en les propostes de resolució. La primera és la necessitat de desenvolupar –i vull posar èmfasi en aquest verb «desenvolupar»– l'educació afectiva i sexual, perquè ara mateix són tot paraules. El Coeduca't està aturat a l'espera d'un nou pla; els referents de coeducació als centres no tenen recursos; no tenen suficients hores per dedicar-s'hi, perquè fan moltíssimes classes; no hi ha formació especialitzada; deixen sols els equips de centre, sense formació ni acompanyament. Per tant, estan molt bé els anuncis, en compartim la filosofia, però necessitem que se posen en marxa i que funcionen.

I la segona: nosaltres proposem prohibir l'ús dels mòbils als centres educatius. Ho he sentit abans i hi estem d'acord, i també ho portem en una proposta de resolució. Nosaltres proposem prohibir l'ús dels telèfons mòbils als centres educatius. Això no és una qüestió que pugui dependre exclusivament de l'autonomia de centre. Això és un tema clau de model i, per tant, depèn del departament. I no parlem només de les aules; parlem dels patis i parlem de la resta d'espais docents. Els infants tenen dret a ser infants i coneixem els perills de la xarxa, les addiccions que s'estan detectant i sabem que el pati també moltes vegades és l'únic espai en el que els infants poden jugar amb altres infants. Per tant, aquest espai s'ha de preservar.

Transició energètica. President, seguim a la cua de l'Estat en renovables. És cert que vostè ahir va donar unes dades de megawatts –va donar les dades de megawatts autoritzats–, però és que encara, clar, evidentment, s'han de construir. Encara falten quatre mil megawatts totals per arribar als objectius de 2030. En fotovoltaica no anem malament. En eòlica, sí. I dubtem, la veritat, amb aquestes xifres, amb aquestes dades, que puguem arribar a complir els objectius per al 2030.

Quina és la conseqüència de tot això? La conseqüència de tot això és que hem cedit la nostra sobirania energètica a l'Aragó. Aquesta és la realitat que tenim ara mateix energèticament a Catalunya. I tampoc no podem oblidar que sense renovables –sense renovables– no hi ha reindustrialització. Per exemple, la famosa fàbrica de bateries que estava entre Sagunt i Tarragona, un dels elements que més va pesar perquè se n'anara al País Valencià, perquè se n'anara a Sagunt, va ser precisament la manca de desenvolupament de renovables.

I, lligat a la transició energètica, evidentment també hi ha un canvi necessari que s'ha de fer de model econòmic, de model productiu i d'infraestructures del nostre país. I aquí no hi ha una altra cosa a fer que una política clara de planificació ecològica i també economia de les cures i economia feminista. Perquè, clar, està molt bé l'economia, però ha de tindre uns objectius. I nosaltres pensem que s'ha de fer, evidentment, amb justícia climàtica, amb justícia de gènere i perquè l'objectiu ha de ser el sosteniment de la vida, la igualtat entre les persones, la defensa del bé comú i no només l'acumulació de capital.

I una de les principals coses que hem de fer al nostre país és electrificar l'economia i guanyar eficiència. Nosaltres tenim diverses propostes. Parlem de substituir les calderes individuals de gas per l'electricitat i per la biomassa. Parlem d'un gran

acord amb la indústria de l'automòbil, que és un dels motors econòmics del nostre país. Hem de passar de proveir vehicles a proveir serveis, bateries, la seua reposició... En definitiva, estem parlant de vehicles elèctrics, de compartir vehicles i de més i millor transport públic. I també parlem de rehabilitar edificis. Això no només generaria llocs de treball, sinó que també milloraria l'eficiència energètica.

Si parlem d'indústria, crec que sí que és important pensar estratègicament què volem relocalitzar i quines indústries volem tindre. Ara mateix el setanta per cent dels productes que necessitem per produir-ne altres, les matèries primeres, són d'importació; per tant, pensem què fem en aquest sentit.

I, per últim, també voldria dir en aquest apartat que hem d'avançar cap a la sobirania alimentària, i això vol dir un accés social i just a la terra davant dels oligopolis especulatius. Hi ha problemes, és cert, però també hi ha propostes. Nosaltres parlem d'un pla de país per un sector primari que siga sostenible –això vol dir redimensionar i diversificar les explotacions; sé que és delicat, però s'ha de fer–; un pla per a la reconversió ecològica de la producció catalana al 2030 amb incentius fiscals, i, per últim, també cal un pla nacional per una pesca sostenible, augmentant el trenta per cent les reserves.

I, en la mateixa línia –i ho he dit abans–, parlant de model productiu. Vostè ahir va parlar, almenys crec que vaig sentir que parlava d'un pla nacional pel turisme. No en coneixem els detalls, no sabem si comptarà amb la resta de grups per fer-ho possible, no sabem quan es posaria en marxa, però, en qualsevol cas, sí que l'hi vull dir: president, no podem seguir augmentant de manera exponencial el nombre de turistes al nostre país. Segon, els creuers s'han de limitar. Tercer, l'aeroport del Prat no pot ampliar-se; no pot ampliar-se per la Ricarda; no pot ampliar-se perquè serien més turistes; no pot ampliar-se perquè significaria augmentar en un terç les emissions, i, per descomptat, ni la broma dels Jocs Olímpics d'hivern, que jo crec que ja està oblidada –o almenys creuem els dits i esperem que així siga–, ni el casino més gran d'Europa a Catalunya, que el que implicaria és un consum d'aigua, doncs, igual que el d'una ciutat de trenta mil habitants cada any.

Per tant, vostè parlava ahir d'adaptar el territori a la nova realitat climàtica. Jo crec que aquestes notes és important que les prenga.

I un apunt més: vostè va dir: «L'ocupació va bé, estem en xifres històriques.» Sí, va bé; en part, també, gràcies a una reforma laboral a la qual vostès van votar en contra. Però també els ho vull recordar: hi ha dos focus..., segur que n'hi han més, però nosaltres volem posar l'èmfasi en dos focus importants on el Govern de la Generalitat hauria de liderar propostes i fer feina, i no ho està fent. Una són les treballadores de la llar i l'altra és el sector turístic i hostaleria. Se necessita lideratge per part del Govern de la Generalitat.

El sisè pilar del que voldria parlar: habitatge. Doncs ja ho sap vostè, Catalunya, l'any passat, va tindre més de 8.500 desnonaments, i, mentrestant, hi ha mesures que podrien ajudar a alleugerir aquesta situació que van pactar als pressupostos, però que encara no s'han iniciat. Estic parlant, entre altres coses, d'unificar criteris per a les mesos d'emergència o d'ampliar les possibilitats per exercir el tanteig i retracte per tindre més habitatges per al parc públic. Són canvis legislatius que no s'han posat en marxa, doncs, no sabem per què; no sabem si no els ha donat la gana..., no sabem per què. Perquè, a més, nosaltres fa mesos que els vam enviar propostes per escrit. Encara estem esperant la resposta.

I si vol una mostra més de la seua incapacitat per fer una política d'habitatge ambiciosa, doncs, aquí té vostè l'incompliment dels acords d'investidura sobre el pressupost d'habitatge, que no va ser amb nosaltres, va ser amb Junts i amb la CUP. A la CUP li va dir: «1.000 milions d'euros cada any per a habitatge.» A Junts ja li ho va rebaixar i li va dir: «Arribarem als 1.000 milions de pressupost l'últim any de legislatura.» Sap quant s'ha pressupostat per a habitatge el 2023, president? 529 milions.

Ni la meitat del que vostè va prometre als seus socis d'investidura o exsocs d'investidura.

Un tema sagnant també pel que fa a habitatge. Vostè sap que sortir d'una situació de violència masclista és difícil i que se necessita garantir l'accés a l'habitatge. I això no vol dir estar-se mesos en una pensió; això no vol dir estar de manera provisional compartint habitatge. Això vol dir que les supervivents, que les víctimes, que els seus infants, que els seus fills, que les seues filles puguin tindre un accés a l'habitatge digne al barri o al poble on tenen el seu entorn. I vol dir també més habitatges en les mesos d'emergència per a garantir que les dones víctimes de violència masclista puguin refer la seua vida i sortir d'aquesta situació de violència. Per tant, reparació vol dir també dret a l'habitatge.

I un últim aspecte, quan parlem d'habitatge. Vostè ahir també hi va passar per damunt, però nosaltres sí que voldríem detindre'ns-hi, que és la vulneració del dret a l'habitatge que està produint la proliferació desmesurada d'habitatges amb llicència turística, els pisos turístics.

El mes de maig, nosaltres vam presentar una proposició de llei per modificar la llei d'urbanisme del 2010. No sabem res del que opinen vostès sobre aquesta proposta que nosaltres vam fer. La realitat és que, des del 2012 fins ara, hem passat de tindre 702 llicències de pisos turístics a prop de 100.000. Estan expulsant els veïns i les veïnes del barri, estan disparant els preus dels lloguers, i, a més, estan impeding el dret al descans també dels veïns i les veïnes, perquè, evidentment, no porta el mateix ritme de vida una persona que està de vacances que una persona que ha d'aixecar-se cada matí per anar a estudiar o per anar a treballar.

Per tant, aquí sí que li demano anar a una. No facin vostès com fan habitualment: el Govern ho fa, fa una proposta; la presenta als grups com si fora de consens, sense haver parlat amb ells, i, evidentment, doncs, l'acabem tombant, quan esta llei no només és necessària, sinó que és urgent. Per tant, treballem-ho totes, perquè, si no, la coalició de Tecnocasa amb Junts, amb el PSC, doncs, encara agreujarà més la llei de la selva, igual que ja ho estan fent a Barcelona.

I setè, drets socials. Ja li he comentat abans les desigualtats persistents al nostre país. Això passa perquè les polítiques socials al nostre país, a Catalunya, fa més d'una dècada que estan al congelador. Ho diuen les entitats del sector, nosaltres ho repetim cada any, però la situació i la realitat és que no millora. Per això, a veure si aquesta vegada ens escolten.

Vostè, ahir em va semblar que parlava d'alguna cosa així com revolució. Home, jo diria que posar les coses mínimament al dia no és cap revolució, és, com a mínim, just. I només faltaria, no? I, aleshores, nosaltres, entre les propostes que fem, doncs, parlem de promoure una mesa per a la cistella bàsica de la compra –cal garantir una alimentació equilibrada a tota la població–; mantindre els descomptes del transport públic; garantir les equiparacions de convenis per als treballadors del sector públic: que deixi d'haver treballadors de primera o de segona en funció de si treballen o estan contractats directament per l'Administració o si el servei està concertat o subcontractat.

I aquí sí que vull fer un especial esment a les treballadores socials, que s'estan mobilitzant aquestos dies i que tenen tot el nostre suport. I també parlem de seguir actualitzant-ho el 2024, perquè això no és una cosa que és fa i ja està. Hem de seguir actualitzant també, el 2024, l'IRSC, les prestacions indexades a la renda garantida de ciutadania i revisar els copagaments de les usuàries dels serveis socials i de dependència.

I acabe. Com veu, president, propostes; propostes perquè volem contribuir a tindre una Catalunya millor, una Catalunya més justa, una Catalunya que siga més viable, perquè és la manera en la que nosaltres entenem la política, és el motiu pel qual nosaltres fem política.

I acabe amb el mateix prec que començava: demostre que el que va començar malament pot acabar mínimament bé; demostre que té sentit acabar aquesta legislatura, perquè el país ho necessita. I també l'hi dic: si en algun moment vol comptar amb En Comú Podem, menys triumfalisme i més realitat, menys anuncis que no acaben en res i més complir els acords. Si li dona un rumb a aquest país, podem parlar. Si és per acabar una legislatura de tràmit, nosaltres, president, no hi serem.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Conselleres, consellers, diputades, diputats... Diputada Albiach, gràcies per la seva intervenció. Com d'altres portaveus parlamentaris, ha preguntat per quin era el rumb del Govern. El que constato és que, evidentment, el rumb d'aquest Govern no és el seu rumb, tot i que crec que en compartim aspectes, no?

Perquè el rumb del Govern està fixat: un govern compromès, en primer lloc, amb la resolució del conflicte polític amb l'Estat –amnistia, autodeterminació–; compromès amb el benestar del país; compromès amb l'economia productiva del país a partir de l'eix central de la reindustrialització, i un govern compromès amb els drets de tothom, amb els drets de totes les persones; compromès –i crec que, en aquest sentit, el punt d'inflexió és clau i clar– amb les polítiques feministes que hem portat a terme, i un govern, evidentment, doncs, també compromès a fer front al canvi climàtic, que tenim present, malgrat que alguns el vulguin negar.

Discrepo quan vostè diu que aquest és un govern de tràmit. Jo li anomenaré unes mesures, i vostè em digui si són de tràmit o no. Augmentar l'IRSC és de tràmit? L'I2 gratuït és de tràmit? L'increment de renovables és de tràmit? I vostè em parlava de les autoritzacions. Cert, però és que el Govern no construeix parcs eòlics; els farà amb energètica, però no tots els parcs eòlics. El Govern fa l'autorització, i després ve la implementació, quan és en l'àmbit de promotors privats.

Els projectes de reindustrialització a Mahle, a Bosch, a Nissan, la garantia de la continuïtat de SEAT amb recursos de la Generalitat és de tràmit? A mi em sembla que no. Dotar les polítiques per a la llengua catalana amb més instruments i recursos, des de l'àmbit audiovisual fins a la formació dels docents, és de tràmit? No. Els set mil docents més que tenim als centres educatius són un tràmit? Jo crec que no. Els 1.690 mossos d'esquadra més que hi han garantint la seguretat i els drets i les llibertats dels nostres ciutadans són tràmit? No. Les 4.500 places més de serveis per a persones grans en l'àmbit de dependència, des de prestacions vinculades fins a places de centres de dia, són de tràmit? Segur que per a ells i les seves famílies no.

L'augment del trenta per cent del pressupost en protecció a la infància és de tràmit? Segur que per als infants a qui podem oferir aquesta protecció, que és el nostre deure, no és de tràmit. L'augment del quinze per cent del pressupost de les prestacions econòmiques vinculades a la dependència és de tràmit? Jo crec que no, ni per a les persones dependents ni per a les seves famílies; especialment les germanes i les filles, que són les que moltes vegades se n'han de fer càrrec encara, en més proporció que els germans i els fills, malauradament. Per tant, crec que no és de tràmit. I podem continuar amb el llistat. No és de tràmit.

Vostè dirà: «Insuficient.» Podem discutir-ho. A mi m'agradaria en molts àmbits que encara fossin uns increments superiors, però de tràmit no és. No és de tràmit, bo i reconeixent les limitacions que hi han i que encara queden molts àmbits on encara hem de millorar més, com vaig dir ahir.

I respecte a algunes de les... Per tant, govern de tràmit, no. L'altra cosa és que aquest no és el Govern que probablement a vostè li agradaria més, perquè suposo

que el Govern que li agradaria més és un govern del seu partit, no?, per això el defensa. Però no pot dir, en cap cas, que és un govern de tràmit.

Algunes de les qüestions que ha posat sobre la taula. La interrupció voluntària de l'embaràs garantida en les diferents modalitats, tant la quirúrgica com la farmacològica, ho està a totes les comarques. I si en vol més detall, l'hi farem arribar. I si hi ha una incidència en un àmbit concret, s'actua. Es denuncia, es posa l'alerta i s'actua. Garantit. Amb desplaçament fins i tot de personal, que hem portat a terme.

Demanava, respecte a l'àmbit educatiu –que hi ha fet bastanta referència i que crec que és molt important que en parlem i que hi dediquem esforços, perquè és una de les grans prioritats de país i és un dels reptes que tenim–, sobre el model propi de Catalunya. A Catalunya hi ha un model propi. A Catalunya no canviem la llei quan canvia el Govern. I crec que d'això ens n'hem de congratular una gran majoria d'aquesta cambra. Tenim una llei d'educació de Catalunya del 2009.

Probablement, alguns components del seu projecte polític actual el 2009 no van donar suport total a la llei. Ja ho sé. Però tenim un model que és el del 2009, fruit de les cessions de totes les parts. I és un model que hem de continuar. Òbviament, amb tenir un model amb una llei no n'hi ha prou, calen recursos; per exemple, en l'àmbit de l'escola inclusiva. Amb aquest pressupost hem passat de 24 a 29 milions d'euros. En l'àmbit concret de les hores de monitoratge de suport, el que en diuen «els vetlladors», que en diem «els vetlladors», incrementant-les un quinze per cent. Crec que és en la bona línia. L'increment hauria de ser major? Sí, però evidentment hi ha una limitació de recursos, que després hi farà referència.

En l'àmbit de les necessitats educatives especials, des del curs 2019-2020 a l'actual, l'aportació que fa la Generalitat a cada centre educatiu per alumne amb necessitats educatives especials ha passat de 714 euros a 1.127 euros, i el nombre d'alumnes als quals s'ha detectat necessitats educatives especials ha passat de 28.000 a 35.000. Per tant, més recursos per atendre més alumnes i per atendre millor cada alumne, amb una complexitat creixent que farà que haguem de seguir en aquesta línia.

En l'àmbit de la sanitat, el pla d'accessibilitat i els terminis seran una realitat aquest any, com ens vam comprometre, amb la incorporació de personal que s'està portant a terme i, per tant, aquest any a tot arreu tindrem aquests terminis garantits.

I després ha fet moltes referències diverses, diguem-ne, però sí que, respecte a l'àmbit del turisme, tenim un compromís nacional pel turisme responsable, que inclou moltes mesures i que és la base per a aquest pacte nacional. Un compromís nacional pel turisme responsable en què han participat també administracions –es va signar abans de les eleccions municipals– i on també va participar l'Ajuntament de Barcelona. Per tant, coneix el model de turisme, on van participar sindicats i patronals. I un dels epígrafs dels àmbits és la necessària dignificació de les condicions laborals i, evidentment, també les salarials i la resta de condicions en l'àmbit del turisme.

I la idea de turisme responsable parteix sobretot de que no hem de créixer en volum. Hem arribat..., hem superat ja aquells 19 milions de visitants del 2019. Encara..., vaja, és a dir, hi ha marge per recórrer, no en volum, sinó sobretot en valor i, per tant, apostant pel turisme de qualitat, diversificant-lo, regulant-lo millor. Evidentment, contribuint a la renovació de l'oferta turística i desconcentrant-lo també; crec que és clau. En aquest sentit, en l'àmbit del turisme, crec que si en té dubtes, ho vol ampliar, ens posem també al seu servei, com en la resta d'àmbits.

Ha fet referències a altres aspectes, però ha fet una referència al pressupost de 2024. Estem donant compliment al pressupost de 2023, com és la nostra obligació. Nosaltres tenim l'objectiu de fer pressupost per al 2024. Per fer pressupost per al 2024 i donar continuïtat no només als compromisos que ja tenim, sinó també als compromisos que en tota negociació s'han d'adoptar, i també aquells nous àmbits de política, de despesa que des de govern volem impulsar, hi ha un element clau. I em

diran: «Bé, això són excuses; ja està, mira cap a Madrid.» Sí, però és que l'objectiu de dèficit no el decideixo jo, el decideix Madrid. És més, l'objectiu de dèficit de la Generalitat de Catalunya, de tota la resta de governs com el nostre, dels ajuntaments, no ha passat per un procés de deliberació. Ja no dic al Parlament de Catalunya, és que ni tan sols entre la interlocució entre governs. I el que coneixem a dia d'avui és un esborrany del Ministeri d'Economia de l'Estat a Brusselles que ens imposa l'equilibri pressupostari per a l'any vinent, quan es reserva per a ell el tres per cent –la totalitat del dèficit: el tres per cent.

Sí, negociem, com ho hem fet anteriorment quan ens volien imposar aquest equilibri pressupostari ja el 2023 i 2022 i vam aconseguir elevar-lo. I és el que estem fent. Ara, després faré referència a la negociació. Hi han aspectes que estan pendents. I jo el que més voldria és no haver de dir que hi han àmbits de responsabilitat que són de l'Estat, perquè voldria dir que nosaltres seriem estat i els assumiríem tots. Això és el que jo més voldria. Però quan no es desenvolupa el reglament que permet la contenció i el topall de preus del lloguer... El reglament de la llei d'habitatge, és que no el podem desenvolupar nosaltres, ho ha de fer el Govern de l'Estat. I nosaltres ja hem fet la feina i està sobre la taula del Govern de l'Estat, en aquest sentit.

Per tant, pressupost de 2024, el farem; però, evidentment, hem d'incrementar els recursos disponibles. I avui qui marca el perímetre pressupostari, malauradament, no és la Generalitat de Catalunya. Perquè fins i tot en l'àmbit de fiscalitat estem a uns nivells en què crec que el que no convé al país és incrementar la fiscalitat en el moment actual, i els guanys que podria haver-hi són molt menors en termes de recaptació. Per tant, atès que hi ha un dèficit fiscal que és una llosa sobre l'economia catalana, sobre l'estat del benestar, això també s'ha d'atendre negociant, com ho estem fent.

I acabo amb la negociació. Jo no parlo en nom de tercers. El que no faré com a president de Catalunya és inhibir-me d'una negociació on es tracten temes que són cabdals per al país, no només en termes de resolució del conflicte polític, d'amnistia i autodeterminació, sinó en àmbits que hem definit com aquells àmbits de benestar, on també està sobre la taula el traspàs integral de Rodalies, o han d'estar sobre la taula també qüestions relatives a finançament, a dèficit fiscal, a tantes altres. Per tant, no m'inhibiré. I si algú espera que m'inhibeixi, que esperi assegut, perquè no ho faré, com no ho ha fet cap president de Catalunya que m'ha precedit –cap. Tots han complert amb la seva obligació i jo també ho faré. No ho entendria d'una altra manera. (*Aplaudiments.*) Per tant, jo no parlo en nom de tercers. Potser qui parla en nom de tercers és qui diu: «És que això ara no s'està negociant.» Ho hem sentit d'algun portaveu d'algun espai polític. Diu: «No, és que això no s'està negociant.» Bé, escolti'm, és que potser vostè no hi és, a la negociació; vostè què sap!, és a dir..., i, en tot cas, cadascú parla del que parla. Per tant, jo no parlo en nom de tercers ni ho faré; el que faré és defensar el país.

I l'agenda catalana, a favor de construir-la; de fet, crec que la tenim bastant definida. En l'àmbit de resolució del conflicte polític, l'amnistia –hi ha fet referència, ho celebro–, anem pel bon camí. Però ha de servir per mirar endavant. I per això dic: «Amnistia i resolució del conflicte.» Perquè el conflicte polític de fons no és perquè hi ha hagut una repressió, que és dura i que jo crec que –i ho dic per alguna intervenció anterior–..., jo no diria que l'amnistia no serveix per a res, perquè quan hi ha persones que estan pendents d'un judici a causa de la repressió, que els hi pot implicar un empresonament llarg simplement per haver permès que es votés en aquest país, jo no diria que no serveix per a res. No ho dic per la seva intervenció, ho dic per alguna anterior.

Però hem d'avançar en la resolució del conflicte. És a dir, el meu compromís amb el diàleg i la negociació per a la resolució del conflicte crec que està més que provat –més que provat. I com que ho està, més que provat, seguiré compromès. I és, diguem-ne, la meva causa com a president de la Generalitat: resoldre el conflicte polític amb l'Estat, aprofitar tots els espais de negociació per fer avançar Catalunya i

perquè es resolgui aquest conflicte des del punt de vista democràtic, que és que Catalunya pugui decidir el seu futur.

Però hi han altres elements. Traspàs de Rodalies integral. Mirem els darrers dos mesos els incidents que hi han hagut en l'àmbit de rodalies, que han afectat desenes de milers d'usuaris. Hi han, de fet..., o es recorda no només Rodalies, sinó també algun tren de mitjana distància que va deixar centenars de passatgers a Vilanova i a altres municipis, en ple mes d'agost, a la nit, i que vam haver d'actuar des del Govern de Catalunya.

Però els problemes que hi han en l'àmbit de rodalies al nostre país són uns problemes relacionats amb la infraestructura: problemes de senyalització, de manca de funcionament de la senyalització; problemes amb la catenària; problemes amb el subministrament elèctric. I això és la infraestructura. Per tant, el traspàs ha de ser integral. No n'hi ha prou amb gestionar els trens i els conductors, que és important, sinó que hem de poder gestionar i actuar sobre la infraestructura per on roden aquests trens i treballen aquests conductors. Crec que és imprescindible.

Per tant, el traspàs ha de ser integral. Si ens poden ajudar en aquest sentit, si podem treballar conjuntament, tot això que guanyarà el país.

I després, també, l'àmbit del dèficit fiscal. És imprescindible; és imprescindible eliminar-lo; és imprescindible començar a reduir-lo. I és imprescindible, perquè, si no, estem sotmetent, per la manca de sobirania política en aquest àmbit, el nostre país a una situació que no es mereix. I, per tant, cal actuar, precisament, perquè bona part de les propostes que ha fet, que en la majoria coincideixo, puguin tenir cabuda en el pressupost de la Generalitat. Tenen cabuda en els impostos que paguem els ciutadans de Catalunya, però no tenen cabuda en els pressupostos actuals de la Generalitat, perquè entremig hi ha un estat que és qui gestiona i qui decideix els recursos que venen al nostre país. I, en aquest sentit, si volen treballar en aquest àmbit, doncs també ho agraïrem perquè podrem avançar.

I crec que hem d'aprofitar; crec que hem d'aprofitar la conjuntura per fer avançar el país. Res serà fàcil, ja ho sabem. No per conformar-nos amb la situació actual, sinó sobretot per avançar. I, per tant, aquest és el meu compromís. Hi han hagut àmbits en els que en aquesta legislatura hem estat col·laborant. Crec que hem de seguir-los explorant perquè sigui així i seguir treballant conjuntament. Hi hauran àmbits en els que hi haurà diferències. És lògic; per això formem part de projectes polítics diferents. Però en el context actual crec, des del meu punt de vista, i entenent que el país és plural i divers, i que hi han..., no?, que la ciutadania s'expressa, jo crec que la negociació que hi ha en aquests moments en marxa amb l'Estat no és per salvar un govern, no és per a mal menor. Hauríem d'entomar-los com..., amb la voluntat de fer un gran avenç per al país. I està a les nostres mans fer-ho, i per part meva no quedarà.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, per a la rèplica, té la paraula la senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. Gràcies, president. Sí, me reitere: un govern erràtic és un govern sense rumb. I també l'hi he de dir: tramitar no és governar. I, sí, jo torne a insistir: és un govern de tràmit. Vostè m'ha parlat de l'increment de l'IRSC –que més que increment és l'actualització–, de l'I2 gratuït, de contractar personal. Me pot dir alguna cosa que vostès hagin fet que no haja estat proposada per Junts, pel PSC, per nosaltres o per la CUP en algun moment? (*Veus de fons.*) Bé... O pels agents socials, també. Vull dir, perquè al final no li veiem la iniciativa a aquest Govern. Al final, vostès acaben pactant uns pressupostos amb la resta de forces. Nosaltres no veiem mai quina és la proposta inicial, no veiem si tenien vostès intenció d'actualitzar l'IRSC o no. No veiem, no coneixíem si vostès tenien cap intenció d'augmentar

el personal o no. Vostès acaben acceptant, d'alguna manera, les propostes que la resta li fan per poder anar aprovant les coses, sense més.

I, a més, l'hi he dit abans i l'hi torne a repetir: vostè és un expert en fer molt gran aquelles poques coses que fan. I només cal veure l'activitat legislativa del Govern: més enllà dels pressupostos, dues lleis en tot el que porten de legislatura. Així que, per molts anuncis i molta campanya, no és un govern que se caracteritzi per la seua productivitat. No dic que no treballen. Dic que no se caracteritzen per la seua productivitat.

Quan dic «de tràmit» dic que sense rumb, sense visió i sense ambició. Quan dic «de tràmit», dic plena d'excuses, fent malabarismes i sense una aposta clara de polítiques ni d'aliances. I jo li torne a demanar. Jo li demane que el que queda de legislatura, que són aproximadament divuit mesos, si s'acaba complint, demostre que allò que va començar malament, acabe mínimament bé. Perquè a més és que va malament des del minut zero. Vostè va necessitar tres votacions per a ser investit. Ara no fa ni un any se li trencava el Govern i Junts li retirava el suport. Fa tres mesos, amb l'excusa de les eleccions generals, vostè feia una nova crisi de govern i, entre altres coses, destituïa el pitjor conseller d'Educació de tota la nostra història. I ahir vostè va fer un discurs que no va convèncer a ningú, president, però és que tampoc ha convençut la seua obra de govern durant aquesta legislatura.

I és normal... (*Veus de fons.*) És clar, Marta, a tu t'ha convençut perquè és del teu partit; o siga, no... Però aquí la gràcia, si només tens trenta-tres diputats i diputades, és intentar convèncer a algun altre grup parlamentari. I és normal, no convencen a ningú. No convencen a ningú perquè, l'hi torne a dir, és un govern erràtic, és un govern que no té rumb. Perquè amb una mà no pots estar reclamant Rodalies i amb l'altra la B-40; amb una mà no pots dir «transformació verda» i amb l'altra voler el Hard Rock; amb una mà no pots dir «energètica pública» i amb l'altra no voler regular els creuers. Perquè regular els creuers no és un impost als creuers; un impost de creuers és una cosa de mínims, és una cosa que estava pactada amb nosaltres, és una cosa que estava en la llei de canvi climàtic, i a més, també l'hi dic, arriba tard i es queda curt. I amb una mà no pot estar dient «declaració d'emergència climàtica» i amb l'altra voler ampliar l'aeroport del Prat. Per això, president, coherència, visió i ambició; que acabi mínimament bé aquesta legislatura.

I tenia –té, tenia, ja no ho sé– tres oportunitats per a fer ho. La primera era aquest debat de política general, i no està anant bé. Veurem les votacions de divendres, però de moment està vostè cremant el *cartutxo*, està desaprofitant aquesta oportunitat. La segona és el compliment de l'acord de pressupostos del 2023. Tenim la propera reunió el 3 d'octubre. Veurem què és el que ens presenten. I la tercera, la tercera és comprovar si finalment vostès volen pressupostos o no. Jo m'he tornat a quedar igual que en la intervenció d'ahir. Faran proposta de pressupostos, sí o no? Perquè ens ha vingut a dir «sí, però no». Per tant, hi haurà proposta de pressupostos per al 2024, sí o no?

Parlava vostè de les places de residències. President, quantes places d'aquestes residències seran de gestió pública? Crec que és important saber-ho. I crec que és important saber-ho, i més després de la pandèmia i de les situacions que hem viscut.

Seguim a la cua en renovables. Clar, és que només faltaria que no autoritzaren res de renovables, clar. Però aquí també hi ha un tema: hem d'assumir que el paisatge canviarà; el paisatge canviarà i la decisió que han de prendre és: canviarà de manera abrupta pel canvi climàtic o canviarà de manera planificada per la instal·lació de renovables? Per a mi aquesta és la qüestió. I nosaltres sabem perfectament què és el que pensem, perquè, a més, no només és més neta, és més sostenible, és que és més barata i això també ajuda la indústria.

I a més, davant l'emergència climàtica, no es tracta solament de frenar l'escalfament, ha d'haver hi un canvi d'usos i de reorganització de la vida. I això vol dir que els quatre de sempre cridaran molt, amenaçaran molt, intentaran judicialitzar cada cosa que fem, perquè, és evident, no volen deixar de tindre privilegis, no volen dei-

xar de guanyar diners, perquè se la peta l'emergència climàtica. Però el Govern ha de ser valent, perquè a més la gent respon i ho hem vist, ho hem vist darrerament. Ho hem vist darrerament amb Consell de Cent: la gent ha respost. I lo que ha passat amb Consell de Cent no és una victòria dels comuns, és una victòria de Barcelona i és una victòria dels veïns i de les veïnes.

Ha parlat també de la regulació dels habitatges d'ús turístic. Bé, com es farà aquesta regulació? És important com es faci, nosaltres ho volem saber. És prohibiran llicències d'habitatges turístics en les zones tensionades? Barcelona és una ciutat sencera declarada tensionada. S'indemnitzarà els propietaris, sí o no? Perquè aquest és un altre punt clau. Nosaltres proposem que no. S'eliminarà que les llicències siguin de per vida? Aquest també és el punt, perquè, clar, és que les llicències que tenen ara mateix són de per vida, eh? Això va ser gràcies a la llei òmnibus, en el seu moment, del Govern de la Generalitat.

Sobre el conflicte, no s'equivoque, nosaltres no volem que s'inhibisca. Al contrari, nosaltres el que volem és que lidere, però que lidere com a president, no com a dirigent d'Esquerra Republicana. Aquest és el punt. I, per això, no pot només parlar en nom de set diputats d'Esquerra Republicana, que és el que vostès tenen al Congrés dels Diputats. Vostè, com a president, hauria de parlar amb els quaranta, dels quaranta-vuit diputats i diputades que ara mateix Catalunya té al Congrés, per tractar de trobar una solució consensuada. Per tant, no li estem demanant que s'inhibisca; el que li estem demanant és que lidere.

I també l'hi dic: avui jo crec que Bildu ha sigut clara i rassa. S'ha d'estar a l'altura; s'ha d'estar a l'altura per repetir un govern de coalició i per poder avançar en l'agenda plurinacional.

I acabe. President, recorde que el nostre país és molt més semblant i infinitament més semblant a aquest Parlament que al seu Govern monocolor, sustentat per trenta-tres diputats i diputades. Recorde que no és vostè representant d'Esquerra Republicana, que és vostè el president de totes i de tots. I recorde, president, qui som nosaltres –perquè, a més, ens coneixen bé–: ens arremanguem, ens deixem la pell, cavalquem les contradiccions que faça falta pel bé de Catalunya. Però nosaltres no hi serem per acabar una legislatura de tràmit. El país es mereix coherència, visió i ambició. Si vostè és capaç d'oferir tot això, nosaltres hi serem. Si vostè segueix optant per excuses i per fer anuncis buits, ja s'ho faran.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabada aquesta intervenció, suspenem la sessió fins a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i deu minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, la consellera d'Economia i Hisenda, la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, la consellera d'Educació, el conseller de Recerca i Universitats, el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller d'Interior, la consellera de Territori, el conseller de Salut, el conseller de Drets Socials, la consellera de Cultura i la consellera de Justícia, Drets i Memòria.

La presidenta

Diputats, diputades, reprenem la sessió.

I, a continuació, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señor *president*, miembros del Govern, señoras y señores diputados... A pesar del empecinamiento nacionalista y sus décadas de ingeniería política, la realidad es tozuda y todos sabemos, hoy y aquí, que los catalanes, incluidos los diputados separatistas, somos parte de España y, en consecuencia, nos importa y nos afecta el futuro de España.

Es por ello que no podemos ignorar que hoy mismo se ha celebrado en el Congreso de los Diputados un debate de investidura que hace solo dos horas ha acabado con una primera votación fracasada del candidato popular, señor Núñez Feijóo. A partir del viernes va a venir el segundo acto del drama, consistente en las conversaciones opacas del señor Sánchez con el separatismo, en las que se mercadeará bajo cuerda con la soberanía nacional la vigencia del estado de derecho y las libertades de todos los catalanes.

En el tercer acto del drama, veremos si la obra acaba con unas nuevas elecciones o en forma de tragedia, con un Sánchez gobernando en España, dividida políticamente por la mitad e inmersa en una grave crisis institucional que afectará a los tres poderes del Estado y a la Corona.

Ya ha habido en la negociación para la Mesa del Congreso unas concesiones que a nosotros se nos antojan asombrosas. El Partido Socialista ha implantado el pinganillo en el Congreso de los Diputados. Lo real, que es ver a los diputados de un mismo país hablando una lengua común que todo el mundo entiende y sabe, ya no va a ser lo normal.

Sánchez ha permitido que Esquerra Republicana y Junts, los que usan su poder para perseguir y erradicar el español en la educación, en las universidades, en la Administración pública, en los rótulos de los comercios, en la contratación con las empresas en la Administración pública, sean quienes fijen el régimen lingüístico en el Congreso o en el Parlamento Europeo. Y Sánchez lo ha hecho sin exigir la más mínima condición a los perseguidores del español, solo para allanar su camino a la presidencia.

Señor Illa, no lo digo yo solo, lo ha repetido hasta el mismísimo señor Batet aquí: Sánchez ha llevado más lejos las aspiraciones nacionalistas en cuatro semanas que en los anteriores cuatro años. Es obvio que Esquerra y Junts, que representan, respectivamente, el 1,89 y el 1,60 por ciento de los votos en las pasadas elecciones, tienen secuestrada la política española valiéndose de un Partido Socialista vaciado de principios y convertido en un mero instrumento de Puigdemont y de Junqueras.

Y es en este contexto cuando se realiza ese debate de investidura de Feijóo, que es el líder de un partido, el PP, tan impotente para desbancar a Sánchez como lo fue Casado en su día. Lo que debería ser el objeto político de este partido no lo cumplen, pero, eso sí, se han aplicado los últimos cuatro años en apuñalar a este partido, a Ciudadanos, y eso con el magnífico resultado de que Ciudadanos, pese a todo, como ven aquí, resiste, insiste y persiste. Y ahora el Partido Popular depende de VOX para llegar al Gobierno de España.

Y eso, que lo sabíamos todos a la hora de votar, ha espantado y espantará en las sucesivas elecciones a esa España que rechaza el inmovilismo del bipartidismo, pero también el guerracivilismo de los extremos populistas. Muchos españoles se niegan a ver la realidad exclusivamente con unas gafas azules o rojas. Muchos creen que hay que influir en los gobiernos del Partido Popular y del Partido Socialista para cambiar las cosas, atarlos corto e imponer políticas pragmáticas y de consenso, y no sectarias y de disenso. En definitiva, es esa tercera España que existe y que representa Ciudadanos.

El señor Feijóo ha preferido apelar a un puñado de tráfugas del Partido Socialista Obrero Español a que hubiera cuatro diputados de Ciudadanos en el Congreso que habrían evitado el chantaje de Esquerra Republicana y de Puigdemont, como el

propio *president* Aragonès reconocía aquí: el obstáculo al chantaje nacionalista durante la pasada legislatura eran los diez diputados del Congreso de Ciudadanos.

Para el recuerdo va a quedar un desesperado Feijóo que no solo buscaba transfugas del Partido Socialista, sino que se ha mostrado favorable a hablar con el señor Puigdemont, lo cual ha encontrado, como es lógico, la oposición de algún responsable autonómico del Partido Popular bastante más consciente que su jefe de lo que nos jugamos aquí, aunque hay que decir también que en la más absoluta soledad en Cataluña y, desde luego, entre los que cortan el bacalao en la calle Génova. De hecho, ayer el mismo Feijóo volvía a apelar a la moderación de Junts, como si Puigdemont estuviera preocupado por que suban o bajen un punto el IRPF.

Eso, en cuanto al primer acto del drama, con el actor principal, señor Feijóo del PP. Pero, como decía antes, a partir del viernes entraremos en el segundo acto del drama, que puede ir cobrando tintes de tragedia, y el protagonista principal será el señor Sánchez, su Partido Socialista y el inestimable concurso del exministro del señor Sánchez, presidente del Partido Socialista de Cataluña, y, sin embargo, queriendo señor Illa.

Señor Illa, a usted le gusta decir que el pasado 23 de julio los socialistas fueron la fuerza más votada de Cataluña. Nos hemos molestado en revisar su programa electoral, que es bien largo, ¿eh?, es muy largo. Y en todo este programa nosotros no hemos encontrado nada de negociar en Europa en nombre de Puigdemont, y no dice nada de la amnistía, ni por supuesto dice nada de la autodeterminación.

Y todas esas medidas, sin embargo, sí que aparecen en otro programa electoral. ¿Sabe en cuál? Pues, mire, en el de Puigdemont. En el de Puigdemont está «reclamar l'oficialitat del català a la Unió Europea, la llei d'amnistia, l'autodeterminació...» Todo está en el programa de Puigdemont. De hecho, yo creo, señor Illa, que sus votantes no le eligieron el día 23 de julio para que desarrollaran ustedes el programa del señor Puigdemont. Es evidente que el Partido Socialista se ha convertido en la comparsa necesaria para reactivar el *procés* desde la Moncloa.

Yo creo, señor Illa, que ustedes más que pasar página lo que han hecho ha sido pasar la pelota a Madrid para instalar allí el *procés*. Les falta poner un despacho en la Moncloa al señor Junqueras y al señor Puigdemont. Y quizá no estemos tan lejos de eso. Fíjense en que igual que en 2017 Puigdemont y Junqueras, con la CUP, se valieron en este mismo Parlamento de una mayoría exigua para violentar el Estatut y la Constitución, en 2023 Sánchez aspira a reventar en el Congreso las costuras de la Constitución con una agónica mayoría que le va a dar el separatismo golpista.

Igual que entonces Junts y Esquerra, sin amparo legal y sin mayoría social, declararon aquí su república de opereta, hoy el Partido Socialista Obrero Español y el PSC traman, con el único objetivo de mantenerse en el poder, una amnistía ilegal que altera la realidad democrática, convirtiendo a la minoría golpista en demócratas y a la mayoría demócrata en represores.

Igual que en 2017 el separatismo actuó contra la voluntad de la mayoría de los catalanes, hoy Sánchez quiere pasar por encima de la mayoría de los catalanes y, desde luego, de la mayoría del resto de españoles. Pero yo les digo que los mismos demócratas que contribuimos a frenar el golpe del 2017 frenaremos ahora el autogolpe del señor Sánchez en compañía de Puigdemont y de otros.

Señores del PSC, ustedes no pueden alegar desconocimiento de los planes del separatismo, porque somos los catalanes no separatistas quienes mejor tenemos tomada la medida al separatismo en Cataluña. No deberían ser los señores Page, González y Guerra quienes con mayor ahínco se plantaran ante Sánchez. El primero en levantar la mano y decir «no en mi nombre» dentro del Partido Socialista debería ser usted, señor Illa, que es quien mejor conoce el percal.

Con la amnistía se pretende una amnesia colectiva de los catalanes no independentistas y del resto de los españoles. Pero ya le adelanto que muchos no vamos a olvidar; no olvidamos el golpe en este Parlamento, señor *president*, como tampoco

olvidamos las palabras del rey del 3 de octubre, cuando se ganó los corazones de los ciudadanos catalanes rehenes del Govern de la Generalitat separatista.

El rey dijo: «Han vulnerado de manera sistemática las normas aprobadas legal y legítimamente, demostrando una deslealtad inadmisibile.» Y añadió: «Es responsabilidad de los legítimos poderes del Estado asegurar el orden constitucional y la vigencia del estado de derecho.» Y hoy Sánchez quiere corear con el separatismo que lo legítimo fue el golpe y lo ilegítimo la defensa de la democracia. Y a nosotros eso nos parece una vergüenza y una indignidad, señor Illa.

Y, mire, usted tiene hoy la oportunidad de pedirle a Sánchez que no venda a los catalanes no independentistas, que somos las primeras víctimas de esta llamada «amnistía», que es una impuridad ilegal, como seremos también los más perjudicados por cada cesión que se haga a los nacionalistas que nos gobiernan.

Ayer mismo, el señor Aragonès nos avisó: «La amnistía ya es un hecho.» ¿Y ahora qué toca? Pues ahora toca el referéndum. Miren, puestos a pedir, le piden ustedes a Sánchez no solo el referéndum, sino que además lo ganen por el noventa y ocho por ciento, nos saquen de España y también de la Unión Europea. Total, Sánchez ya ha demostrado que no conoce límites ni decencia democrática alguna, y cada vez somos más los catalanes que estamos ciertos de que Sánchez es capaz de todo.

Y usted, señor Illa, que se presentó a unas elecciones –por cierto, nunca a una investidura– diciendo que iba a pasar página del *procés*..., lo que hemos hecho ha sido volver al índice del libro del *procés*, porque estamos otra vez en 2012, y con una diferencia imperdonable, que es que hoy el Partido Socialista está al lado de quienes quieren dividir Cataluña y los catalanes constitucionalistas estamos mucho más solos frente a una Generalitat nacionalista, implacable y dispuesta a volver a pasar por encima de todos los catalanes no independentistas y del estado de derecho.

El PSC –todo el mundo lo sabe– es una maquinaria de poder, busca el poder, y para ello se alía con una clase política privilegiada, enquistada en la Generalitat y con una oligarquía nacionalista que se beneficia de los contratos públicos de este régimen clientelar. Y, a cambio, ustedes abandonan a la gente normal, a la de los barrios, a la gente que quiere trabajos estables, sueldos justos, servicios sociales dignos, sin que sus impuestos les asfixien ni los políticos creen problemas adicionales inexistentes.

Esto que hace Sánchez no es nada que no hicieran ya los socialistas catalanes en el año 2003, cuando llegaron a la Generalitat y abandonaron a sus votantes. Esta es una historia que ya conocemos. Y aunque ahora les parezca que tienen ustedes a muchos catalanes detrás, guárdense mucho de convertirse, señores socialistas, en una mera comparsa de este nacionalismo.

Y el independentismo ha visto que simplemente declarando la independencia no son capaces ustedes de romper España, que es una de las democracias más fuertes de Europa. Y ahora ensayan una nueva táctica, que es valerse de la debilidad del Partido Socialista, de su presidente, que quiere gobernar para dinamitar desde dentro lo que no han podido destruir con la sedición, deteriorar nuestras instituciones, destruir el consenso institucional, comprometer a la Corona y dividir en dos la sociedad española igual que han dividido por la mitad la sociedad catalana.

Señor Illa, nuevamente, y apelo a usted muchas veces hoy, aprovechen el poder del socialismo para frenar en Cataluña a Esquerra Republicana, a Junts y las pretensiones de Pedro Sánchez, y no para darles alas. Si no rectifican, y vuelvo con esto a los actos de esta tragedia, la posible investidura de Sánchez acabará envenenando gravemente la política de España.

Y entenderán que buena parte de este discurso la haya dedicado al señor Feijóo, al señor Sánchez y al señor Illa, porque así resulta de la actualidad, y la posición de ambos actores en unas investiduras en las que los votos de Puigdemont y Esquerra resultan decisivos y condicionan grandemente la política catalana.

Pero yo no quisiera, señor Aragonès, olvidarme tampoco de ustedes, de Esquerra. Por mucho que el prófugo les esté haciendo sombra a pesar... (*Veus de fons.*) A pesar de que el prófugo les hace mucha sombra y les preocupa, mire, su partido ha prometido tanto, ha mentido tanto al electorado independentista, que ustedes tienen problemas lógicos con sus votantes y con sus afiliados. Yo le confieso, señor Aragonès, que le veo a usted capaz de ser de lo menos malo del separatismo y de lo más pragmático. Pero si esta es la opinión del líder de Ciutadans, usted, señor Aragonès, tiene un problema, porque está claro que no puede a la vez gustarle a lo más ultra, carca e hispanófobo de su partido, que también lo tiene, como Junts –Junts a raudales, por cierto.

En cualquier caso, espero que su tendencia al pragmatismo no acabe anulada por el constante uso de las mentiras tópicas del nacionalismo, del separatismo, como los *presos polítics, la repressió, l'exili*. Espero que usted en el fondo no se lo crea, eso, y espero que un entorno fanatizado –que es lo que les rodea a ustedes en muchas ocasiones– no le acabe arrastrando a usted a rebasar la legalidad, a incumplir la ley como a sus predecesores. Yo lo espero por el bien de todos los catalanes, porque, sencillamente, ni Pedro Sánchez siquiera puede cambiar la igualdad ante la ley de una democracia moderna. Y algunos no estamos dispuestos a permitir mansamente que ustedes, la clase política poderosa de Cataluña, se crean por encima del resto de los ciudadanos catalanes y crean que ustedes, pues, tienen una especie de patente de corso para incumplir con la legalidad.

Nosotros vamos a estar siempre enfrente si ustedes rebasan los límites legales, pero es por una cuestión de dignidad democrática, de orgullo ciudadano y por defender a esa otra Cataluña a la que ustedes no tienen nunca en cuenta.

Por eso, el camino que ha iniciado el señor Sánchez solo puede acabar mal, porque incluso llegada una repetición electoral, si tiene que pactar con Puigdemont y Esquerra para gobernar, lo hará, igual que el señor Illa lo haría aquí. Un señor Illa que en su discurso no ha mencionado para nada ni la amnistía ni la autodeterminación que ustedes exigen constantemente, pero para él ni siquiera existen ni las menciona, porque él, en vez de hacer oposición, lo que hace es, pues, de muleta del separatismo catalán.

Por eso, yo creo que Ciudadanos va a tener que dar una alternativa en unas nuevas generales al *ticket* PP y VOX, por un lado, y Partido Socialista Obrero Español, Sumar, PNV, Bildu, Esquerra y Junts, por el otro. Porque fuimos los que paramos el *procés* en Cataluña en 2017 y somos los que podremos, con mucho trabajo y pedagogía y mucha paciencia y mucha capacidad de sufrimiento –eso también–, frenar el auge del nacionalismo aliado con socialistas y comunes. Porque yo creo firmemente que, pese al momento que atraviesa mi partido, hemos sido necesarios para el despertar cívico de una Cataluña aletargada durante décadas por un nacionalismo excluyente que acabó dando, además, un golpe a la democracia. Y hoy nos comprometemos con Cataluña y con toda España para reanimar democrática y civilmente a la sociedad española, que no se resigna a que el nacionalismo instale su sectarismo en cada aspecto de nuestras vidas.

Ciutadans es esa sociedad civil movilizada que entró en política para decir «no en mi nombre». Sirvan de muestra nuestros diputados, procedentes todos de la sociedad civil: una periodista, una ingeniera, un empresario exmilitar, una contable activista social, un geógrafo y un abogado –que es servidor.

Ciudadanos estamos determinados a construir una alternativa política, pero también social, que debe nacer en Barcelona e irradiarse al resto de España. Empezamos movilizándonos desde Barcelona este 8 de octubre, porque es urgente que, al margen de las siglas, el constitucionalismo catalán se convierta en un actor decisivo en la política española. Por eso, nuestras propuestas planteadas hoy no pueden obviar la imperiosa necesidad de velar por los derechos de los catalanes.

Vamos a plantear cuestiones fundamentales para que en toda España entiendan que está en manos del conjunto del país que dejemos de ser rehenes del nacionalismo. En España es necesario un gran pacto para reformar la Constitución y clarificar las competencias estatales y autonómicas. Es necesario reformar la ley electoral exigiendo un mínimo del tres por ciento de votos a nivel nacional para acceder al Congreso y evitar el chantaje separatista. Hay que eliminar la diferencia entre nacionalidades y regiones en la Constitución. Y la ciudadanía ha de saber que nosotros nos comprometemos a hacer de este momento crucial en la historia de España el inicio del reforzamiento civil del constitucionalismo desde toda Cataluña, desde Cataluña para toda España.

Mire, en este Parlamento, señor *president*, hace mucho tiempo que ya se han abandonado las urgencias de los catalanes, que no tienen nada que ver con la situación procesal de un fugado. Y, oigan, ustedes ahora quieren hacer ver que todo pasa por el Congreso y por Madrid, pero –fíjese en quién se lo dice, señor Aragonès– en Cataluña tenemos enormes competencias para hacer política de verdad, y en eso puedo coincidir con el señor Illa, que más o menos se lo ha venido a decir antes. Por eso, señor *president*, señoras y señores diputados, en Ciudadanos tenemos la vocación sincera de que, al menos en este debate de política general, podamos acordar medidas –y aprobarlas– que consideramos urgentes.

Por ejemplo, un impulso de las infraestructuras estratégicas como el Corredor Mediterráneo, atajar las listas de espera en la sanidad y en la dependencia, ofrecer soluciones realistas al grave problema de acceso a la vivienda, bonificaciones para las familias y clases medias que elijan el modelo de custodia compartida, mejorar la empleabilidad de nuestros jóvenes, trabajar desde ya para elaborar una estrategia integral en materia de inteligencia artificial y muchas otras cosas.

Y mención aparte, señores diputados y diputadas, merece la delicada situación de la educación en Cataluña. Ustedes, que se atreven a dar lecciones a todos los españoles de pluralismo lingüístico, incluso retorciendo el Reglamento del Congreso, ¿van a tener el cuajo de rechazar que se cumpla aquí la ley para que el español sea también, junto con el catalán, lengua de aprendizaje? ¿Y qué me dicen del acoso en las universidades? Hay profesores y alumnos señalados por atreverse a cuestionar el pensamiento único nacionalista; ¿también en eso se va a poner de perfil el Partido Socialista?

Evidentemente, somos conscientes de que hay muchos problemas de calidad educativa que se suman al de la lengua, pero a nosotros nos parece nuclear por cuanto se trata de una cuestión puramente de derechos fundamentales pisoteados desde hace décadas desde el nacionalismo más hispanóforo. Pero, además, también volveremos a exigir en este Parlamento la gratuidad de los libros de texto o que se acabe y se tomen medidas de verdad contra el *bullying* escolar.

Y ya voy acabando. Cataluña tiene gravísimos problemas a pesar de ser una de las regiones del mundo con mayor autonomía y cantidad de competencias para resolverlos. Y les enumeraré algunos: concentramos la mitad de las ocupaciones ilegales de toda España, tenemos una de las tasas de abandono escolar más altas de toda España, estamos a la cola de España y de Europa en comprensión lectora –que esto se ha dicho reiteradamente hoy también–, los índices de criminalidad crecen aquí más rápido que en la media nacional. Y, pendientes de los datos de 2023, en 2022 Cataluña seguía liderando la fuga de empresas, con casi doscientas que decidieron mudarse a otros lugares de España.

Señor Aragonès, aunque su Gobierno sea débil, la autonomía y la capacidad de Cataluña para salir adelante son fuertes. Y si se trata de resolver alguno de estos gravísimos problemas, mi grupo va a estar siempre al servicio del interés general de todos los catalanes, porque nosotros nos tomamos muy en serio la labor parlamentaria.

Y nos vendría bien, claro, no tener un gobierno como el de ustedes. Todos nuestros problemas, la mayor parte de ellos, seguro, derivan del mismo origen, que es

precisamente el lastre que supone el separatismo para Cataluña. Porque ustedes, además de instalar Cataluña en la división social y en la quiebra institucional, ni siquiera tienen una buena gestión que acreditar.

Y les voy a poner un ejemplo de un ciudadano medio, treinta y siete años de edad, con una renta de 28.000 o 29.000 euros anuales. Ese ciudadano paga anualmente 430 euros más de IRPF que uno que resida en Madrid, y si compra un piso tiene que pagar casi diez mil euros más de media que un ciudadano que resida en Madrid o en Baleares –diez mil euros más. Todo eso, por no hablar de hasta los quince impuestos propios –que más que propios son suyos, de usted y de Convergencia– que gravan a los catalanes.

Y ustedes me dirán: «Bueno, pero es que este ciudadano catalán, que paga tantos impuestos, tiene mejores servicios.» Pues no, eso tampoco. No es así, porque ese ciudadano..., si su padre decide operarse o tiene que operarse de una prótesis de cadera, que es algo muy habitual, va a tener que esperar mucho. Hemos cogido alguno de los peores datos del resto de autonomías. En Madrid hay que esperar ciento siete días para la prótesis de cadera; en Asturias, 138, en algunos hospitales. ¿Verdad que parece mucho? Pues en el Hospital Juan XXIII de Tarragona la lista de espera para operarse de una prótesis de cadera es de trescientos días –trescientos. En toda la zona del Camp de Tarragona es de casi doscientos. Somos la penúltima comunidad autónoma en inversión *per capita* en sanidad.

Las pruebas diagnósticas no están mejor, señor *conseller*. Noventa y siete días de espera para una mamografía en el Clínic de Barcelona, ciento trece días para una colonoscopia en Mataró. Y podría seguir.

¿De verdad, señor Aragonès, lo urgente es ponerse a competir con un prófugo para subastar la convivencia de Cataluña? ¿Lo urgente es que perdone la corrupción de unos señores que malversaron el dinero que debía ir a reducir las listas de espera para la dependencia? Porque eso es lo que se hizo durante *el procés*. Fueron condenados por malversación también; sí, sí, malversación, además destinada a los fondos destinados a asuntos sociales. Mucho decir que «España nos roba», pero los que nos robaban, y a los más vulnerables, fueron los responsables del *procés*, a los que ustedes tanto apoyan.

Mientras tanto, Cataluña sigue perdiendo oportunidades, descendiendo en puestos de innovación, viendo cómo crece la inseguridad. En definitiva, una década de *procés* solo ha servido para sumir a Cataluña entera en una grave crisis social, institucional y económica de la que no saldremos con la receta socialista, ya fracasada con el Estatut de 2006, de comprar todos los mantras y los marcos mentales del nacionalismo más radical. Esa es la vía Sánchez. Y no es una solución, sino que es una mutación del *procés*.

«¿Cuál es la solución?», nos preguntan a menudo. Pues miren, nosotros, humildemente, llevamos años dándola. Nosotros llevamos años clamando a los diversos gobiernos del Partido Popular y del Partido Socialista para que no repitan los mismos errores que nos han traído hasta aquí. Llevamos años pidiendo, por ejemplo, una presencia real, también simbólica, del Estado en Cataluña. Debemos probar lo que no se ha probado nunca en Cataluña, que empieza por no confundir a toda Cataluña con la parte nacionalista de Cataluña. Porque aquí los españoles, y especialmente los catalanes no independentistas, hemos comprendido desde hace mucho, e integrado, la pluralidad de España, pero nunca hemos conseguido que la Generalitat asuma e integre la pluralidad de Cataluña en su acción política. Nunca se ha conseguido esto, y ya está bien.

La Cataluña no independentista también merece ser tenida en cuenta y será atendida, señor Aragonès. Y en Ciudadanos esto lo entendimos ya en el año 2006, y por eso nacimos, y por eso seguimos aquí. Y aquí estamos, determinados a seguir peleando por ello para conseguir gobernar algún día Cataluña, señora Capella, porque el remedio a buena parte de los problemas de Cataluña solo va a pasar por ganarles

a ustedes y por que haya otro gobierno, no por pactar con ustedes para que todo siga yendo desastrosamente a peor.

Muchísimas gracias.

La presidenta

A continuació, per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta del Parlament. Conselleres i consellers, diputades i diputats... Senyor Carrizosa, ha tardat deu minuts en dirigir-se al Govern, quinze minuts a desenvolupar-ho una mica i vint-i-dos a dir una sola proposta d'alguna cosa que no tingui a veure amb el procés. La veritat, estava a punt de dir: «Escolti'm, doncs que passi el següent» (*aplaudiments*), perquè això és el debat de política general al Parlament de Catalunya. És que... Suposo que... No sé si està fent el discurs del no diputat al Congrés dels Diputats que avui tenien previst fer per a la investidura fallida, però és que vostès han renunciat a Catalunya.

Ha vingut aquí i ha fet un discurs... Escolti'm, és el seu plantejament; vostè deu saber per què ho fa. Però, clar, vostès han estat durant molts anys dient que venien al Parlament per parlar dels problemes que importen a la gent. Vint-i-dos minuts s'ha tirat fins que no ha començat a concretar alguna cosa, i, la veritat, amb no gaire generositat, la concreció, ho he de dir. Jo crec que aquest és un bon resum de la contribució política de Ciutadans a la història de Catalunya (*alguns aplaudiments*), i és utilitzar la denúncia de la reivindicació del catalanisme polític per dir que no es parla de les coses importants, per no parlar-ne. Vaja, és que és un resum. És que s'ha d'emmarcar, aquesta intervenció –s'ha d'emmarcar. O sigui, felicitats; ens ho ha posat molt fàcil.

Per tant, deu minuts que... Bé, primer jo pensava, dic: «Bé, estem aquí el Govern...» Deu minuts perquè se'ns dirigís, quinze perquè digués alguna cosa i vint-i-dos per començar a parlar dels ciutadans de Catalunya. Vaja, jo, si fos votant de vostè, no em sentiria gaire ben defensat, sincerament. En tot cas, això vostè ho sabrà pels seus votants. Llavors a mi, a partir d'aquí, sí que m'agradaria fer-li breus comentaris, perquè, la veritat, costa trobar més coses a comentar.

Que es parlin diferents llengües al Parlament de Catalunya és normal, que es parlin al Congrés dels Diputats no. Vostè ha dit: «*Lo normal* és que només es parli en una sola llengua.» *Lo normal*, no? Bé, jo crec que aquí ja queda molt clar qui reconeix la pluralitat i la diversitat de la societat i qui no. I aquest és el tema.

O sigui, vostès porten des de l'any 2006 considerant que el fet que es parli català en plenitud, que s'utilitzi la nostra llengua i es vulgui utilitzar en tots els àmbits i que es vulgui viure en aquest país plenament en llengua catalana és una anormalitat que cal perseguir, que cal atacar i que cal denunciar. Perquè *lo normal* és una altra cosa; «els altres» no som normals, devem ser una altra cosa. Aquest és un nacionalisme que vostès tenen tan integrat que es pensen que no existeix, però avui ha fet un discurs nacionalista; nacionalista espanyol, evidentment, però vaja, també per emmarcar –per emmarcar.

També ha dit... Miri, jo coincideixo en una cosa del seu discurs, només en una. Nosaltres tampoc oblidem el discurs de Felip VI el 3 d'octubre. (*Aplaudiments*.) No l'oblidem, tampoc. Segurament per raons diferents, que s'acosten probablement més a la valoració de la societat catalana que fa de la monarquia espanyola –i em remeto a les dades del darrer CEO–, la institució menys valorada, amb un 1,7 sobre 10. Probablement aquest «no oblit»..., hi ha una part *molt* majoritària de Catalunya que s'assembla bastant a com no ho oblidem nosaltres.

S'ha referit als que no pensen com vostè com «fanatitzats», i vostès eren els liberals... És que, clar... Els no nacionalistes..., aquells són els normals, i els que parlem una altra cosa no ho som. Els no nacionalistes, que es passen vint-i-dos minuts parlant del procés d'independència; els que venien a parlar de les coses del dia a dia,

que, vaja, una mica més, escolti'm, i ja sortia el vermellet d'aquí davant, quan ho feia. Els liberals..., que tots els que no pensen com ells som uns fanàtics, vaja. És a dir, és extraordinari; és extraordinari com encara tenen suport, no?

Per tant, jo crec que el respecte als altres és fonamental. Jo no coincidiré mai en el seu plantejament. Mai, mai. L'àmbit de coincidència no existeix políticament. Però sempre he intentat tractar-lo amb respecte, pel que vostè representa i pels seus votants, perquè vostè també representa ciutadans de Catalunya, ciutadans del nostre país que es mereixen tot el respecte. Que no pensaran com jo, però jo no li diré mai que són uns fanàtics, els que no pensen com jo. (*Alguns aplaudiments.*) De fet, defenso el dret dels que no pensen com jo a votar en un referèndum i que pugui guanyar en un referèndum la seva opció. Aquesta crec que és la gran diferència.

En definitiva, ha vingut a fer la intervenció que no han pogut fer al Congrés dels Diputats. Vint-i-dos minuts per parlar de les qüestions que preocupen els catalans, per dir que tot va malament i no fer cap proposta. Sí, que els independentistes desapareguem; doncs escolti'm, va molt malament.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, per a la rèplica, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Mire, señor *president*, parece que le molesta que alguien le cante las verdades del barquero. Parece que ustedes no están acostumbrados a que, en el templo del nacionalismo que ustedes llevan décadas dominando, alguien les diga las verdades del barquero y les diga que es muy pernicioso para Cataluña la forma como ustedes tratan de dominar y de hacer ingeniería política contra más de la mayoría de los catalanes. Y yo entiendo que esto les moleste, a ustedes. Y yo sé que esto les hace revolverse a ustedes en los asientos, porque es normal que quien lleva tanto tiempo intentando imponer una ideología nacionalista excluyente se moleste cuando alguien le pone frente al espejo.

Y como en Cataluña ustedes no están acostumbrados, precisamente porque tienen un gran partido, que es el Partido Socialista, que no les saca así los colores, pues, ustedes se sienten confortables en esta especie de *pax* en la que no se les remueve el estanco.

¿Y sabe qué le digo también? Que ustedes prefieren tener como adversario en el ámbito del constitucionalismo a VOX. Ustedes han tenido la gran suerte de que aquí ha nacido ese movimiento político tan fuerte en Europa y en el resto del mundo, esa reacción, muchas veces entroncada en la extrema derecha, que hoy ha tenido un discurso aquí absolutamente deleznable hablando contra el multiculturalismo, con unos tintes absolutamente xenófobos intentando culpabilizar a los extranjeros. Y ustedes desearían que todos los escaños de aquellos que les reprochamos a ustedes su nacionalismo fueran de ese sentido, del sentido de VOX, porque de esa forma ustedes confinarían a todos aquellos que nos oponemos al nacionalismo imperante en Cataluña desde hace tantos años, en la radicalidad, en el populismo y en el extremismo de los partidos de extrema derecha.

Ya lo intentaron con nosotros, cuando nacimos en el año 2006. Pero nosotros no tenemos complejos, porque en el *pack* de la oposición al nacionalismo no incluimos otras cosas que pertenecen, desde luego, a ese movimiento internacional de la extrema derecha presente en tantos países y también en Norteamérica. Nosotros no compramos eso, pero ustedes están felices con eso. Y yo les digo: a mí no me avergüenza, ni a Ciudadanos, en absoluto, plantar cara a un nacionalismo que aquí dio un golpe de estado y que se gastó el dinero de todos los catalanes para darlo, y usted contribuyó a ello.

Y yo creo que bastante hacemos en tener, como compatriotas que somos, un trato también correcto y cordial como lo tenemos entre nosotros, porque llegará un día

en el que tengamos que abrazarnos todos y deponer esta tensión que ustedes han traído a la sociedad catalana. Llegará ese momento. Llegará ese momento, como ha pasado en todos los países en los que se ha enfrentado una mitad de la ciudadanía contra la otra. Pero han sido ustedes, los que han tensionado.

Y por eso algunos nos vemos obligados, a veces, a dedicar veinte minutos de un discurso de debate de política general al problema que supone para Cataluña el nacionalismo. Por eso, por eso; por eso lo hemos de hacer, a veces. No lo solemos hacer, pero lo hemos hecho hoy porque entronca con las concesiones que el Partido Socialista, de forma gravísima, está haciendo en detrimento de la convivencia en Cataluña y en el resto de España. Es tan grave lo que pasa que lo he querido decir aquí.

He vivido aquí otros momentos gravísimos, señor Aragonès, y usted lo sabe. Hemos vivido momentos gravísimos aquí, en los que no sabíamos qué iba a pasar. Este Parlamento también ha intentado ser invadido como lo fue el de Norteamérica, por las hordas, sí, de fanáticos (*remor de veus*); sí, de fanáticos, sí, sí. Y a eso es a lo que me refería.

Y yo le digo que sí, que por supuesto en nuestro discurso también, y como siempre..., y me alegro de que a usted le haya quedado eso en el cerebro, porque nos lo ha dicho, que nosotros siempre nos quejamos de que no se habla de los problemas reales de la gente. ¿Verdad que sí que lo decimos? Porque usted mismo lo sabe. Es verdad, llevamos años quejándonos de eso. No se preocupe; llevamos muchas iniciativas, que las presentará este viernes mi compañera Anna Grau, y estoy convencido de que Esquerra Republicana va a votar con nosotros y nosotros con Esquerra Republicana en algunas medidas.

No nos pondremos de acuerdo, desde luego, en ninguna relativa a la defensa de las libertades que ustedes oprimen aquí en Cataluña; en esas, ninguna. Pero en aquellas que son necesarias para el bienestar de los catalanes, sin duda. Y votaremos, además, con el Partido Socialista, y seguramente alguna con Junts y seguramente con VOX, porque a nosotros no se nos caen los anillos, porque también votaremos con la CUP en algunas cosas. Y votaremos con todos los partidos políticos en todo aquello que corresponda con el programa liberal, de centro, pragmático, que nosotros abrazamos y que, además, vaya en beneficio de todos los catalanes.

Usted ha dicho que si..., bueno, algo así como que, bueno, mis votantes..., bueno, que yo no he venido aquí a defender en realidad suficientemente a mis votantes. Yo le digo..., yo, por supuesto, me preocupo de mis votantes, y también yo creo que usted se preocupa mucho de los suyos, porque está en permanente disputa con el partido político de Junts por ese espacio independentista. Y entiendo –y ya se lo he dicho en mi primera parte del discurso– que está usted preocupado por no ser suficientemente bizarro en sus propuestas, por no plantear las cosas suficientemente, digamos, potentes como para seducir a las partes más radicales que les han venido dando a ustedes el apoyo.

También tienen ustedes unos problemas..., tampoco su trayectoria de votos está llevando, digamos, un camino excesivamente halagüeño. Yo sé que Esquerra Republicana ha tenido muy poquitos diputados en este Parlamento, a veces menos que los que tenemos nosotros ahora, y mire, ahora está gobernando. Por eso yo también aspiro a gobernar alguna vez en Cataluña. Alguna vez espero gobernar aquí en Cataluña, y entonces sí que cambiarán muchísimo las cosas.

Se ha referido usted al *catalanisme polític*, que me ha parecido muy raro, porque ustedes ya no hablan nunca del *catalanisme*. Ahora ya siempre..., incluso los experimentos electorales que se han intentado para revitalizar el catalanismo no están consiguiendo nada, porque está ahora... Hoy por hoy ustedes han conseguido radicalizar a la sociedad catalana y llevarla al independentismo.

Se ha referido al tema del catalán en el Congreso. Mire, el catalán en el Congreso... Yo me he quejado sobre todo de que se haya hecho a instancias de quienes no

respetan aquí el uso de otra lengua oficial como es el castellano; que lo persiguen, el uso del castellano, con la excusa de favorecer al catalán. Y, entonces, que el régimen lingüístico en el Congreso o en la Unión Europea se adopte por petición suya, pero sin ningún compromiso por su parte, de respetar equivalentemente el uso del castellano en las instituciones catalanas, pues, me parece grave y me parece una dejación absoluta de las funciones del señor Sánchez. Yo creo que eso lo entiende todo el mundo.

Mire, yo, en definitiva, lo que le voy a decir es que yo confío en la sociedad catalana, al final. O sea, yo sé que al final, aunque sea por cansancio, este suflé bajará. Y que entonces todos nosotros nos vamos a tener que llevar bien, y que habrá un reducto de personas, pues, que no..., que nunca transigirán en una sociedad que tenga una conllevancia buena en Cataluña.

Pero nosotros vamos..., yo creo que Cataluña va a acabar bien, por decirlo así. Lo que veo es que se ponen muchos obstáculos por parte de algunos. Y se está gestionando muy mal la cosa, a mis ojos, para..., por ejemplo, dando alas a una persona que ya estaba fuera de la política, como el señor Puigdemont, ahora, y que se le está dando una cancha que este señor ya no tenía.

Creo que hacemos mal en revitalizar el *procés*, creo que haríamos mejor en encontrar todo aquello en lo que podemos estar de acuerdo. Creo que un debate de política general sirve para eso. Creo que lo vamos a conseguir en muchas cosas. Creo que votaremos juntos muchas veces, pero también creo que es irrenunciable para todos los representantes de la Cataluña ninguneada que vengamos aquí, a veces, a sacarles los colores a ustedes, los nacionalistas, si me disculpa, también, a menudo excesivamente prepotentes con una parte de Cataluña.

Gracias.

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidenta. Bien, antes de entrar en materia –se trata de un debate de política general para hacer un poco de diagnóstico de la situación que viven ahora mismo Cataluña y su política–, sí que me gustaría trasladar seis breves consideraciones también políticas con relación a la intervención que desarrolló ayer el presidente de la Generalitat, el señor Pere Aragonès.

Uno. Usted se apropia de un resultado electoral que no es el suyo. Ayer decía que Cataluña ha derrotado al PP. Pues bien, resulta que el PP ha sacado en estas últimas elecciones más votos que usted y más votos que Junts per Catalunya. Si lo nuestro en Cataluña ha sido una derrota, lo suyo ha sido una hecatombe electoral.

Dos. Decía ayer también usted textualmente: «Las urnas nos han dado la llave de la política española.» Mentira: la llave se la ha regalado *gratia et amore* y porque les da la gana, sin necesidad alguna, el Partido Socialista, porque las urnas lo que les han regalado, como decía hace un momento, es un varapalo histórico: a ustedes, a Junts y a la CUP ya ni les cuento.

Tres. Ya que hablamos de llaves, lo que sí que es cierto es que ustedes tienen la llave de la política española desde el verano de 2018, cuando participaron en la moción de censura a Mariano Rajoy. Pues bien, usando sus datos, que no son los míos –repito, sus datos–, desde que usted tiene la llave de la política española el déficit fiscal de Cataluña ha pasado de 16.000 millones a 22.000. Virgencita, virgencita, que alguien le quite la llave o nos arruina usted en una semana.

Cuatro. Ya que seguimos hablando de llaves, Jordi Pujol tuvo la llave; Carod-Rovira tuvo la llave; Joan Puigcercós tuvo la llave; Artur Mas, poco tiempo, pero tuvo la llave, y ahora la tiene usted. Han tenido la llave toda la vida. Y, en cambio, todo lo que ocurre en España y en Cataluña es culpa de los demás, a ustedes no les incum-

be nada. Ustedes no tienen culpa de nada y van lloriqueando por las esquinas, como Calimero, «el mundo no me quiere, el mundo no me quiere».

¿No será posible que a lo mejor el problema es que ustedes son manifiestamente incompetentes en el uso de dicha llave? ¿No será posible que su nivel político, así, en general, y dicho con el debido respeto, es subóptimo? Me gusta mucho esta palabra porque no es muy agresiva y así no se crisan, y es que les define perfectamente: «subóptimos». Bien.

Cinco. Como decía hace un momento, la llave se la regala *gratia et amore* una vez más el PSC. Y eso me remite..., he entrado, evidentemente, dirigiéndome, en la parte fundamental, al presidente de la Generalitat, pero también..., dirigirme al señor Illa. Yo creo que es fundamental, en política –porque todos tenemos..., pasa de todo, ¿no?, pero...–, que la hemeroteca te respete. Miras la hemeroteca de cada uno y seguro que encuentras un momento en el que has dicho algo que a lo mejor podías haberlo dicho con más finura; te arrepientes un poco, etcétera. Pero es esencial que la hemeroteca no te saque los colores, incluso aunque tengas una resistencia de ese estilo a prueba de bombas. El señor Illa, de hecho, tiene una hemeroteca que es un auténtico festival y, en cambio, mírenle cómo sonrío, con qué alegría... (*Remor de veus*.) Bueno, es una cosa... Yo estaría escondiéndome por las esquinas, pero él está completamente feliz de haberse conocido. Bien.

Se ha viralizado un vídeo, y ha hecho fortuna, supongo que usted es consciente de ello –se ha referido algún portavoz más... Decía usted textualmente: «Quiero que quede muy claro: con el Partido Socialista en el Gobierno no habrá ni amnistía ni nada de eso.» Reconozco que la expresión «ni nada de eso» me inquieta un poco, viniendo de usted. Vaya usted a saber qué es, a lo mejor un día nos lo explica. Pero, bueno, en cualquier caso, la intervención es enormemente rigurosa, desde el punto de vista político y jurídico, de por qué la amnistía no cabe en nuestro ordenamiento jurídico. Usted sabrá en el camino en el que se quiere meter.

Y, además, precisamente recurriendo a la hemeroteca, voy a referirme a lo que trasladé yo sobre los indultos. Yo me referí a los indultos y me posicioné en contra de los mismos. Y dije que me parecía inédito que se pudiera indultar a alguien... No hace falta que nadie se humille ni se flagele, pero sí que, como mínimo, traslade un cierto acto de contrición y la voluntad de no volverlo a repetir, algo que no se daba, ¿no? Pero sí que dije que si el Tribunal Supremo finalmente los asumía como legales habría que acatarlos, aunque no te gustaran, porque el Tribunal Supremo los declaraba como legales. De hecho, me refería a que Zapatero indultó..., tuvo dos indultos en el final de su mandato que fueron anulados por el Tribunal Supremo porque se consideró que se habían tramitado de manera incorrecta. Pero quiero que quede claro: me posicioné en contra, pero tenía muy claro que si los validaba el Tribunal Supremo, pues, los tenía que acatar, porque estamos en un sistema democrático.

Esto es muy distinto, señoría. Este viaje hacia ninguna parte que están a punto de emprender, utilizando su propia argumentación, es muy distinto: porque sería introducirse de manera absolutamente consciente en un viaje inconstitucional, esperar a que el Tribunal Constitucional se pronuncie dos o tres años después –venga la bomba con efecto retardado– y volvamos a tener una crisis política como ya hemos vivido en otros momentos en Cataluña. Eso no es ni acabar con la crispación ni es convivencia ni es reconciliación, eso es agravar un problema que ya es grave de por sí.

Yo se lo digo porque ustedes ya estaban en el Gobierno de España cuando se vivió el llamado «tsunami» –mal llamado– «democrático», y a ustedes les tocó hacer frente a auténticas barbaridades y salvajadas en las calles. Si ustedes se introducen en esta senda, les estarán diciendo a los servidores públicos que, cumpliendo sus órdenes –sus órdenes–, garantizaron el orden aquellos días, y que lo que hicieron estaba mal, que no era legítimo, y que lo que hacían aquellos personajes era justo y era legal. Ustedes sabrán las consecuencias que tiene eso.

Y yo, más allá de alguna broma que le haya podido hacer, apelo a su conciencia en este tema, a su honor y a su dignidad, si realmente cree que este es un camino democráticamente correcto.

Bien, seis –y último punto inicial–: este Pleno ha quedado evidentemente condicionado por la celebración de un debate de investidura en el Congreso de los Diputados. Bien, yo hace dos años vaticiné aquí lo que hoy ya se habla bastante a menudo, que era la mutación del proceso separatista. Es decir, un proceso que había agotado una primera fase en Cataluña que se trasladaba al conjunto de España y que acabaría convertido en un proceso español. Digan lo que digan, y eso es absolutamente ya indiscutible –después me referiré a ello–, ese proceso de una década ha traído inestabilidad institucional, decadencia económica, ruptura de la convivencia, desprestigio en el exterior y salida masiva de empresas.

Que nadie dude de que eso que ha pasado en Cataluña en los últimos diez años, si ustedes deciden exportarlo y participar..., que es la gran diferencia: ustedes aquí se opusieron a la primera parte del proceso, pero parecen decididos a participar de su segunda fase. Que nadie dude de que, si ustedes participan de eso, serán cómplices de lo mismo, pero que ya no solo ocurrirá en Cataluña, sino que se extenderá por toda España y se agravará especialmente aquí en nuestra tierra, que es profundizar en la decadencia de Cataluña –profundizar en la decadencia de Cataluña.

Lo que ustedes pretenden hacer en los próximos días, que ya veremos en qué se concreta y que está articulado en torno a la amnistía y a una difusa y no concretada referencia a la autodeterminación, es evidente que puede servir para salvar sus ilustres posaderas, pero nada bueno va a traer para la sociedad catalana. Todo lo contrario, va a seguir profundizando en lo que acabo de comentar: la decadencia de Cataluña y su contagio al resto de España.

Vuelvo a utilizar la expresión «decadencia», y en el debate de política general del año pasado ya utilicé esa expresión e hice una cita. Luego he buscado más citas de personajes que no se dedican en su mayoría a la política; algunos sí se dedican a la política, pero poco o nada tienen que ver con mi partido. Y hoy quiero también contextualizarlo. Ya lo hice hace un año, pero también quiero contextualizarlo, si cabe, más, porque no me gustan las hipérboles.

Evidentemente, Cataluña no es una sociedad subdesarrollada ni estamos en el tercer mundo; es una sociedad todavía moderna y occidental, pero eso no dura eternamente, si hay mala política. Y también es cierto que no todo se hace mal. Usted, en su discurso, ayer hizo referencia a que, con relación al año pasado, en el debate de política general, ha mejorado la gestión de los fondos europeos sustancialmente. Eso es verdad. Los que se dedican a eso, hablas con ellos y te lo explican. Lo de las renovables..., eso es mentira; lo de las renovables sigue igual de mal o peor, y después también me referiré a ello.

Y es evidente que la Generalitat es una administración enorme, con un personal cualificado de altísimo nivel, que le permite a usted hacer un inventario exasperante de dos horas, ayer, que duró su discurso de pequeñas gestiones de todo tipo. (*Remor de veus.*) No, no, y está muy bien. Hombre, solo faltaría que no se hubiera hecho nada en un año. Evidentemente, da para mucho. Y es evidente también que hay proyectos de futuro en los que tenemos que estar todos juntos para apoyarlos. Y usted se refirió al proyecto FabCat de localización de una megafábrica en Cataluña de semiconductores, proyecto para el cual ya quiero dejar claro que tendrán ustedes el apoyo del Partido Popular de Cataluña, aquí y donde haga falta.

Pero como también señalaba no en el debate de política general, sino en el último debate de remodelación de su Gobierno, cuando una sociedad entra en crisis, de lo que estamos hablando es de que no aprovecha sus potencialidades. Y hay algunos datos que usted los maneja, alguna vez también lo he dicho, como un trilerio, y dice: «No, esto va bien», «Esto va mal»... Pero el problema ya no es si esto va un poquito mejor o peor; es dónde estaba hace quince años Cataluña, encabezando, y por qué

ahora está en cuartos o quintos. También se han referido varios portavoces, ¿por qué Andalucía y Valencia nos están superando en muchísimos parámetros? Eso no se había visto en la vida. Esto está ocurriendo.

Por lo tanto, no es una decadencia caótica que nos envía al tercer mundo en una década. Es una decadencia, además, sostenida, de conflicto constante, de erosión permanente, que hace que incluso sea más pesada y que vaya a ser más complicada de revertir.

Y le decía lo de las citas de la decadencia para que vea que no es una expresión que me sako yo de la manga. Hace un año me refería a la del Círculo de Economía, que decía: «Ni Barcelona ni Cataluña disponen de un modelo de prosperidad compartido que tenga la complicidad de los agentes sociales y económicos. Podemos quedar atrapados en una espiral de irrelevancia económica y de decadencia lenta e inexorable.»

El presidente de la Cámara de Comercio de Estados Unidos en España, el catalán Jaime Malet, habla de la decadencia económica de Cataluña: «Se piensa demasiado poco en el bienestar de las familias, en asegurar inversiones y empleo.» El presidente de Foment del Treball, Josep Sánchez Llibre, alertaba, a octubre de 2021, de cómo Cataluña había dejado de ser el motor de toda España porque estaba en clara decadencia. Joan Coscubiela, poco sospechoso de peperero, entrevista en el año 2020: «Hay un riesgo real de decadencia en Cataluña.» Andreu Mayayo, Esquerra Verda –no hace falta decir más–: «Cataluña está en decadencia. Hoy hay más empuje en la sociedad civil en Madrid que en Cataluña.» Ferran Brunet: «El declive económico de Cataluña durará más de una década. Estamos en decadencia.» Francesc Granell, que en paz descansa –Creu de Sant Jordi–, en una de sus columnas en *La Vanguardia* titulada «De espaldas a la realidad» hablaba de la decadencia de Cataluña.

Bien, como puede ver, hay de todo: profesionales de todo tipo, entidades de todo tipo –de izquierdas, de derechas, más catalanistas, más españolistas. No creo que se pueda decir que esta expresión me la he sacado yo de la manga.

Y a esto, ¿cómo se le da la vuelta? Nosaltres tenim molt clar que es tracta de revertir la decadència, és a dir, recuperar el lideratge que havia estat històricament el que havia definit Catalunya. Jo plantejaré cinc o sis coses amb relació a com s'ha de revertir la decadència i recuperar el lideratge.

Primer, revertir la paralització de grans infraestructures i esdeveniments i projectes. Abans m'he referit a algun que va bé, però la immensa majoria no va bé. Cap societat occidental moderna es pot permetre el luxe de tenir un quart cinturó i un aeroport paralitzats –amb els diners pràcticament..., no adjudicats, però gairebé– per prejudicis ideològics «carpetovetònics». Això no pot passar en una societat moderna occidental.

Cap societat moderna occidental pot renunciar a tenir el pol turístic en concentració més gran d'Europa, que seria afegir a Port Aventura Hard Rock, per prejudicis ideològics «carpetovetònics». Això també ha passat amb l'Agència del Medicament, amb els jocs d'hivern, amb els debats esotèrics, psicodèlics, sobre la continuïtat o no del Mobile, quan el que hauríem d'estar és donant-ne gràcies constantment. No l'hi dic a vostè personalment, però aquí en aquest Parlament..., i gent que ha condicionat cada dia les polítiques del Govern de Catalunya.

Cal revertir la turismofòbia i la criminalització de la indústria. Sí, perquè vostè en el seu discurs ahir parlava de pacte històric –tot són pactes històrics, a Catalunya, cada dia tenim un pacte històric– i parlava també d'un nou pla turístic, etcètera. Però la realitat és que aquí a Catalunya hem viscut una dècada de «*tourist go home*» institucional, promogut des de les institucions amb alguns ajuntaments, epicentre fonamental Barcelona, però que ha tingut un efecte contagi, amb idees que no encaixen amb cap tipus de disseny d'una política turística moderna. I és veritat que el turisme té externalitats negatives, però d'això es tracta. No es tracta de posar en dubte

el model, es tracta de fer servir la innovació tecnològica per reduir i minvar aquest tipus d'externalitats negatives.

De la mateixa manera, vostè ha parlat del pacte per a la indústria –històric–, però, a l'hora de la veritat, el que hem tingut aquí en els darrers anys –i n'hem sigut tots testimonis– és una criminalització quan es parlava de SEAT, de Nissan, de Volkswagen, de la indústria química de Tarragona –pol industrial més gran del sud d'Europa–, quan resulta que Catalunya, històricament, havia sigut la societat, probablement, europea on l'equilibri no sempre fàcil turisme-indústria s'havia fet de manera més exemplar. Això s'ha trencat completament, i això és evident. I només cal sentir els discursos de qui moltes vegades tenen la clau de la governabilitat aquí –ja no parlo d'Espanya, parlo del Parlament de Catalunya– per veure que no m'equivoco.

Cal revertir també una política energètica i hidrològica absolutament absurda. Miri –també ho he dit alguna vegada–, Catalunya i el conjunt d'Espanya tenim les característiques per ser campions mundials de renovables i, a més, aquí a Catalunya –i parlo com a tarragoní– la quota nuclear la tenim més que coberta. Per tant, aquest debat no el tenim aquí...; el tindrem d'aquí a un temps, però no el tenim ara. Però, digui el que digui vostè, la realitat, el que t'expliquen les empreses, és que molts projectes acaben aturats a ajuntaments governats per vostès per prejudicis ideològics «carpetovetònics». És la cultura del «no a tot». Tothom diu: «Parc eòlic sí, però al meu municipi no, si governo jo, perquè no sé qui protesta.» I això li passa a vostè cada dia. I no digui que no perquè és una evidència, i el llistat és llarguíssim i ha sortit a bastament publicat als mitjans de comunicació.

I el mateix passa amb la política hidrològica. Miri, alguna vegada ho he explicat: jo –començava en això de la política– no vaig tenir cap problema en explicar lliurement –no hi he tingut mai cap problema– que determinades coses del pla hidrològic nacional que va proposar el meu partit fa dinou anys em semblaven malament. Però, de la mateixa manera que moltes coses d'aquell pla em semblaven malament, em sembla encara pitjor que des de la sequera de l'any 2008 no s'hagi fet absolutament res. I, per molt que es digui, les infraestructures essencials tenen nom i cognoms. Després vostès són experts en batejar-les com sigui –alguns en diuen «interconnexió de xarxes», el que sigui. Però és evident que, amb el sistema actual..., algun any deixarà de ploure miraculosament i tindrem un problema d'abastament greu, greu de debò. I aquí no s'ha fet absolutament res, i aquesta és la realitat.

Cal revertir la criminalització dels proveïdors privats de l'Administració pública. Cal revertir la criminalització de la cooperació publicoprivada, perquè una cosa és... Vostè ahir va fer un discurs correcte en aquest tema, però la realitat no hi té res a veure, la realitat és tot el contrari.

I vaig acabant, també. Cal revertir la manca de respecte a la propietat privada que tenim a Catalunya. Sense propietat privada, com sense seguretat, no hi ha democràcia, és completament impossible. I s'ha repetit també per part d'altres portaveus que no és normal –o potser sí, veient quin tipus de polítiques fa– que Catalunya aglutini el quaranta-dos per cent de les ocupacions il·legals de tot Espanya. De la mateixa manera que provoca, en fi, una vergonya aliena important sentir ara –ara– els representants de Junts per Catalunya reivindicar la propietat privada i no sé quantes coses més, quan vostès van votar favorablement la limitació dels lloguers i vostès van votar favorablement el decret que pràcticament consagrava l'ocupació il·legal a Catalunya. I ara es queixen. Bé, és normal que es queixin, però com a mínim una temporadeta a la nevera haurien d'estar-hi, sense explicar gaire cosa, perquè, hi insisteixo, fa vergonya aliena.

I, finalment, cal revertir una política educativa fracassada i plena també de prejudicis ideològics. Sí, no és un model d'èxit, el sistema educatiu català; no és del tercer món, però no és un model d'èxit. Un model que als informes PISA-OCDE està sempre, sistemàticament, als darrers llocs de comprensió lectora, de matemàtiques, del sistema en general... Què està passant aquí? Alguna cosa està passant. Doncs sí,

està passant que és un model que té una obsessió també i uns prejudicis ideològics en dues vessants. La primera és l'obsessió identitària: posar el sistema educatiu al servei del projecte de construcció nacional és un greu error. La seva visió extrema de la immersió acaba perjudicant els alumnes en compressió lectora –això és indiscutible–; la seva obsessió i el seu model extrem d'immersió acaben perjudicant els alumnes.

De la mateixa manera que en l'altra part: l'altra vessant educativa és l'obsessió progre, és l'educació comprensiva, que això és més de la vessant del PSC. Aquesta idea de la liquidació de la cultura de l'esforç, que això de, en fi, posar els colzes, estudiar molt, això és feixista, no?, i que lo important és que els nens s'estimin a l'escola, no?, aquestes coses tan boniques de l'esquerra. Bé, això està destruint també la qualitat del sistema educatiu a Catalunya.

En definitiva, cal revertir la cultura del «no a tot», que és, hi insisteixo, el fonament de la decadència; un terme que ja sé que és potent però que no me l'he inventat jo, perquè és àmpliament compartit, que Catalunya porta una dècada de decadència.

Per si tot això no fos suficient, a Catalunya hem tingut darrerament..., darrerament uns quants, però és que portem més d'una dècada així: episodis a la volta ciclista d'Espanya, a la fira immobiliària, a les festes de la Mercè, que traslladen una imatge de Catalunya com una societat hostil, antisistema, de boicot agressiu al que pensa diferent o al que vol invertir, o simplement ser turista i venir a visitar-nos. Pensi vostè en la imatge i en la reacció que té vostè..., perquè vostè no participa directament d'aquest tipus de fenòmens, però té sempre una reacció tèbia davant d'aquests fenòmens.

I el que a mi m'agradaria veure d'un president de la Generalitat és, més enllà de «ja se n'encarregarà, en fi, la justícia, de determinar qui fa les accions il·legals»..., de dir: «Condemno rotundament tot aquest tipus d'expressions incivilitzades, que traslladen una imatge de Catalunya com si estiguéssim, en fi, al paleolític inferior.» I això és inacceptable.

En definitiva, i ja recapitulant, Catalunya, com he dit al començament de la meua intervenció, continua sent una societat moderna occidental, però que porta una dècada de decadència, i això no s'aguanta gaire temps més. Tenim exemples de països –alguna vegada també n'he fet esment–..., l'Argentina, que a la dècada dels anys vint del segle passat era la segona o tercera economia del món i que, per unes dècades d'inestabilitat institucional i males polítiques, ja veiem ara com està. Per cert, aquests tipus de societats acaben sent ostatges del populisme, perquè han tingut mala política i perquè han destrossat les seves institucions, que és el que ha passat a Catalunya en els darrers temps.

Clar, quan vostès diuen que el seu projecte de futur essencialment és amnistia i autodeterminació..., el que continuaran fent és desestabilitzar institucionalment Catalunya i ara el conjunt d'Espanya. I això, per molt llistat de dos-centes coses que han fet de no sé què, no servirà per progressar a Catalunya, tot el contrari. I jo molt em temo, quan ja pensàvem que potser s'obria una altra etapa, que això també hi haurien de pensar els senyors del Partit Socialista, que ens deien que amb els indults s'acabava ja tot, que havia arribat la distensió i que ara es tornava a pacificar tot..., ja sabem perfectament que hi ha algú que és insaciable i que està disposat a destruir des de dintre les institucions catalanes i el conjunt d'Espanya per assolir el seu objectiu polític.

Pensin de debò si vostès volen ser còmplices de tot això, perquè és el que diran els llibres d'història.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Conselleres, consellers, diputades, diputats... Diputat Fernández, vostè ha parlat primer de responsabilitats, no?, de que ens intentem treure les responsabilitats de sobre. Miri, nosaltres el que volem és assumir-les totes, les responsabilitats. I, per tant, que aquells àmbits que avui són competència de l'Administració de l'Estat, i que a més tenim la vivència quotidiana de que funcionen extraordinàriament malament a Catalunya, puguin ser assumits per la Generalitat de Catalunya.

A la seva intervenció, a l'inici, apellant a aquesta responsabilitat, amb la idea aquesta de la clau, ha fet un repàs, no?... Aquest matí ho he dit, i ara ho torno a dir: el model polític dominant a l'Estat per part dels dos grans partits, de com entenen la plurinacionalitat, de com entenen..., miri, fins i tot la pluralitat interna, de com entenen la governança federalitzant, de com entenen un estat compost, com vostè li vulgui dir, és que sempre que han pogut han laminat competències, que sempre que han pogut han atacat l'autogovern de Catalunya. I només quan el catalanisme polític, en les seves diferents expressions polítiques i en els diferents períodes històrics, ha tingut la capacitat de determinar governs al Congrés dels Diputats..., només aleshores s'ha avançat.

Per tant, l'Estat espanyol i els dos grans partits de l'Estat espanyol no han assumit mai la plurinacionalitat de l'Estat. No ho han fet, perquè mai d'ells, ni d'un ni de l'altre, ha sortit cap, cap, cap proposta a favor ni del desenvolupament de l'autogovern ni tampoc a favor, per exemple, de la pluralitat de llengües i de cultures que hi ha a l'Estat. És a l'inrevés: de fet, sempre que han pogut ho han combatut –sempre, sempre, sempre.

Aleshores, en aquest sistema institucional de la Generalitat de Catalunya, davant d'aquesta limitació constant, davant del que és una deslleialtat històrica de les institucions de l'Estat a Catalunya, quin instrument ens queda? Ens en queden molts, però si tenim l'instrument d'influir des de les Corts Generals per defensar els interessos de Catalunya, l'exercim, perquè no esperem res que facin a iniciativa seva els diferents governs de l'Estat. I és així. I això, sentir això, hauria de ser dolorós per a qui des de Catalunya no defensa la independència però creu que un altre model de l'Estat, que un desenvolupament ple de Catalunya dins de l'Estat espanyol és possible. No hi ha hagut cap iniciativa, cap; des del 1978, cap iniciativa de l'Estat que *motu proprio* hagi volgut reconèixer des del punt de vista lingüístic, cultural, Catalunya –cap.

Al contrari. Qui volia utilitzar les escoles per adoctrinar era aquell Govern que parlava d'espanyolitzar els alumnes catalans, que volia dir dues coses, el ministre Wert, constatava dues coses: la primera és que els catalans no devem ser espanyols, si els han d'espanyolitzar, i la segona, que l'escola catalana és una escola que sí que construeix ciutadania –i després m'hi referiré.

Com li deia, nosaltres el que volem és assumir totes les responsabilitats. Jo lamento molt que s'hagi recreat en aquesta suposada decadència de Catalunya, perquè no contribueix gens, però gens ni mica, a la reputació econòmica d'aquelles empreses del país que els seus treballadors, directius, propietaris poden votar qualsevol dels partits que estem aquí i que van a buscar una inversió, una inversió estrangera, un soci industrial d'un altre país, o un soci financer, o van a buscar finançament per a projectes que desenvolupen a Catalunya. El discurs reiterat de la decadència, que és fals –i després hi entraré, amb dades–, és un peatge afegit que les empreses catalanes, en promoure's a l'exterior, han de treballar per superar.

Per sort, tenim un teixit productiu extraordinari i, per sobre de tot, unes dades que desmenteixen el discurs sobre la decadència. Perquè, clar, si Catalunya és una societat decadent i té un 8,4 per cent d'atur i l'Estat espanyol té un 11,6 per cent d'atur..., vaja, jo no sé qui és més decadent. I l'economia espanyola no és decadent, ja l'hi dic ara. Jo no li diré això, de l'economia espanyola.

Si som el setze per cent de la població i el vint per cent del PIB, però representem el vint-i-quatre per cent de les exportacions de l'Estat, crec que això no és un símptoma de decadència; al contrari, és de vitalitat, d'obertura a l'exterior.

Si representem, les empreses catalanes, malgrat aquest peatge del discurs de la decadència que vostès fan irresponsablement fent mal a les empreses d'aquest país..., si malgrat això les empreses catalanes d'un territori que és el setze per cent de la població i el vint per cent del PIB representen el 29,6 per cent de les empreses exportadores de l'Estat..., si això és decadència, la resta, què és? Què és? Per tant, les xifres el desmenteixen. Per cert, el 2022 vam tenir de nou un rècord en termes absoluts en volum d'exportacions.

Si els centres de recerca de Catalunya vinculats a les universitats i institucions de recerca capten el quaranta-vuit per cent de la totalitat dels fons europeus de recerca que van a l'Estat espanyol..., si som el setze per cent de la població i captem el quaranta-vuit per cent de les ajudes europees en recerca, això és un símptoma de decadència?

Vostès han pensat, quan intenten consolidar aquest discurs fals de la decadència, el mal que estan fent..., que, evidentment, com que és fals, no té gaire incidència, però..., el mal que poden fer als investigadors catalans que presenten els millors projectes i per això un de cada dos euros que ve d'Europa a l'Estat espanyol en matèria de recerca ve a centres de recerca, a projectes de recerca i a universitats catalanes? Vostès han pensat en les conseqüències d'intentar consolidar, solidificar, d'intentar que cali aquest discurs? Per no parlar de volum de visitants en l'àmbit del turisme, on Catalunya és la primera destinació de l'Estat.

Per tant, aquesta decadència..., pot fer totes les cites que vulgui, però és un argument fals. Les dades no ho sostenen, ni les d'ara ni les dels darrers anys. No ho sostenen.

I, evidentment, l'economia catalana té limitacions. Sí, clar, en tenim. Tenim coses a millorar, sí. Tenim coses a millorar que són responsabilitat del Govern de Catalunya. I tant, per això hi treballem. No es pensi que no ho veiem pas. Evidentment que hi ha àmbits en què cal millorar. En tenim d'altres que són responsabilitat de les administracions? També. Però, essencialment, l'economia catalana té una estructura sòlida? Evidentment. Avui les empreses catalanes, respecte a la darrera crisi, estan molt menys endeutades? I tant. De tot el conjunt de l'endeutament privat. Ens dona més resiliència, això, davant d'un moment de tipus alts, de tipus d'interès alts per part dels bancs centrals? Sí, ens en dona, i tant. Per tant, no facin aquest discurs de la decadència. Crec que fan un mal favor a Catalunya, sincerament.

Ahir vaig allargar-me durant més de dos hores explicant actuacions en molts àmbits del Govern; de fet, vaig repassar tots els departaments de govern. Bé, si això li sembla exasperant... Miri, a mi treballar per la ciutadania de Catalunya, posar totes les meves energies en que en tots els àmbits de govern de Catalunya puguem fer el millor per les condicions de vida dels ciutadans de Catalunya, no m'exaspera, no em cansa, no m'avorreix; m'apassiona. I vull fer-ho encara amb més força. Volem fer-ho encara amb més intensitat, volem fer-ho encara amb més autoexigència i volem fer-ho encara millor, perquè confiïm en aquest país, perquè la nostra única passió són els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. (*Alguns aplaudiments.*) Aquesta és la nostra única passió: que visquin millor, que puguin desenvolupar els seus projectes de vida en plenitud. Si a vostè aquesta feina l'exaspera, l'avorreix, en diu «inventari»... Bé, cadascú enfoca la política com vol, al final.

I certament tenim diferències. Tenim diferències, i vostè n'ha fet un llistat. En algunes jo crec que va una mica perdut, sincerament. I davant d'unes tendències globals que hem de fer-hi front, un canvi climàtic que és una realitat, que no es pot negar, i que aquesta variable ha d'estar present en les decisions de política econòmica i desenvolupament del país –hi ha de ser, no es pot obviar–, no podem mirar cap a una altra banda.

Davant d'un canvi demogràfic que s'està produint en el conjunt d'Europa, el que necessitem reforçar més que mai són els serveis públics, no podem mirar cap a una altra banda. I adaptar el model econòmic a una economia molt més resilient, molt més industrial, de molt més valor afegit on, al contrari del que han defensat vostès ideològicament, el sector públic ha de tenir un paper protagonista, perquè els nostres competidors –no els de Catalunya, els competidors d'Europa, a nivell global–..., el sector públic hi té un paper protagonista. I el model ideològic que vostès tenen és que es retiri. És que els altres no ho fan i, per tant, hi hem de ser, també, per guanyar sobirania estratègica europea i perquè Catalunya hi pugui contribuir.

Clar, vostè ha mencionat el debat sobre l'ampliació de l'aeroport del Prat. És un debat complex. Vostè pot dir que els condicionants que hi han i que condicionen el futur d'aquesta infraestructura són consideracions «carpetovetòniques» però, en un espai molt reduït de superfície, s'ha de conjugar l'activitat de l'aeroport, l'activitat agrícola, la preservació de les zones protegides per part de la Unió Europea –com a zones humides–, el benestar de la població. I, per tant, aquí no pot haver-hi... El que seria ideològic és apostar per un criteri sense haver estudiat tota la resta –que és el que s'està fent– i discutir-ho, i com farem també amb el Govern de l'Estat.

En algunes coses vostè ha d'actualitzar, diguem-ne, el seu fons d'armari, perquè el Mobile World Congress... Escolti'm, és amb aquest Govern, eh?, que Barcelona ha estat designada seu permanent del Mobile World Congress. I vostè diu: «No, és que ara..., bé, doncs no eren vostès, no eren vostès.». Bé, doncs miri, no ho sé, però revisi aquests apunts.

Diu: «Hem donat l'esquena a la indústria química de Tarragona.» Abans s'ha fet referència, en una altra intervenció, a la inauguració de la nova planta de Messer de fraccionament d'aire, de destil·lació de compostos d'aire per proveir la indústria química. Hi estàvem presents, allà. I per a mi va ser un honor ser-hi present com a president de la Generalitat de Catalunya. Com donant suport al desenvolupament d'Aitasa i tota la reutilització d'aigües que s'està fent al polígon químic de Tarragona. O, per exemple, la contribució que hem fet a Covestro per tal que pugui ampliar la seva activitat i ho faci d'una manera molt més respectuosa amb el medi ambient, acompanyant el sector en la descarbonització, creant, doncs, instruments de política pública compartits amb la indústria per avançar cap a la descarbonització, cap a la captura de CO₂. I, per tant, aquí també ha de revisar el fons d'armari.

La denúncia del turisme..., quan nosaltres hem fet una aposta per un compromís, per un turisme sostenible al nostre país, per cert, amb tot el sector –amb tot el sector–, que ha de fer una transició. I no es tracta només d'anar pujant en volum, volum, volum, volum... És que hem de preservar també la destinació, i això ho fa també..., apostant pel valor, apostant per la diversificació, la desestacionalització. Això és el que nosaltres fem.

L'altre model potser és el que vostès ara estan intentant aplicar a altres territoris, que és barra lliure pel que fa a l'ocupació del litoral, pel que fa a l'ocupació del territori. Però això, quan es porta a l'extrem, no només té efectes sobre la població resident, sobre els ciutadans del país i la seva qualitat de vida, sobre els nostres espais naturals, sinó també com a destinació. Perquè el turisme que ve a Catalunya vol venir perquè vivim com vivim, perquè tenim el patrimoni que tenim –natural, històric, cultural, arquitectònic–; perquè hi ha un estil de vida que és atractiu, i això també cal preservar-ho. I per això el compromís de turisme responsable, que, hi insisteixo, el fem amb el conjunt del sector i amb els sindicats. Aquesta línia d'acord és fonamental.

Certament, en les polítiques d'aigua tenim una diferència important. Nosaltres creiem que han de poder-se sostenir al llarg del temps. I, a part de les inversions que són absolutament necessàries –i, per tant, continuar apostant per l'ampliació de les dessaladores, per l'aigua regenerada, sobretot pels usos en l'àmbit, per exemple, industrial o agrícola–, continuar apostant per l'eficiència de xarxa, la modernització dels regadius. Vostès, evidentment, doncs, ja ens han dit quin és el seu model,

i Catalunya el va rebutjar en el seu moment. I aquí segurament no ens hi posarem d'acord..., bé, segurament no, de ben segur no ens hi posarem d'acord.

I, finalment, en l'àmbit d'educació. Tenim reptes en l'àmbit educatiu del país. Tenim reptes que responen també a qüestions que s'han de millorar en l'àmbit educatiu, bàsicament recursos: com atensem la diversitat creixent... I no em refereixo tant a la diversitat d'orígens, sinó a la necessitat d'una escola molt més inclusiva, a aprofitar les capacitats de tots els alumnes i, per tant, que no hi hagin aquells frens que poden haver-hi per al desenvolupament cognitiu, per a l'àmbit de coneixement, d'habilitats d'un infant.

I això es fa amb més suport a l'educació pública. I també es fa introduint... Sí, clar, els coneixements són importantíssims, però vostès creuen que és excloent una cosa de l'altra. Els coneixements són fonamentals, però també l'educació en valors és clau, i en valors de ciutadania. I l'educació emocional és clau també, i l'escola també hi ha de contribuir. I l'educació sexual integral també. Perquè aquí, també, si no actuem, l'aprenentatge es fa en uns altres àmbits: en l'accés massiu a la pornografia, que és avui la principal eina d'educació sexual dels nostres joves. I això ho hem de compensar com ho estem treballant des de les escoles i més enllà, conjuntament també amb les famílies del nostre país. Seguirem apostant en aquesta línia, sí, clar.

I això no és excloent d'una escola que en l'àmbit del coneixement ha de transmetre uns coneixements sòlids que permetin, doncs, poder-se desenvolupar en tots els àmbits de la vida, des del laboral fins al personal, en l'àmbit d'una ciutadania instruída culturalment, com volem que sigui. Una cosa no exclou l'altra; de fet, crec que tot ajuda, en aquest sentit.

I, finalment, vostè ens diu que destruïm les institucions catalanes des de dins. Miri, jo pertanyo a una formació política que fa noranta-dos anys d'història va fer possible que aquest Parlament es posés en marxa. Va fer possible que nasqués una administració contemporània, de nom «Generalitat de Catalunya», que ha estat aturada, que ha estat bloquejada i ha estat perseguida el 1934, el 1939 i amb el 155 del 2017. Sí, políticament es va intentar capar el que eren les nostres institucions. Per tant, aquí el full de serveis del que representem cadascú crec que queda molt i molt clar.

En resum, doncs, volem assumir totes les responsabilitats, totes. Volem que s'entengui d'una vegada per totes que Catalunya l'ha de defensar tothom –tothom–, i que no s'ha de dependre d'una aritmètica del Congrés dels Diputats que al llarg de la història és capriciosa, canviant, per poder permetre avenços a Catalunya. I només així ha avançat, malauradament. Aquest és el gran fracàs del règim del 78, que només s'han mogut per afavorir Catalunya quan els han forçat a fer-ho. Doncs quan en tenim l'oportunitat..., ho farem, perquè sabem el pa que s'hi dona des del 1978.

Continuo. No hi ha decadència a l'economia catalana, no hi és. Les coses poden anar millor en alguns àmbits? I tant, segur. En àmbits que són de la nostra responsabilitat? També. Però avui intentar consolidar un discurs de decadència és posar-ho més difícil als treballadors catalans que avui estan agafant un avió o un tren per anar a aconseguir inversions al nostre territori, per anar a vendre els productes que fan les empreses del nostre país, que fa la nostra indústria. Avui és un peatge afegit als investigadors que estan batallant a Brusselles perquè vinguin fons europeus per finançar recerca i coneixement al nostre país.

I sí, sí, tenim diferències profundes en el model ideològic de la nostra societat. I mai, mai, mai ens cansarem, mai quedarem exasperats de treballar al servei del poble de Catalunya, perquè ens estimem a tots i cadascun dels 8 milions de catalans i catalanes.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias, presidenta. De manera muy breve. Señala usted que hablar de decadencia es irresponsable, que ahuyenta y perjudica las inversiones y que, en definitiva, es un mal favor para Cataluña, pero omite deliberadamente que he citado textualmente que esa misma expresión la utilizan desde el Cercle d'Economia, Foment del Treball, Pimec y otras muchas instituciones, economistas, particulares y todo tipo de entidades en Cataluña. ¿Insinúa usted que todos ellos son irresponsables, que perjudican a las inversiones a pesar de que se dedican a ello, que dan mala imagen de Cataluña y que, en definitiva, le hacen un mal favor a Cataluña? ¿Insinúa eso? Sea usted valiente, porque le noto muy gallito conmigo y muy tímido con todos ellos.

Mire, le voy a decir yo lo que sí da mala imagen de Cataluña, lo que sí que es profundamente irresponsable, lo que sí perjudica las inversiones. Lo que da mala imagen de Cataluña y perjudica las inversiones es salir desde los últimos diez años sistemáticamente en noticiarios de todo el mundo con contenedores quemados por todo tipo de acontecimientos. Cuando no es el Tsunami son las fiestas de Gracia, y cuando no, lo que sea. Siempre Cataluña ardiendo.

Lo que da mala imagen de Cataluña es abrir los noticiarios de Eurosport porque algunos desaprensivos ponen clavos a los ciclistas en Cataluña en la vuelta a España, que podría haber acabado en tragedia. Eso da mala imagen de Cataluña.

Lo que da mala imagen de Cataluña para los turistas, los inversores, la gente que quiera venir a hacer negocios aquí, es ver a estas personas llenas de pintura porque unos desaprensivos también les han tirado botes de pintura.

Y eso no lo ha hecho usted, evidentemente, pero..., calladito. Y, como le he dicho antes, ¿qué tiene que decir ante ello? Porque también en este asunto le noto muy gallito conmigo y muy cobarde con los antisistema desde que es presidente de la Generalitat, tal vez porque en muchas ocasiones ha dependido de sus votos para salir adelante.

Gracias.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputades, diputats, conselleres, consellers, molt honorable president. Amb tenacitat, fidelitat i optimisme, per fer possible pas a pas allò que en massa moments ens ha semblat impossible; aquesta és una necessitat imperiosa per als que tenim responsabilitats a les institucions d'aquest país. I aquests quatre dies de debat de política general, el tercer amb una presidència republicana, haurien de servir-nos de pont, de punt de trobada, per fer més passos cap a convertir aquesta cambra en la palanca de força que ofereix un futur d'esperança, nacional i social, per a la gent d'aquest país.

És aquesta i només aquesta la raó que ens fa ser aquí avui als trenta-tres diputats que donem suport al Govern. I sí, s'ha dit, i és una obvietat: les majories que tenim ara, avui, en aquest hemicicle, no estan ni ferrades ni blindades. Però també és veritat que no som en la inestabilitat d'ara farà un any. Malgrat tot, continuem endavant, perquè l'esperit de responsabilitat i de transformació amb què vam arrencar la legislatura és inamovible.

Per això –i ahir ho sentíem en boca del president– mantenim el rumb programàtic que vam acordar amb els grups parlamentaris que van facilitar la investidura. És a dir, encara que hi hagi majories que es trenquin, encara que hi hagi sectors regressionistes i immobilitistes, continuem tirant endavant les mesures que van donar sentit a aquesta legislatura i que li donen sentit encara: més mestres, més metges, més habitatge, revertint les retallades i amb més inversió social; més delegacions a l'exterior obertes que mai; el català, obrint pas a les plataformes audiovisuals amb força;

l'impuls de l'autoconsum fotovoltaic i la creació de l'energètica pública; el foment de l'equitat menstrual i l'ampliació de l'accés jove a la cultura; la gratuïtat de l'I2, i el pla pilot –sí, el pla pilot– per a la renda bàsica universal. Mesures que exemplifiquen per què lícitament som avui aquí: per servei públic i per compromís polític adquirit, per seguir fent la feina que encara hi ha pendent, exercint el lideratge amb la legitimitat que alguns ens volen negar, duent a terme ara mesures que hem pactat amb molts de vostès i que ens continuen arrelant a l'esperit de transformació que vam convenir. Són mesures que situen l'independentisme en un eix d'esquerres, social i inclusiu, i que volem consolidar.

És precisament amb aquest ànim de sacsejar-ho tot que per a Esquerra Republicana hi ha una majoria reconeixible i molt clara, aquí al Parlament, que hauria d'enfortir-se, de coordinar-se i reorganitzar-se estratègicament, que ens agradaria retrobar en un horitzó compartit. L'independentisme és majoritari al Parlament de Catalunya, encara que ens entestem a debilitar-nos portes endins massa sovint. Ara, avui, tenim una oportunitat de reconnectar; des de la diversitat, sí, però compartint-ne uns mínims. I tenim aquesta oportunitat perquè, pel camí que alguns hem desbrossat els darrers anys, ara sembla que ja no hi transitem sols. Ja n'hi ha prou de retrets, d'atacs gratuïts i de mirar-nos de cua d'ull. De res serveixen plors i els laments, perquè el que ens cal és lluitar per fer realitat el que tots persegüim: la llibertat del nostre país. *(Aplaudiments.)*

Amb aquesta voluntat política, doncs, encarilem aquest debat de política general, i el context polític ens atorga avui una alta capacitat de condicionar l'actualitat. I ho farem per continuar fent avançar aquest país davant d'un estat que s'ha escudat en tribunals, constitucions i veus reaccionàries per quedar-se quiet. Ni la gent s'ho mereix ni el context socioeconòmic que tenim al damunt ens ho permet.

Durant la crisi de la covid, moltes van ser les veus que es van alçar demanant canvis profunds perquè ens trobàvem davant d'una crisi sistèmica. Ho compartim. Sabíem, però –i ho vam dir–, que la nostra voluntat de transformació toparia amb les reticències i els obstacles dels que volen que res no canviï, perquè això els fa perdre el poder. Però, com deia Angela Davis, no som aquí per acceptar les coses que no podem canviar, sinó que som aquí per canviar les coses que no podem acceptar. Per això intentem capgirar models incrustats amb mesures noves i amb una acció de govern davant de les urgències nacionals, socials i climàtiques que ahir ens exposava el president.

El context econòmic va marcar el debat de política general d'ara farà un any; per causes conjunturals –les conseqüències de la guerra d'Ucraïna, els colls d'ampolla postcovid–, però també per causes estructurals –l'esgotament dels combustibles fòssils, l'impacte tangible de l'emergència climàtica. Però, encara avui, la gent pateix per l'augment del cost de la vida, de la cistella del supermercat, del preu del lloguer, per escalfar casa seva; una situació que ens interpella als que volem una societat cohesionada i que volem garantir que ningú es quedi enrere.

I per això els pressupostos del Govern, els més expansius de la història, van voler ser una resposta ambiciosa en educació, en sanitat, en transport públic, en habitatge i en acció social. Però, president, ens queda molta feina per fer. Mentre que el vint per cent més pobre pateix una inflació del 8,7, la del vint per cent més ric és un punt inferior. I, davant d'això, les receptes de l'ortodòxia neoliberal només aprofundeixen l'esquerda. Ells només tenen una solució: carregar els costos sobre l'esquena dels de sempre.

És el que feien els fanàtics de l'austeritat, retallant en sanitat i en educació pública mentre garantien rebaixes d'impostos a l'u per cent més ric. És el que fa encara avui el Banc Central Europeu quan apuja els tipus d'interès, malgrat que els anteriors increments han tingut efectes negligibles sobre la inflació. És el que fa la patronal espanyola quan demana congelar sous mentre els beneficis augmenten un setanta per cent. Empitjoren el problema.

I davant d'aquesta ofensiva, president, nosaltres hem d'erigir una alternativa amb una economia republicana, participada, equitativa, inclusiva i cohesionadora, amb un model econòmic basat en el valor afegit i la sostenibilitat, amb una fiscalitat verda i de progrés. I, sí, on paga més qui més contamina, qui més hereta, qui més guanya i qui més té. (*Aplaudiments.*) I desbloquejar l'impost dels grans vaixells n'és un exemple.

Avui l'economia catalana ens ofereix oportunitats que no podem desaproveitar. Tenim un model més equilibrat, més obert, més sostenible i més resiliència que el d'una dècada enrere. I encara ho hem de fer més en projectes estratègics de qualitat. Captem inversions, però també hem d'assegurar que els rendits arribin a la ciutadania i al territori on es produeixen. I que també passi això al sector serveis. Els seus treballadors són els més precaritzats, però el sector concentra la major part de la riquesa generada a Catalunya. Tenim bona feina feta i bones dades que ho avalen. Malgrat el context econòmic internacional, el primer trimestre de l'any passat vam recuperar el PIB pre-pandèmic, i la previsió de creixement és de l'1,7 per a aquest any.

Mentrestant, però, la taxa de risc de pobresa encara s'eleva fins al 19,9 per cent i està estancada des del 2013, i tot i que la taxa d'ocupació va a l'alça i és major que al conjunt estatal i que se situa en el 60,4, aquesta xifra amaga injustícies. La taxa d'ocupació femenina és del 56,3 per cent i la juvenil amb prou feines arriba al trenta-sis per cent; dones i joves, doncs, menys ocupats.

President, volem progrés social i volem els recursos imprescindibles per garantir-ho. I aquí –vostè ho va dir ahir– tenim un problema. Catalunya és la quarta comunitat autònoma si les ordenem segons el PIB *per capita*. Però si les ordenem segons l'índex de progrés social europeu passa a ser la dotzena. Perquè el progrés social a Catalunya no està correlacionat amb la riquesa, sinó amb la despesa pública, i per recursos públics Catalunya és la dotzena comunitat autònoma.

En altres paraules, a l'hora de treballar pel progrés de la gent ho fem amb una mà lligada a l'esquena. I, malgrat tot, ho fem. El seu Govern ho fa. En concret 22.000 milions d'euros de dèficit fiscal l'any 2021, diners que se'n van de Catalunya i que no tornen, el deu per cent del PIB. Estem parlant de la meitat del pressupost total de la Generalitat. Són uns 450.000 milions acumulats des de l'any 1986; una xifra molt superior a qualsevol lògica de redistribució i solidaritat, que només s'explica per un espoli sistemàtic d'un estat a la contra.

I sense aquests recursos la nostra ciutadania no se'n surt. A la Catalunya dels 8 milions li falten 22.000 milions d'euros l'any. El preu mitjà del lloguer per a un jove equival a cent sis del seu salari net. El preu lloguer mitjà a Barcelona arriba als 1.077 euros al mes. Amb la pujada de tipus, cada família pagarà de mitjana tres-cents euros al mes més d'hipoteca. Un de cada quatre catalans no es pot permetre una setmana de vacances, i un setze per cent ha necessitat ajuda l'últim any per disposar de productes bàsics.

Aquestes dades són una infàmia social. Aquestes dades no són un nombre abstracte, són persones que no se'n surten. I sense persones que se'n surtin no hi ha país que se'n surti. I qui menys se'n surt en un context advers són els més vulnerables. És més, mentre molts d'ells viuen aquesta situació global amb dificultats afegides per raó d'origen, sexe, gènere o econòmic, alguns ho exploten per intentar calar discursos d'odi que, disfressats de solucions màgiques, agreugen les adversitats dels més vulnerables i malmeten les bases de la nostra democràcia.

És també per això que és més important que mai que l'alternativa que siguem capaços de bastir sigui, a més, un antídoto contra les mentides de l'extrema dreta. De fet, l'auge de l'extrema dreta és una amenaça cada vegada més real als fonaments de convivència i democràcia de la nostra societat, a casa nostra i arreu. És cert, però, que l'Estat, davant del seu ascens i la possibilitat més que evident d'un govern de la dreta extrema i l'extrema dreta, l'electorat, especialment el femení i a Euskal Herria i Catalunya, hi va reaccionar en contra per fer inviable aquesta suma perversa.

Però no hem d'oblidar mai que l'aritmètica electoral no elimina l'amenaça que aquestes forces polítiques representen. Cal ser molt conscients que els discursos populistes, xenòfobs i racistes són avui més presents que mai. Parlen llengües diverses i diuen defensar banderes diferents, però són el mateix. Són el mateix perill per a la democràcia, arreu i a gran part de la societat, amb missatges esbiaixats però molt simples, atiant la por i l'odi a l'altre, amb mitges veritats i amb mentides que pretenen condicionar l'agenda política. Contra aquest discurs, vingui d'on vingui, ens rebellem amb totes les nostres forces, l'hem de combatre i aturar. (*Aplaudiments.*)

I així, i com dèiem, a les urnes del juliol vam aturar-hi l'extrema dreta, i alguns s'han afanyat a interpretar aquest resultat amb una única lectura. Diuen que si Catalunya bloqueja el PP i VOX és perquè és favorable, sense matisos, a l'actual govern del PSOE. I això no és així. Les urnes fan de mur de contenció. I tant! Però simultàniament donen a l'independentisme la clau de volta de la investidura espanyola. És una realitat inqüestionable que posem al servei del nostre país. I aquesta oportunitat no la desaproveitem, decidim votar el que decidim votar a la investidura. I crec que tothom faria molt bé de prendre'n nota.

No som nosaltres els que volem presidir el Govern de l'Estat ni els que proposarem un candidat. Qui vulgui superar la investidura sap –ho hem dit reiteradament– que només se'n sortirà si ofereix una proposta que, més enllà de bones paraules i de sacsejar l'espantall de l'extrema dreta, situï al centre la voluntat de la resolució democràtica del conflicte polític entre Catalunya i l'Estat espanyol. Aquest és el nostre marc d'actuació i a ell ens cenyirem. Sabem que hi ha marge, que existeix l'oportunitat. És només qüestió de voluntat política; si n'hi ha, hi haurà partida, i això només depèn de qui vol ser investit. Quan vulguin en parlem. (*Aplaudiments.*)

L'independentisme, doncs, té la clau i és baluard per frenar l'extrema dreta, malgrat que en les darreres eleccions no vam poder convèncer tothom que ens havia fet suport anteriorment. Això ho hem de revertir. Hem de tornar a ser un projecte que no només sigui útil per millorar la vida de la gent, com ja ho és, sinó convertir-lo de nou en atractiu. Hem de recuperar la capacitat de suma per ser més i ser més forts.

Volem un independentisme obert a tots els racons del país, propositiu, inclúsiu i divers, que creixi i que es faci necessari, imprescindible per a la ciutadania. D'aquí justament neix la legitimitat de l'U d'Octubre, i no només la legitimitat de *tornar-hi*, sinó també que ens va donar la responsabilitat de *tornar-hi*. És un deure amb la ciutadania, amb aquells que són independentistes i amb els que no ho són. Només així aconseguirem construir un país plenament lliure i sobirà, garantia de drets i llibertats. Només així podrem vèncer les barreres que fa sis anys no vam ser capaços de superar.

La independència, com a eina per fer un país millor, és irrenunciable. I també són irrenunciables totes les vies democràtiques per aconseguir-ho –totes. Si som decisius avui és perquè vam saber fer-nos grans i coordinar-nos de forma estratègica l'U d'Octubre; una feina ben planificada i executada, amb una implicació de les institucions i la seva complicitat amb la ciutadania. Però, sobretot, perquè tot això es va fer en un context on una majoria amplíssima de la ciutadania de Catalunya defensava el dret a l'autodeterminació, fos quina fos la seva opció final en un referèndum.

Aquest és un consens que va aconseguir l'independentisme fins arribar a convertir-se en l'opció majoritària del país: comptar amb tothom i voler arribar a tothom. I ho ha fet davant d'un projecte, l'espanyol, acabat, tancat, immodificable, com el que defensa aquest nacionalisme de l'Estat espanyol. Nosaltres hem ofert un projecte nacional obert, plural, compartit, en construcció permanent. Carod Rovira en parlava com un projecte on no es preguntava a ningú d'on venia, sinó on volia anar, i on la nació era un punt d'arribada i no un punt de partida. Construir, doncs, un país on els drets i les llibertats siguin al centre.

I justament perquè és una proposta radicalment democràtica, l'independentisme va seduir també la gran majoria de ciutadans, que van entendre que era la força del

seu vot qui podia decidir el seu futur. L'urna com a símbol i la democràcia com a eina per a la resolució del conflicte; aquesta també va ser la victòria de l'U d'Octubre.

Tot això, el vot i els valors d'obertura, és ben vigent avui, i, al nostre entendre, aquest és el camí que hem de continuar recurrent per assolir, per fi, la nostra llibertat plena. No ho entenem de cap altra manera. No ho podem fer de cap altra manera. No volem construir una Catalunya amb les bases d'un nacionalisme d'estat essencialista, obsolet i caduc. Ho volem fer diferent, perquè no només volem un país nou, sinó que també volem un país millor (*aplaudiments*), i perquè creiem que aspirar a l'Estat propi és la millor garantia dels drets i llibertats dels catalans i catalanes; que aprecii la diversitat de la seva ciutadania com un valor, no pas com una amenaça; que tingui, evidentment, referents històrics i culturals, però que permeti a qui s'hi afegixi construir plegats un futur millor, un nosaltres comú.

Els que hi han estat sempre, els que van venir fa unes dècades i els que estan arribant, que tothom se senti partícip d'aquesta construcció nacional de tradició mil·lenària, però que ha anat evolucionant amb les aportacions de generació rere generació; aquí rau un dels elements que ens ha fet guanyadors. Volem que aquesta Catalunya de què parlava el president dels 8 milions sigui una realitat nacional viva, en transformació, cap a un futur més just i més lliure.

I davant de les adversitats i entrebancs que ens hem trobat en el camí i que de ben segur ens trobarem en el futur, no podem cometre l'error de caure en la temptació d'un replegament excloent. Fer-ho seria no haver entès el que ens ha portat a ser la majoria que som avui.

De tot aquest projecte, que admet matisos i diferències, diversitat i contrastos, però que ha de ser comú i compartit, no podem oblidar-ne mai el seu màxim bastió, l'eix central que el cohesiona i li dona encara més sentit: la llengua. Vivim dies d'avenços històrics, en som conscients, però el català minva en ús social i no ens ho podem permetre. Per això, la defensa, promoció i normalització del català són fonamentals, per cohesió social i perquè el català és la nostra aportació al patrimoni cultural universal.

De nord a sud, una nació completa que també es defensa parant els peus als atacs contra la llengua al País Valencià, les Illes i la Catalunya Nord. València portarà sempre accent obert, com oberts som els que volem fer del català una llengua per a tothom (*aplaudiments*), parlant, parlant-ne; parlant-la, malgrat els embats esgotadors per fer-la callar.

Deia Josep Vallverdú, que aquest juliol n'ha fet cent: «Etic cansat de moltes coses, però de defensar la meua llengua no me'n cansaré mai.» Que ningú abandoni, doncs, la llengua per desídia o per cansament; sense la llengua no som.

La llengua, doncs, és un pilar fonamental d'aquesta manera republicana d'entendre el país, d'una construcció permanent d'una nació que no és nacional si no és social alhora. Per això insistim tant en la doble idea. Ens obsessiona avançar en paral·lel perquè no hi ha gent sense país ni país sense gent. No hi ha país sense dones amb tots els drets, sense una terra per ser treballada en condicions; no hi ha país si se'ns assequen els rius o els pantans, ni habitatges on viure dignament, ni sense una sanitat universal. El país no té sentit si no garantim una societat de drets socials.

De fet, reiteradament hem demostrat que obrir camí, ser pioners en ampliar drets de la gent dilata la capillaritat de l'independentisme. En tenim moltíssims exemples: la primera regulació de parelles de fet; la primera llei per regular els lloguers; les grans manifestacions per acollir refugiats i en contra de la guerra, de totes les guerres; la llei contra la violència masclista, que ja té quinze anys.

Aquest és el nostre projecte: obert, d'esquerres, que malda per l'alliberament nacional i la justícia social, que vol oferir un futur diferent, millor i més just; que entrellança la seva lluita amb les lluites que també són les nostres, perquè són compartides, contra les desigualtats, a favor de l'antiracisme, l'ecologisme, l'antifeixisme o el

feminisme. Perquè si d'alguna lluita hem d'aprendre sempre és justament del feminisme, de la seva resiliència i la seva capacitat d'anar sempre un peu per endavant.

I tot això es resumeix en un projecte radicalment democràtic, la democràcia com a principi fonamental per construir una nació dia a dia en un procés històric permanentment obert. No volem l'Estat per dalt i des d'aquí enfortir la nació, sinó que volem apoderar la nació i cohesionar-la per fer-ne valer la sobirania i construir una república de baix a dalt.

Som conscients que la sobirania només serà plena si inclou en la seva construcció tothom que hi vulgui contribuir, més enllà d'on vingui, d'on visqui i d'on treballi. Només ens en sortirem des de la cohesió social i la radicalitat democràtica. Perquè el republicanisme català segueix una lògica estrictament antagònica a la dels populismes; també els de casa, que en tenim. Un projecte, el del republicanisme català, contraposat a la crisi democràtica que travessa l'Estat espanyol amb l'esgotament del règim del 78.

Entenem que la independència no és el nostre únic objectiu, sinó que també ho és la transformació social i econòmica del país. I que aquestes dues propostes, independència i transformació, són indestruïbles, perquè són les úniques propostes que apellen a la majoria del país.

Entro a la part final de la meva intervenció. Després de sis anys de la tardor del 17, la causa general contra l'independentisme segueix ben activa i la repressió continua ben present a Catalunya. Hem patit presó, exili, persecució policial, judicial i econòmica, espionatge electrònic, infiltracions en organitzacions i moviments, detencions, multes, judicis, inhabilitacions. Però no som ingenus i sabem que, malgrat que es facin alguns passos, malgrat que es facin proclames, aquesta repressió no s'aturarà fins a la resolució definitiva del conflicte polític entre Catalunya i l'Estat.

Hem de posar-los les coses difícils a aquells que no volen afrontar la resolució d'aquest conflicte per la via democràtica. Cada pas que fan en el camí de la repressió més s'allunyen de la complicitat dels demòcrates de dins i fora del seu Estat. Això és dur per qui pateix la repressió en primera persona. Però sabem que aquest era un cost que podíem arribar a pagar.

Per això, haver aconseguit que un govern espanyol reconegués l'existència d'un conflicte polític va ser un pas important, i que acceptés seure en una mesa de negociació, també. Era evident que ni una cosa ni l'altra ens portaria al desenllaç que desitjàvem a curt termini. Ningú ho va dir. Els primers passos són els més complicats, però són els que obren camí. Que un govern espanyol acceptés aquestes premisses i que acceptés que la solució no passava per la via judicial, sinó per la política, ens homologa també, a nivell internacional, com un actor de primer ordre. Un context internacional on, per cert, hem aconseguit importants posicionaments favorables d'organismes com les Nacions Unides o el Consell d'Europa.

Fa quatre anys era impensable que un govern de l'Estat acceptaria reconèixer que el conflicte era entre Catalunya i l'Estat i no pas entre catalans, ni que s'acceptaria una mesa de negociació d'igual a igual, ni que s'hagués de votar per resoldre-ho, ni que fer uns indults sense reconèixer cap culpa o renunciar a cap principi o estratègia entrés al cap dels dirigents espanyols, o que fos possible modificar un codi penal per eliminar el delictes de sedició, impeding-ne l'aplicació futura a uns fets com els de la tardor del 17, com reconeix el propi Suprem. Tot això era inimaginable. Però gràcies a aquests passos i malgrat les crítiques rebudes de totes bandes, avui es pot parlar, sense que ningú se sorprengui, tant d'amnistia com d'autodeterminació, com dues qüestions que condicionen una futura investidura espanyola. (*Aplaudiments.*)

Cada moment històric té el seu context. Fa quatre anys existien majories alternatives al Congreso, ho hem de recordar. Només cal recordar que la Mesa presidida per la senyora Batet, del PSC, que sistemàticament prohibia l'ús del català, no va comptar amb cap vot independentista, perquè no eren necessaris. Però avui la Mesa s'ha constituït amb vots independentistes, i avui al Congrés ja es parla en català. I es bo recordar,

a més, que aquesta Mesa es va poder constituir perquè aquest agost es va acceptar, a petició d'Esquerra, que ni es vetarien ni s'aturarien les mesures legals necessàries per acabar amb la repressió. En altres paraules, que l'amnistia no seria rebutjada.

I en aquest nou procés de negociació tenim una oportunitat que no podem deixar escapar. I com fa temps que defensem tots els independentistes, aquesta solució passa necessàriament per l'amnistia i l'autodeterminació. Aquesta és, doncs, al nostre entendre, la via de resolució del conflicte polític, del conflicte de sobirania que parlava ahir el president; -es la més justa, la més inclusiva i, sobretot, la més democràtica. Només cal voluntat política. No hi ha res impossible, com els deia al principi.

Volem deixar molt clar que només hi haurà investidura i legislatura a Madrid si hi ha una voluntat real, clara i acreditada de resolució del conflicte polític entre Catalunya i l'Estat. I això es concreta en amnistia, avenços decidits cap a autodeterminació i millores en el benestar de la ciutadania. Aquestes són les tres condicions d'Esquerra. Qui vulgui ser investit, que en prengui nota. Són condicions assumibles, realistes i possibles. *(Aplaudiments.)*

Parlem-ne. Quan un govern ha acceptat l'existència d'un conflicte polític i s'ha compromès a abordar-lo per la via política i no judicial, l'amnistia, com sempre hem defensat, és l'única via factible. Per tant, amnistia com a punt de partida, no pas com a punt d'arribada amb voluntat de tancar una carpeta o de girar full. L'amnistia no és un perdó ni pot tenir condicions. L'amnistia és reconèixer que la gent que pateix la persecució judicial i policial no va cometre cap delictes i que, per tant, el que van fer s'accepta no només com a no punible, sinó com a legítim. I l'amnistia és perfectament viable, homologable a nivell internacional i constitucional i, a més a més, respon als consensos majoritaris de la ciutadania de Catalunya. No cal perdre-hi massa més temps, que s'aprovi de manera urgent i podrem seguir parlant d'altres qüestions molt més transcendents. Perquè, amb l'amnistia, les dues parts podran seure a negociar sense condicionants repressius. I això és important, cert. Però deixem-ho molt clar: amb l'amnistia no es resol el conflicte polític, perquè aquesta resolució només s'assolirà el dia que els catalans i catalanes puguem votar el nostre futur polític en llibertat.

Per tant, com a condicions, amnistia, sí, per descomptat, però també autodeterminació. És el vot el que podrà posar fi al conflicte polític entre Catalunya i l'Estat. L'autodeterminació, a més a més, també és possible. Com sempre hem dit, és una qüestió de voluntat política, i caldrà comprovar si hi ha voluntat política per tenir una legislatura i un govern a Madrid.

Catalunya, com tots els pobles, té dret a la seva autodeterminació. Tampoc cal donar-hi massa més voltes. Cal abordar aquesta qüestió amb unes negociacions sinceres i decidides. Podem parlar de com exercir aquest dret, podem discutir sobre la claredat de les propostes, podem emular o inspirar-nos en d'altres models, podem fer-ho asseguts al voltant d'una mesa amb garanties de debats ben conduïts o meditats o relatats. De tot això en podem parlar i debatre, però cal abordar-ho i acordar-ho de manera immediata. No hi ha un altre camí.

I sobre la tercera condició. El benestar de la gent per nosaltres és una prioritat absoluta. Per això, per nosaltres, assolir cotes més altes de poder polític en aquest camp és imprescindible. La sobirania també per a la gestió de les grans infraestructures, que tenen un impacte tan important en la cohesió social i territorial. La gestió integral d'aquestes infraestructures i, de manera urgent, les rodalies, han de ser condicions per a aquesta eventual investidura. I com ho és acabar, d'una vegada per totes, amb l'espoli fiscal que pateix la nostra ciutadania, perquè no hi ha polítiques socials possibles que donin resposta a les necessitats de la gent sense els recursos suficients; recursos que la nostra societat produeix i que hem de poder gestionar de manera directa i sense intermediaris.

I acabo, presidenta. Diputades i diputats, aquestes són les propostes i les condicions d'Esquerra per a una investidura a Madrid, i són clares. Que ningú pretengui, per tant, interpretar què pensa Esquerra amb indicis, filtracions o pressions, que nin-

gú doni per descomptats els vots d'Esquerra en cap escenari. Ja ho van fer alguns, fa uns anys, i vam acabar forçant unes eleccions el 2019.

I finalment, si us plau, que ningú –que ningú– pretengui garantir-se el nostre suport temptant-nos amb solucions personals. No s'equivoquin, si us plau. Tinguem-nos una mica de respecte. L'amnistia és necessària, ho hem dit, però no és ni serà suficient. Per això ens fem nostra la proposta del president d'ahir: «Ara és el moment d'obrir una nova fase de negociació que fixi les condicions perquè Catalunya pugui votar en referèndum.» Ho va dir ahir el president i ho compartim. Ho compartim, perquè estem convençuts que ara és possible i per lleialtat institucional al president i a Catalunya, una doble lleialtat que esperem que tinguin la resta de grups parlamentaris.

Esquerra Republicana, en els seus noranta anys d'història, sempre ha tingut aquesta doble lleialtat, als presidents de la Generalitat –a tots, fossin del partit que fossin– i, evidentment, a Catalunya i a la seva gent, a tota la seva gent.

Per història, per compromís, per la justícia i per la llibertat, visca Catalunya lliure!

La presidenta

A continuació, per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Conselleres, consellers, diputades i diputats... Diputat Jové, permeti'm començar, doncs, aquesta rèplica agraint la feina feta pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, a tots i cadascun dels trenta-tres diputades i diputats.

La feina feta, perquè en un context singular, realment, en termes de suport parlamentari permanent al Govern de Catalunya, aquests trenta-tres diputats..., gràcies al vostre esforç, a la capacitat de treball, de pacte, de transacció, heu aconseguit ser-ne molts més. Hem aconseguit tirar endavant els projectes fonamentals d'aquest any, des dels pressupostos a les respostes a reptes importantíssims com són la sequera, per exemple, o també, doncs, tirar endavant iniciatives parlamentàries i legislatives en tots els àmbits. Per tant, moltes gràcies, companys i companyes.

Remar contracorrent, vèncer les inèrcies, obrir camins d'esperança i de solució; aquesta ha estat la nostra tasca i aquesta ha de continuar sent-ho. Ha de continuar sent-ho en tots els àmbits, en l'àmbit de les polítiques econòmiques i socials, en la lluita contra el canvi climàtic, en com construïm un país basat també en el feminisme, que permeti que totes les dones tinguin garantits tots els drets, en com fem un país ben articulat territorialment, en com posem la cultura al centre també de la societat i de les polítiques del Govern i del Parlament. Una Catalunya oberta al món, europea, que es fa seus els reptes del món i d'Europa i que, com volem, no exercim de mers espectadors, sinó que volem exercir de protagonistes del camí que Europa dibuixi cap al futur.

Coincideixo amb Josep Maria Jové en el fet, doncs, que cal una aposta per una política econòmica valenta. I, en aquest sentit, hem apostat clarament perquè el sector públic sigui protagonista també de les polítiques de recuperació econòmica. No s'ha d'inhibir, no ha de deixar que la mà invisible faci la feina, bàsicament perquè la mà invisible no existeix i ho sabem des de finals del segle XVIII.

Amb una aposta per un model econòmic, com hem dit al llarg de tot aquest debat, que posa la reindustrialització del país al centre i que ho fa no només de paraula, que ho fa no només amb l'acompanyament en tota l'activitat administrativa, sinó que també ho fa amb recursos, amb decisió, anant a buscar a tots els continents d'aquest planeta inversions per a Catalunya i afavorint el creixement i la consolidació de les empreses catalanes, perquè estem convençuts que és una de les contribucions més importants per tenir un mercat laboral més just, on hi hagi una retribució adequada a totes les tasques i també una garantia de drets laborals que durant molt de temps no han estat reconeguts i on tenim molt de camí per fer.

Un model econòmic que també té una aposta clara per desenvolupar nous sectors. I aquí ens estem avançant. S'ha fet referència, per diferents intervencions, a un àmbit com l'hidrogen verd, al que serà, esperem que ben aviat, la propera planta de xips, i a altres inversions molt rellevants que en les properes dues, tres setmanes, probablement es faran públiques al nostre país, de nous sectors, que no només consoliden els existents, no només ajuden a transitar pels sectors madurs, sinó que ens preparen per als sectors que seran de creixement futur. I una aposta clara per la innovació.

El diputat Jové ha fet referència també a la necessària redistribució. No es tracta només de que l'economia vagi bé, sinó que vagi bé per a tothom. I la redistribució és clau per a la igualtat d'oportunitats. Els republicans –i no em refereixo només a la gent que formem part d'aquest grup parlamentari o fins i tot als simpatitzants de la formació política que vostè i jo representem, sinó als republicans, aquest corrent de pensament polític filosòfic– concebem la llibertat com la no dominació, la llibertat com aquella..., que no es tracta de que cadascú faci el que vulgui, sinó que no et dominin; no et dominin ni l'Estat ni el mercat. I, per tant, que es garanteixi els mínims materials a tothom per poder desenvolupar una vida digna. Per això, la redistribució no només és una qüestió d'eficiència de la nostra economia, no només és una qüestió de programa polític; és una qüestió, per nosaltres, de la nostra moral pública.

I, en aquest sentit, seguirem apostant pels serveis públics. I els «serveis públics» vol dir el que estem fent, que és el contrari del que s'havia fet: no retallar funcionaris, sinó posar-ne més en els llocs adequats per fer la bona feina i fer-la millor; en l'àmbit de la seguretat, en l'àmbit de les emergències, en l'àmbit de la salut, en l'àmbit de l'ensenyament, en l'àmbit dels serveis socials, en l'àmbit de l'Administració general i en els àmbits especialitzats, com el cos d'acció exterior, que servirà per culminar aquesta primera etapa que vam iniciar l'any 2016 amb la creació del Departament d'Exteriors en el seu moment, doncs, amb el conseller Raül Romeva.

Aquesta redistribució ha d'anar no només en el camí del que és l'enfortiment dels serveis públics, que és clau, i del qual crec que moltes vegades se'n parla en aquest Parlament, però que n'hauríem de parlar molt més i hauria d'estar molt més al centre de les nostres preocupacions, amb el suport i acompanyament d'aquesta majoria de la societat que està patint les desigualtats, i no només dels sectors que l'estan patint més, sinó d'aquesta majoria de la població, aquesta classe treballadora mitjana que està veient com l'evolució del cost de la vida, doncs, va molt més ràpida, molt més a l'alça que no pas l'evolució dels seus ingressos. És imprescindible que les esquerres consolidem aquestes polítiques per a la majoria –per a la majoria–, que no s'hagi d'estar necessàriament en aquells rangs de renda més baixos per tenir el suport de l'Administració pública.

I aquí és clau el finançament dels serveis públics. I normalment, en parlaments com aquest en d'altres latituds, quan es parla de finançament dels serveis públics, es parla d'impostos. I, tradicionalment, les dretes aposten per un model d'impostos baixos, amb poca imposició sobre el capital i la renda i més imposició sobre el consum, poc redistributius. I les esquerres apostem per un nivell de fiscalitat més intensa, redistributiva, progressiva i que també gravi la riquesa i les rendes. I això és imprescindible per a qualsevol societat que es vulgui civilitzada.

Però a Catalunya hi ha un altre component afegit. I el conjunt d'aquest Parlament, i especialment aquells que creiem en el bon finançament dels serveis públics a Catalunya, no n'hi ha prou en parlar dels impostos des d'aquesta perspectiva, en parlar de la fiscalitat des d'aquesta perspectiva; s'ha de parlar també del dèficit fiscal.

Abordar el dèficit fiscal a Catalunya és una obligació per a tots aquells que si no estiguéssim a Catalunya i visquéssim en un altre país ens limitariem només al clàssic debat dreta-esquerra sobre la fiscalitat. Les esquerres a Catalunya també han de defensar la fi del dèficit fiscal, perquè qui en paga les conseqüències són les treballadores i els treballadors, són la part majoritària de la població, que és gràcies als

serveis públics que pot avançar personalment, familiarment, que pot veure els seus drets garantits.

Un vuit per cent de la riquesa que es produeix a Catalunya; un vuit per cent de la riquesa que produeixen els treballadors i treballadores del nostre país i les nostres empreses; un vuit per cent del producte interior brut inalterable al pas del temps, a punt de convertir-se en una nova llei de la física en la política espanyola; un vuit per cent inalterable. Independentment del Govern, independentment dels sistemes de finançament, aquest entre vuit i deu per cent de drenatge constant que mina la nostra competitivitat.

I nosaltres, com ha dit el diputat Jover, defensem la independència no com a punt final, no com a objectiu, sinó com la caixa d'eines per servir millor la nostra ciutadania, perquè aquest país, com la resta de nacions del món, pugui decidir tant com elles. Tant com elles i tan poc com elles en un món interdependent, però que pugui decidir en peu d'igualtat. Volem participar plenament, sense intermediaris, del projecte europeu. Volem participar plenament, sense intermediaris, dels grans reptes que té la humanitat. I ho volem fer directament, per servir millor la nostra gent.

I la resolució del conflicte amb l'Estat és clara. Ha d'estar basada en la democràcia: fi de la repressió i referèndum. I aquí voldria reivindicar el camí transitat. I el diputat Jové ho ha fet, i jo ho vull subratllar.

Fa quatre anys, va haver-hi, per part de l'Estat, el reconeixement d'un conflicte, d'un conflicte polític. Fa quatre anys, es va iniciar el camí del que s'ha anomenat desjudicialització, però que és de revertir la repressió. I fa quatre anys, també es va acceptar que la ciutadania de Catalunya es posicionaria a les urnes sobre el resultat d'aquest procés de negociació.

En aquests dos anys i mig darrers especialment, els presos polítics han estat alliberats. Vam començar la legislatura amb nou presos i preses polítiques a la presó. A vegades –i és normal–, és una mesura de protecció de les persones. De les coses dolentes tendim a no pensar-hi tant. Però vam començar fa tan sols dos anys i mig aquesta legislatura amb nou persones empresonades a causa de l'U d'Octubre, i també hem aconseguit la derogació del delictes de sedició. Aquest és el camí. I ara tenim una oportunitat per continuar i aprofundir en la solució d'aquest conflicte de sobirania, on l'amnistia i l'autodeterminació han de ser el camí.

Aquest és el millor servei. I continuar esforçant-nos cada dia apassionadament, amb tota la força, fins al darrer alè, per a la millora de vida dels 8 milions de catalans i catalanes. Aquest és el camí d'aquesta Catalunya dels 8 milions que volem rica, que volem plena i que volem lliure.

Moltes gràcies i molt bona tarda a tothom.

La presidenta

Acabat el debat, i per tal de donar compliment a l'article 155 del Reglament, els recordo que la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent: el termini per presentar les propostes de resolució subsegüents al debat és fins avui, dimecres, trenta minuts després de suspendre la sessió, és a dir, a un quart de set; la comunicació als grups parlamentaris de les propostes de resolució admeses a tràmit es farà un cop hagi finalitzat la reunió de la Mesa, que tindrà lloc demà, dijous, a les nou del matí; el termini per presentar les propostes transaccionals serà fins demà a les cinc de la tarda, i la comunicació als grups parlamentaris de les propostes transaccionals admeses a tràmit es farà un cop hagi finalitzat la reunió de la Mesa.

La sessió per al debat i votació de les propostes de resolució es reprendrà divendres 29 a les nou del matí.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a tres quarts de sis de la tarda i un minut.